

Giới thiệu Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều

Thể loại: Đồng Nhân, Xuyên không.

Converter: ngocquynh520

Editor: Kaori Huong, Tiểu Lăng Tinh.

Số chương: 64 chương

Nàng là một nữ bếp trưởng, vì chồng phản bội mà xuyên qua thế giới "Xạ điều"

Mà hình như vận xui của nàng có xu hướng kéo dài.

Làm một mâm mễ thực liền bị trộm.

Đem rắn vào món ăn thì gây họa.

An phận sinh song thì bị bắt làm đồ đệ.

Nghĩ rằng đã rời xa nội dung vở kịch, được một nôi lâu...

Nhất là những người kia phản ứng như đó là đương nhiên

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Hồng Thất Công [1]: "Tiểu oa nhi, sao có thể nói lão già ăn cắp? Cái ngày ngày cả nhiều lần cũng chỉ là mượn thôi!"

Âu Dương Khắc [2]: "Tiểu cô nương, canh rắn của người khá quen!"

Chu Thông [3]: "Đồ nhi ngoan, thực ra sư phụ vốn không có nguyên liệu nấu ăn, cố gắng phát huy tốt hơn, thế nào cũng có nguyên liệu nấu ăn!"

Khóe mắt Diệp Hường Văn cứ giật giật mãi: Cối đời này có người nào bị kịch hơn nàng không?

Nội dung: Xuyên qua thời không, ân oán giang hồ, Tam giáo Cửu lưu, Điền văn.

Từ khóa: Nhân vật chính: Diệp Hường Văn, Âu Dương Khắc; Vai phụ: Hồng Thất Công, Chu Công, Âu Dương Phong; Cái khác: Đoàn "Xạ điều", Mỹ thực.

[1]: **Hồng Thất Công** (洪七公) là nhân vật trong tiểu thuyết *Anh hùng xạ điêu* của Kim Dung. Ông cũng tiếp tục xuất hiện trong tiểu thuyết tiếp theo *Thần điêu hiệp lữ*.

Hồng Thất Công là bang chủ thứ mười tám của Cái Bang, tính ham ăn ham rượu, từng một lần vì mãi ăn uống mà để một vị huynh đệ chết thảm. Ông tức giận tự chặt một ngón tay của mình để trừng phạt, từ đó giang hồ gọi ông là Cửu chỉ thần丐. Hồng Thất Công có võ công rất cao siêu, tại Hoa Sơn luận kiếm lần thứ nhất, ông là một trong Thiên hạ ngũ tuyệt, xưng tụng là Bắc丐. Hai môn võ nổi tiếng của Hồng Thất Công là Giáng Long thập bát chưởng và Đả Cầu Bổng Pháp.

[2] **Âu Dương Khắc** tuy gọi Âu Dương Phong là chú nhưng sự thật là con trai Âu Dương Phong, do Tây Độc tư thông với chị dâu mình sinh ra. Y rất được Âu Dương Phong yêu quý, học được võ công chân truyền của chú mình, trở thành thiếu chủ nhân của núi Bạch Đà.

Âu Dương Khắc phẩm hạnh thấp kém, háo sắc nhưng xét về trí tuệ thì cũng không phải hạng tầm thường, y thường bắt cóc những phụ nữ xinh đẹp như Trình Dao Gia về để thỏa mãn mình, sau lấy Lục Quán Anh. Âu Dương Khắc cũng là kẻ tự cao tự đại, sống ở Tây Vực, chưa từng tiếp xúc với các cao thủ võ lâm, Âu Dương Khắc thường tự cho mình là võ công thứ hai trong thiên hạ, chỉ xếp sau Âu Dương Phong.

Trong truyện *Anh hùng xạ điêu*, Âu Dương Khắc xuất hiện với tư cách khách mời của Triệu vương nước Kim Hoàn Nhan Hồng Liệt, cùng đám Linh Trí Thượng Nhân, Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ âm mưu tiêu diệt anh hùng trong thiên hạ. Tại đây y gặp gỡ Hoàng Dung, thấy nàng xinh đẹp, đáng yêu, y lập tức theo đuổi, quyết tâm chiếm đoạt. Tuy vậy, do Hoàng Dung cơ trí hơn y rất nhiều lần nên Âu Dương Khắc

không thể đạt được mục đích. Y cũng đã từng cùng chủ mình đến đảo Đào Hoa để cầu hôn Hoàng Dung làm vợ chính thức, không chơi gái nữa nhưng thất bại.

Cuối cùng khi đạt vào Áp Quỷ đảo cùng Hoàng Dung và Hồng Thất Công, y bị Hoàng Dung lập mưu cho đá đè gãy hai chân nhưng vẫn không để Âu Dương Phong biết vì muốn bảo vệ tính mạng của Hoàng Dung.

Quay trở về Trung Nguyên, trong lúc sơ ý, y bị Dương Khang đâm chết vì muốn trở thành truyền nhân duy nhất của Tây Độc và cũng bởi y định giờ trò với Mục Niệm Từ trong quan tài.

[3] **Chu Bá Thông** (tiếng Trung: 周伯通; phiên âm khác thành Châu Bá Thông) là một nhân vật có thật sống vào cuối thời Bắc Tống, có ảnh hưởng trong việc sáng lập Toàn Chân giáo. Tuy nhiên, từ sau năm 1957, nhiều người biết ông như là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung với ngoại hiệu Lão Ngoan Đồng (老頑童), xuất hiện trong hai phần đầu của Xạ Điều tam bộ khúc, gồm Anh hùng xạ điêu và Thần điêu hiệp lữ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Diệp Hường Văn lại mơ về kiếp trước của nàng.

Kiếp trước của Diệp Hường Văn là đầu bếp khá nổi danh ở hiện đại, trù nghệ thành thạo, chinh phục vô số mỹ thực trong nước từ sớm, rất nhiều khách sạn năm sao tranh nhau mời nàng về làm với lương cao.

Sau vài lần suy nghĩ, Diệp Hường Văn chọn khách sạn nổi danh nhất trong nước, khách sạn Phú Hào. Đầu bếp trong khách sạn Phú Hào nổi danh rất nhiều, nhưng dựa vào trù nghệ cao siêu, lại chăm chỉ, hơn nữa thông minh khéo léo, ở trong đó bộc lộ tài năng rất nhanh.

Đúng lúc này người quản lý trực tiếp của nàng nghỉ việc, sau khi chọn lọc kỹ càng, cô cùng một nữ đầu bếp nổi danh khác ngồi trên chiếc ghế của người quản lý này.

Bởi vì hai người biểu hiện đều ưu tú, cuối cùng Hội đồng cao cấp của khách sạn quyết định tổ chức thi đầu một lần nữa.

Lần thi đầu này Diệp Hường Văn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, mỗi một bước đều hoàn thành cực kỳ thỏa đáng, luyện tập vô số lần. Để không mắc phải những sai lầm nhỏ nhất, đến nỗi cô chưa bao giờ hỏi công việc khi nhậm chức là gì, ở nhà lão công đều chủ động đảm nhiệm chức vị trợ thủ cùng cô luyện tập, hai người hợp tác vô số lần.

Đối thủ của cô cũng không có biểu hiện ưu tú nào, chỉ có thể coi là tốt, nhưng cực kỳ kỳ lạ là lần chuẩn bị này Diệp Hường Văn có chỗ thiếu sót, mà đối thủ của cô lại vừa vặn bù đắp hoàn mỹ lên đó, quả thật giống như nhằm vào sự chuẩn bị của cô mà làm. Bởi vì vậy, cô hiển nhiên thua cuộc.

Tuy chịu đã kích nạng nề bởi việc này, nhưng Diệp Hường Văn cũng không nhụt chí, cô tin tưởng rằng mình vẫn đủ năng lực để làm việc, chỉ cần nỗ lực, sẽ có cơ hội. Nhưng mới bắt đầu từ ngày kia cô ấy mới đi nhậm chức cấp trên, trong bóng tối liền bắt đầu loại trừ cô. Sau một thời gian dài, Diệp Hường Văn từ từ mất đi nhiệt huyết, sau khi liên tiếp mấy lần bị cấp trên tính kế, vốn đã không thích tranh đấu, cô càng chán ghét nơi làm việc tranh giành cầu xé lẫn nhau này.

Diệp Hường Văn là một người vợ hiền, cô chưa bao giờ mang cảm xúc trong công việc về nhà, coi như nếu công tác bận rộn đem lại mệt mỏi, tâm tình kém, cô sẽ tự mình phát tiết ở bên ngoài, sau đó mới về nhà gặp chồng mình.

Buổi tối ngày hôm ấy, Diệp Hường Văn bị cấp trên quở trách một trận, đồng thời nói với cô một cách không khách khí: “Nếu như không đảm nhiệm được công việc trong khách sạn Phú Hào, liền nhanh rời khỏi đây đi, không nên chiếm vị trí rồi chặn đường người khác...”

Bị cấp trên nói như vậy trước mặt đồng nghiệp khác, lòng Diệp Hường Văn cảm xúc ngổn ngang. Sau khi tan việc, Diệp Hường Văn đến quán bar với tâm trạng tràn đầy thất vọng. Kết quả cô thấy lão công cùng một nữ nhân khác dựa vào nhau, khuôn mặt mặt lão công tràn đầy yêu thương, ngọt ngào không kể xiết.

Diệp Hường Văn tránh đi chỗ khác, lại tò mò muốn nhìn tướng mạo cô gái kia một chút. Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái kia, Diệp Hường Văn tựa như cảm thấy sấm sét giữa trời quang.

Người phụ nữ đó chính là đối thủ ngày xưa đã đánh bại mình, là cấp trên trong khoảng thời gian này vẫn luôn muốn loại trừ cô.

Cuối cùng Diệp Hường Văn hiểu vì sao mình lại thua cuộc; hiểu rõ vì sao đối phương thể hiện đúng chỗ mình bị thiếu hụt, vừa vặn vượt lên trên mình; tại sao lão công xưa nay đối với công việc của cô luôn thờ ơ này lại mỗi bước đều chăm chú phối hợp cùng với nàng.

Thì ra, hai người kia đã sớm câu kết với nhau, lão công của cô trở thành tình nhân kiêm gián điệp của người kia. Diệp Hường Văn cô dù có bản lĩnh ngập

trời, người bên gối từ lâu đã thay lòng, cô sao có thể không thua?

Đây chính là nơi làm việc?

Đây là tình cảm vợ chồng?

Diệp Hường Văn hồn phách thất lạc đi ra khỏi quán bar, vừa mới đi ra vài bước, một ánh sáng lóe lên, cơ thể của cô bỗng nhiên bay lên cao...

Đột nhiên Diệp Hường Văn mở mắt to ra, suy nghĩ còn chìm trong giấc mộng chưa hoàn toàn tỉnh táo, trái tim vẫn còn “phang phang” trong giấc mơ như chiếc xa đạp ở chạy băng băng.

“Tỷ tỷ...” Âm thanh nhỏ nhẹ, yếu ớt vang lên.

Đứng bên giường của nàng là một tiểu cô nương tám tuổi.

Diệp Hường Văn vội vàng ngồi dậy, ôn nhu nói: “Tiểu Nha, buổi sáng tỷ tỷ có chút mệt, nên ngủ một chút. Muội đói bụng sao?”

Cạnh giường muội muội đời này của nàng, Diệp Tiểu Nha.

Bị chồng mình cùng đối thủ liên hợp lại phản bội và hãm hại, đi ra phía sau cửa quán bar lại bị xe của một con ma men đụng trúng. Chờ đến khi Diệp Hường Văn mở mắt ra, đã rời xa quá khứ đã lâu.

Lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình đang ở thời nhà Tống.

Nàng trở thành một cô thôn nữ mười một tuổi bình thường sống ở bờ sông thôn Ngưu Gia thành Giang Nam.

Cha mẹ của cơ thể này đã chết sớm, nhưng có tổng cộng bốn đệ đệ và muội muội, muội muội nhỏ nhất mới năm tuổi.

Khi mới vừa xuyên qua, nhìn thấy bốn đệ đệ và muội muội ngồi bên cạnh ”nàng: khóc sụt sùi, Diệp Hường Văn không khỏi thở dài. Kiếp trước cha mẹ nàng trước kia cũng mất sớm, cũng không có con với chồng. Nhìn thấy đệ đệ muội muội còn nhỏ, nàng biết, nếu nàng bỏ rơi bọn họ, nhất định họ sẽ chết đói, giống như cơ thể nàng đang “sử dụng” này.

Dù sao, nàng cũng không có chỗ đi, chỉ bằng ở đây ngốc một thời gian đi.

Cứ như vậy, Diệp Hường Văn hoàn toàn vĩnh biệt kiếp trước, sống lại trong cái thôn nhỏ này, vậy mà đã hơn ba năm.

Nhoáng một cái, Tiểu Nha đã tám tuổi. Trẻ em nhà nghèo sớm quản lý nhà cửa, tuy rằng trong nhà bản cùng, các nàng lại không có sức mà trồng trọt, nhưng đệ đệ và muội muội thường giúp nàng làm việc nhà, hái rau dại, thậm chí đan giỏ cùng các vị lão nhân trong thôn để đổi chút thức ăn, ngày ngày trôi qua một cách miễn cưỡng.

Diệp Hường Văn ngừng suy nghĩ, lắc lắc đầu. Đã nhiều năm trôi qua, tâm tư đã sớm phai nhạt, không biết tại sai đột nhiên nhớ lại kiếp trước? Duỗi cái thất lung, nàng xuống giường rửa mặt chải đầu sạch sẽ.

Đệ đệ và muội muội đều hiểu chuyện, đang ở trong sân cố gắng làm những việc có khả năng làm.

Nhìn thấy Diệp Hường Văn đi ra, bọn nhỏ vây lại xung quanh, hỏi: “Tỷ, hôm nay ăn cái gì?”

Diệp Hường Văn cười nói: “Phải xem hôm nay có thứ gì đã?”

Dù sao kiếp trước nàng cũng là đầu bếp, tuy rằng đồ ăn trong nhà có hạn, đồ gia vị cũng không toàn bộ, nhưng bằng tài nghệ của nàng vẫn có thể làm thức ăn thơm nức mũi, làm cho mọi người ngon miệng.

Diệp Hường Văn bụng một cái bồn đi ra, bên trong là một con cá sống đang bơi.

“Cái này ở đâu?” Diệp Hường Văn hỏi. Tuy rằng ở gần sát bờ sông, nhưng trong nhà nàng biết bắt cá cả.

“Hôm nay đệ đan sọt giúp Vương gia gia (ông Vương), gia gia khen ta hiểu chuyện, Vương đại thúc đã cho đệ một con cá đánh được.”

Diệp Hường Văn sờ đầu Đại Ngưu, cười nói: “Ngoan, hôm nay tỷ tỷ hấp cá cho các đệ muội ăn.”

Bọn trẻ đều cao hứng đến nỗi nhảy cẫng lên

Hai mắt Diệp Nhị Ngưu chuyển động: “Tỷ, đồ ăn làm ra không được để cô ngốc ăn.”

Đầu thôn có một cô ngốc họ Khúc, người trong thôn đều kêu nàng là cô ngốc. Diệp Hường Văn không biết lai lịch gì về nàng, chỉ biết rằng nàng ấy cũng có cha, nhưng sau đó lại mất tích, để lại duy nhất một mình nàng ấy. Người trong thôn thường đưa một ít đồ ăn cho nàng, chiều cổ nàng ấy.

Diệp gia không nhận sự giúp đỡ từ người khác, cuộc sống nghèo khó, cô ngốc ăn một ngày hai bữa ở Diệp gia, một lần ăn luôn hơn phân nửa, tỷ đệ

Diệp gia người nào cũng đói bụng. Sau này cứ đến giờ ăn cơm bọn đệ đệ muội muội liền đóng cửa sân, sợ cô ngốc xông vào cướp cơm ăn.

Diệp Hường Văn thở dài, sờ đầu bọn nhỏ, đem cá đi làm cơm trưa.

Nếu lương thực trong nhà dư, nàng sẽ không để ý trong nhà có thêm một cô ngốc. Bọn đệ đệ muội muội này cũng không phải thân nhân của nàng, lúc trước chỉ xem bọn hắn quá nhỏ tuổi rất đáng thương, và chính mình cũng cần một nơi để ở, cộng thêm lúc đó đau lòng muốn chết, không muốn nhìn thấy người ngoài, cuộc sống cứ như vậy trôi qua.

Giờ thêm một cô ngốc cũng không sao.

Nhưng bụng của mình còn chưa ăn no sao có thể quan tâm người khác?

Diệp Hường Văn nhìn con cá trong bồn, đầu dẹp thân dài, sau lưng có màu xanh lá mạ lẫn than chì, là cá trắm cỏ.

Nàng giết chết cá một cách lưu loát, làm sạch bụng cá, thuận tiện đem xương trong bụng cá chặt đứt. Suy nghĩ một lần nữa, Diệp Hường Văn nhớ trong nhà còn một ít nấm khô, liền rửa sạch sau đó ướp gia vị hỗn hợp, nhồi vào trong bụng con cá. Đây là thói quen trước kia của nàng khi hấp cá, ở trong bụng con cá nhét một ít nguyên liệu làm nhân, để cho cá hòa lẫn với một ít nấm thơm, hương vị sẽ ngon hơn. Hơn nữa, khi hấp cá, bụng cá vẫn còn trông làm như thế sẽ duy trì hình dáng ban đầu trước khi hấp, tránh biến dạng.

Khi nàng bận rộn làm cá, thì Diệp Đại Ngu đã thông thạo thấp sáng phòng bếp, thêm vào trong nồi mấy gáo nước. Chờ Diệp Hường Văn làm xong cá trước khi hấp, nước mà Diệp Đại Ngu nấu cũng sôi.

Diệp Hường Văn rắc gia vị trên thân con cá, sau đó đem khay để vào nồi nhỏ bắt đầu hấp.

Chờ một lúc sau, mùi hương cá thơm ngon truyền ra ngoài, bọn nhỏ đang vui vẻ trong sân cao hứng kêu lên.

Diệp Hường Văn nở nụ cười. Mỗi ngày trôi qua, đây là thời điểm nàng vui vẻ nhất.

Kiếp trước sở dĩ nàng trở thành đầu bếp là bởi vì chồng. Chồng nàng vốn là hàng xóm, hai người được xem như thanh mai trúc mã, từ nhỏ nàng đã bắt đầu thích hắn, một lòng muốn đem mỹ vị thiên hạ cho hắn ăn.

Nào biết rằng, nàng chỉ là một chiếc ly để trưng bày, tuy rằng chồng đã cưới nàng, nàng cũng đã học xong mỹ thực, nhưng cuối cùng vẫn không giữ lại được người mình yêu, lại còn liên hiệp cùng người khác tính kế nàng.

Đội trong chốc lát, Diệp Hường Văn nói với Diệp Đại Ngu: “Đen tắt lửa đi, không được mở vung nồi.” Trong thời gian hấp cá, phải nắm giữ tốt độ lửa, nắm thời cơ tắt lửa, sau đó chờ lượng nhiệt trong nồi hấp cá bay hơi, làm như vậy thịt cá mới mềm như đậu phộng, hương vị thơm ngon.

Đại Ngu vội vàng đem lửa dập đi, bọn nhỏ cầm bát sẵn hoan hô, mỗi người một bát cơm, đứng ở trước sân nhìn tha thiết mong chờ.

Diệp Hường Văn đi đến, thấy ánh mắt bọn nhỏ, không khỏi buồn cười.

Vừa mới xuyên qua xuất phát từ lòng từ bi, hơn nữa không có chỗ để đi lại mất hết ý chí mới thừa nhận thân phận “tỷ tỷ” này.

Những sau vài năm chung sống, nàng thật sự xem bọn nhỏ như những người thân duy nhất ở nơi này.

“Tỷ tỷ, chờ bao lâu nữa mới có thể ăn?” Diệp Tiểu Nha háo hức mong chờ hỏi.

“Hiện tại đã ăn được, các người nói cho tỷ biết sáng nay đã làm được những việc gì?” Diệp Hường Văn nói.

Diệp Đại Ngu nói: “Đệ đan sọt giúp Vương gia gia nên được cho cá.”

Diệp Tiểu Nha: “Muội quét sân giùm tỷ tỷ.”

“Đệ đi hái rau dại.” Diệp Nhị Ngu trả lời.

“Muội giúp Nhị ca hái rau dại.” Diệp Tam Nha nhút nhát nói, cô bé là một người nhát gan, ngay cả khi đối mặt với tỷ tỷ của mình, thanh âm của nàng cũng rất thấp.

Diệp Hường Văn cười nói: “Rất ngoan, bây giờ chúng ta đi ăn cá.”

Bọn nhỏ reo lên.

Diệp Hường Văn đoán thời gian đã đến, xoay người tiến vào nhà mở vung nồi.

Nàng giật mình đứng lại.

Nồi thực là nóng.

Nhiệt từ nước tỏa ra.

Nhưng mà, khay cá hấp không thấy.

Ngay cả cái khay đựng, cũng đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xa Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Cá đâu?” Mối Diệp Hường Văn nhẹ nhàng chuyển động.

Huynh muội Diệp gia không thấy tý tý, thì đều cùng nhau tiến vào, Diệp Đại Nguru kêu lên: “Tỷ, bọn đệ đói lắm rồi!”

Diệp Hường Văn quay đầu ngoác nhìn bọn nhỏ nửa ngày, nặn một nụ cười gượng nói: “Tỷ sẽ làm một phần nữa cho các đệ!”

Lúc này huynh muội Diệp gia đều nhìn thấy trong nồi không có gì, mọi người không nói được nên lời.

Chính trong lúc đang im lặng nghi hoặc, bỗng Diệp Hường Văn nghe được một âm thanh phát ra: “Tiểu cô nương làm cá ăn rất ngon.”

Diệp Hường Văn lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại. không biết từ khi nào phía sau bọn trẻ xuất hiện một khắt cái trung niên, quần áo của khắt cái rảnh rưới chấp đầy mảnh vá, mặt hình chữ điền, sắc mặt không vàng vọt như tên khắt cái bình thường mà tràn đầy hồng hào, lúc này khuôn mặt tràn đầy vẻ no nê.

Trong tay ông ta bung một cái khay trống không, Diệp Đại Nguru liếc mắt nhìn, buột thốt to lên: “A! Ông ăn vụng cá của chúng ta!”

Trên mặt tên khắt cái kia xuất hiện một chút không tự nhiên, cười ha hả nói: “Tiểu oa nhi, đồ vật không thể ăn bấy, nói càng không được nói lung tung. Sao có thể nói lão già ta ăn trộm? Rõ ràng chỉ là mượn thôi. Tiểu oa nhi làm cá quá ngon, lão già ta chỉ nghĩ nếm thử một chút, nào ngờ cá quá nhỏ, nếm một miếng liền hết cả con rồi!”

Diệp Hường Văn im lặng.

Cá trăm cỡ lớn như vậy cũng kêu nhỏ, cũng không có mà lừa gạt hài tử được? Hơn nữa, này..... mượn? Rõ ràng đều chính là ăn trộm?

Huynh muội Diệp gia nhìn thấy mỹ thực của mình vào bụng người khác, chính mình lại bị bỏ đói, tất cả đều trợn mắt nhìn tên khắt cái.

Tên khắt cái này tự biết mình đuối lý, gãi đầu nói: “Được rồi được rồi, ăn cũng đã ăn, lão già ta cũng không thể không nuốt. Hay là như thế này, ta đền bù cái khác cho cái ngươi. Cái ngươi cứ chờ đó, ta đi lấy món ăn giùm các ngươi.” Mới nói xong thì thân hình đã lóe lên không kịp nhìn thấy,

Huynh muội Diệp gia há miệng to.

Diệp Hường Văn sợ run, nhaoáng một cái mà tên khắt cái này đã biến mất, thực ra trong người tuyệt kì đi.

Khó trách ông ta có thể thần không biết quỷ không hay trộm cá đi.

Nàng cảm thấy thật thur thái.

Ăn cũng đã ăn, nổi giận sẽ có thể làm được gì? Hơn nữa tên khắt cái này hoàn toàn có thể bỏ chạy sau khi ăn vụng xong, nhưng ngay lúc đó ông ta lại hiện thân, còn chủ động đưa về món ăn làm bồi thường, chứng tỏ rằng tên khắt cái này tuy tham ăn, nhưng nhân phẩm ít nhất không tệ.

Kiếp trước nàng cũng trải qua tình người ấm lạnh, trải qua tranh quyền đấu đá, nhiều việc đã sớm nhìn thấu, lúc này nghĩ đã thông suốt, liền trấn an bọn đệ đệ muội muội đang hoảng hốt: “Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ nữa. Các đệ các muội xem, ông ta ăn mặc còn rách nát hơn chúng ta, nhất định bị nhện đói nhiều ngày. Hơn nữa ông ấy còn đáp ứng trả lời chúng ta vài món ăn, chắc chắn không phải người xấu. Các đệ muội cứ đợi một chút, tỷ sẽ làm cơm tối cho, dù sao chỉ một con cá ăn cũng không no?”

Từ trước đến nay huynh muội Diệp gia biết tý tý nói một là một, nếu không đồng ý cũng không làm được chuyện gì. Nếu tý tý đã đáp ứng sẽ làm ra món ăn còn ngon hơn, chắc chắn sẽ có, hơn nữa cần thận nghĩ lại. lời nói của tý tý quả thật có đạo lý, một con cá mà nhiều người ăn, mỗi người chỉ được một miếng nhỏ, ăn không vừa miệng. Chỉ có Diệp Tiểu Nha đã rất đói bụng, còn bĩu môi.

Trong chốc lát, tên khắt cái kia liền quay lại, trên vai khiêng một con vật. Diệp Hường Văn nhìn kỹ, hình dạng con vật kia giống như lợn, nhưng bên môi răng nanh nhô ra, rõ ràng là lợn rừng.

Nàng kinh ngạc.

Trong thôn Ngưu gia cũng có mấy hộ săn bắn, thỉnh thoảng sẽ đi săn vài con mồi ở rừng phía tây của thôn trở về. Nhưng loại lợn rừng như thế này, bởi vì tính tình quá mức hung mãnh, mấy người liên thủ cũng không thể bắt được nó, mà mấy người liên thủ đó cũng bị thương trên người, nên người trong thôn tránh còn không kịp. Nào biết rằng tên khất cái này thoát cái đi, thoát cái trở về, trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể săn được một con lợn rừng?

Công lực của ông ta, thật khiến người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Diệp Hường Văn sống lại ở nơi này, tuy biết là ở thời nhà Tống, trong thôn cũng có mấy hộ săn bắn, nhưng thực sự không có võ công trên người, nghĩ lại dù sao cái kia chỉ có trong mấy tiểu thuyết võ hiệp khoa trương thôi. Hiện tại nàng mới biết được, sự thật mà mình suy đoán là sai hoàn toàn.

Tên khất cái cho lợn rừng nằm trên mặt đất, nói: “Tiểu cô nương, người sẽ làm thịt lợn rừng này?..... Thủ nghệ của người thực sự không tồi, làm nhiều một chút để cho ta một phần.”

Diệp Hường Văn nghe tên khất cái này còn muốn ăn, trợn mắt nhìn ông ta.

Diệp Hường Văn thấy tên khất cái này võ công cao cường. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy công phu trong truyền thuyết, lòng không kiềm chế được tò mò, nào có để ý nói chi trả lời? Trong nháy mắt nhìn thấy biểu tình của bọn đệ muội, nàng không biết tính tình cao thủ này ra làm sao, sự Đại Ngưu đắc tội với ông ta, vội kêu bọn đệ đệ muội hỗ trợ làm lợn rừng, còn mình thì tự cân nhắc như thế nào mới bộc lộ tài năng thật tốt?

Trong lúc tâm tư nàng còn chuyển động, tên khất cái kia đã đem gỡ hồ lô dất phía sau lưng, mở nút lên uống.

Trong lúc vô ý Diệp Hường Văn nhìn thấy tay phải của hắn chỉ còn bốn ngón, bàn tay tái xanh mà ngón trở bị đứt, không khỏi “ồ” một tiếng, một suy nghĩ lóe lên.

Công phu? Khất cái? Tham ăn? Đứt một ngón tay?

Nàng..... nghĩ đây không phải là thật đi?

Bọn đệ đệ muội đem con lợn rừng đã chết kéo tới sân sau, lại nấu nước sôi một lần nữa để vật lông lợn. Diệp Hường Văn cẩn thận hỏi: “Lão giả họ gì?”

“Ta họ Hồng, đứng hàng thứ bảy, tiểu oa nhi cứ gọi ta là Thất Công là được rồi.” Tên khất cái vỗ vỗ vai Diệp Hường Văn, đi về phía bọn huynh muội. Diệp gia đang bận rộn vây quanh con lợn.

Diệp Hường Văn như bị sét đánh cháy, đứng tại chỗ một hồi lâu không lên tiếng.

Hồng..... Thất Công?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Hồng..... Thất Công?

Chẳng lẽ, nàng không chỉ trở về triều Đại Tống, mà..... còn có quan hệ cùng tiểu thuyết?

Hồng Thất Công? Đây là “Xạ điều” hay là “Thần điều”?

Kiếp trước Diệp Hường Văn đã từng đọc tiểu thuyết của Kim tiên sinh, cốt truyện tiểu thuyết nổi tiếng của hai bộ này vẫn còn nhớ mơ hồ. Ở trong “Thần điều”, tuổi của Hồng Thất Công đã rất lớn, hiện tại bất quá chỉ là trên dưới năm mươi tuổi, chẳng lẽ là “Xạ điều”?

Đầu Diệp Hường Văn đầy hắc tuyến.

Kiếp trước tranh đấu chức quyền gay gắt đã làm cho thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi. Nàng vì chồng là thanh mai trúc mã, từ nhỏ liền học nấu ăn, sau khi lớn lên trở thành đầu bếp, cuối cùng lại bị hấn phân bội. Đời này, nàng nghĩ vì chính mình sống một cuộc sống gia đình tạm ổn, vô câu vô thúc, chỉ vì chính mình mà sống, không vì cái khác bắt luận người đó là ai.

Diệp Hường Văn mạnh mẽ vực tinh thần dậy, để Đại Ngưu đi nấu nước một lần nữa, đem cắt một khối thịt lợn bỏ vào trong nồi, một lát sau lại vớt ra, dùng nước trong nồi tẩy sạch.

Hồng Thất Công ngồi một bên trên mặt đất, mắt nhìn nàng làm việc, đem hồ lô luôn đeo trên lưng lấy xuống uống một ngụm rượu.

“Tiểu oa nhi, ngươi định làm cái gì?” Hồng Thất Công hỏi.

“Hầm chín thịt lợn rừng.” Diệp Hường Văn nói “Nhưng mà nguyên liệu không đủ toàn bộ, cho nên hương vị có thể hơi kém, lão nhân cái chó đẻ bụng.”

Hồng Thất Công: “Ít cái gì, ta đi lấy giúp ngươi.”

Lòng Diệp Hường Văn khê động: Đúng vậy, làm thế nào quên được Hồng Thất Công thân mang tuyệt kỹ? Nếu nguyên liệu không đủ làm cho hương vị không được ngon, trù nghệ của nàng nhất định suy giảm lớn.

Diệp Hường Văn bắt tay vào làm, đếm từng cái gia vị cần dùng. Hồng Thất Công chỉ nghe một lần liền nhớ kỹ, thân hình chợt lóe lại biến mất.

Tuy rằng đây là lần thứ hai Thất Công biến mất nhưng huynh muội Diệp gia vẫn há hốc trợn mắt nhìn, chỉ có Diệp Hường Văn kinh ngạc khi lần đầu nhìn thấy còn lần sau thì bình thường, làm như không có việc gì tiếp tục làm thịt lợn hấp tấp.

Chỉ một lát sau, Hồng Thất Công trở về đem theo cả theo đồ gia vị, Diệp Đại Ngưu rửa sạch gừng và hành lá, sau đó Diệp Hường Văn đem cắt đi, kỹ thuật dùng dao của Diệp Hường Văn rất thành thạo và điêu luyện, Hồng Thất Công chỉ nhìn thôi cũng phải khen ngợi.

Thời gian đợi không dài, các công đoạn sơ bộ đã thực hiện xong, Diệp Hường Văn liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài, bao gồm cả Hồng Thất Công, chỉ cho Đại Ngưu ở lại đốt củi.

Hồng Thất Công đứng ở trong viện, chờ không bao lâu liền ngửi thấy mùi thịt đậm đà, hơn nữa trong đó còn lộ ra một mùi hương độc đáo, giống như một bàn tay nhỏ chui vào trong lòng ông khiến lòng ông ngứa ngáy không chịu nổi, chỉ hận không thể đi vào ăn ngay lập tức.

Diệp Hường Văn thông dong đi ra, nói rõ với Hồng Thất Công: “Đáng tiếc là không có nấm. Mùi sẽ càng thơm thêm nếu trộn thịt với nấm. Nhưng mà thịt lợn rừng rất có lợi cho sức khỏe, làm cường thân kiện thể, Thất Công ăn vào sẽ rất tốt.”

Hồng Thất Công thấy Diệp Hường Văn không quen biết nhưng lại quan tâm mình, bèn cười tủm tỉm nói: “Không ngờ tiểu oa nhi còn có lương tâm.”

Diệp Hường Văn mỉm cười. Thân thể này mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng thực tế suy nghĩ đã vượt xa tuổi này rồi. Kiếp trước cố chấp tranh đoạt, nhưng sau khi đến nơi này thì đã nản lòng, chỉ nghĩ rằng sẽ nhiệt tình giúp đỡ mọi người, cả đời không tranh đoạt. Hơn nữa khi nàng đọc “Truyện Anh hùng Xạ điêu” của Kim tiên sinh, thật sự khâm phục với Hồng Thất Công trong sách, thấy ông làm việc nghĩa hiệp, tình thần bất khuất, thật không hổ là đại hiệp chân chính. Hiếm tại người mình khâm phục chính là tên khát cái trước mắt. Bên trong lời nói của nàng tự nhiên sẽ toát lên vẻ quan tâm.

Chờ một hồi nữa, Diệp Hường Văn vào gian bếp mở vung ra, Hồng Thất Công cảm thấy mùi thịt tỏa ra bốn phía, đậm đà nức mũi, khác với thịt hầm trước kia mình nếm qua, không nhận được hơi ngón trở.

Diệp Hường Văn chọn mấy miếng thịt ngon nhất đứng lên đưa cho Thất Công. Thất Công nhìn thấy miếng thịt đỏ sậm, nước sốt thơm, hình dáng đẹp đẽ, không khỏi trầm trồ khen ngợi, há miệng gặm lấy gặm để.

Diệp Hường Văn gọi bọn đệ đệ muội muội lại đây, đem phần thịt còn lại phân đều trong chén bọn nhỏ. Đợi lâu như vậy huynh muội Diệp gia mới được ăn thịt, đã đói từ lâu, một đám ăn như hổ đói. Tuy rằng trong chén Thất Công còn có thịt, nhưng vẫn thờ dài nhiều lần vì mấy huynh muội Diệp gia không thiếu thế nào là ăn đồ ăn ngon, quả thật là trâu nhai hoa mẫu đơn mà.

Diệp Hường Văn nhìn lại trong khay chỉ còn 2 miếng, liệp kẹp một miếng vào chén ăn cùng cơm.

Huynh muội Diệp gia ăn thật no, mỗi người ôm cái bụng no tròn như hình cầu. Diệp Hường Văn kêu Đại Ngưu đến nói: “Đệ đem miếng thịt này cho cô ngốc đi.”

Bụng Diệp Đại Ngưu vốn đã ăn no, nhìn thịt lợn rừng hầm còn thừa lại trong nhà rất nhiều, trong bát chỉ có một miếng nhỏ, liền tự nhìn mà nhận lấy chiếc bát đi ra khỏi sân.

Hồng Thất Công cười tủm tỉm nhìn một nhà Diệp Hường Văn, tuy huynh muội Diệp gia còn nhỏ nhưng người nào cũng hiểu chuyện.

“Tiểu oa nhi, ăn cá ngư của ngươi, dù sao cũng phải tặng chút gì đó cho ngươi. Vốn thịt lợn rừng là đáp lễ, nhưng lão già này lại không nhận được ăn một lần nữa, lễ này coi như không được.” Hồng Thất Công thực sự thích mấy tỷ muội nhà này, nghĩ nghĩ nói. “Thất Công chỉ là một tên khát cái, không có tiền tài gì, hay là ngươi nói ước nguyện trong lòng của ngươi ra cho lão, Thất Công ta sẽ giúp đỡ ngươi.”

Diệp Hường Văn lắc đầu, cảm thấy có chút chán nản: “Khi tôi đến đến, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chồng mình, nhưng ở đây mấy năm, tôi đã sớm thông suốt. Nếu có thể bình an sống qua ngày, ta còn có thể tâm nguyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Hồng Thất Công thấy Diệp Hường Văn không có ước nguyện nào, cực kỳ khó xử, nói: “Tiểu oa nhi, hay là như vậy, ta xem tuổi ngươi cũng không lớn lại có xương cốt thanh kỳ, lương tâm cũng tốt, là người có khiếu học võ. Trời sinh Thất Công ta không nợ người khác, gần đây lại không có chuyện gì làm, ở lại đây vài ngày dạy người võ công vậy.”

Diệp Hường Văn nghe vậy giật mình. Nàng bội phục Hồng Thất Công, nhưng chưa bao giờ lại nghĩ tới chính mình lại học võ. Một khi con người học võ, chung quy rồi cũng sẽ bị cuốn vào thị phi, đây là điều nàng không muốn.

Tuy nghĩ như thế, nàng lại biết tính tình Hồng Thất Công, không cho hắn đáp trả, cuối cùng hắn sẽ canh cánh trong lòng cả đời. Diệp Hường Văn nghĩ, tâm trạng hơi động, cười nói: “Thất Công đã nói như vậy, ta nếu không nhận không khỏi phụ lòng tốt của ông. Nhưng mà ta luôn luôn không thích múa thương cầm vậy, nếu Thất Công thật sự có tâm, truyền một ít công phu khinh thân là được rồi.”

Hồng Thất Công nghe Diệp Hường Văn nói như vậy, cảm thấy như thế cũng được, liền sờ sờ bụng nói: “Vậy cứ như đã nói. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, ta ăn ở tại nhà ngươi. Tiểu oa nhi yên tâm, ta không ăn miễn phí đâu, mỗi ngày ăn đồ ăn của các ngươi, ta tìm thịt rừng giúp các ngươi, tiểu oa nhi ngươi cũng phải làm thật dụng tâm.”

Diệp Hường Văn đáp ứng Hồng Thất Công, mừng rỡ nói: “Đó là tất nhiên.”

Từ đó Hồng Thất Công ở tại Diệp gia. Chỉ là hắn là một nam nhân trung niên, ở tại Diệp gia một thời gian dài, không khỏi khiến cho người khác cười chê, hơn nữa ở chung lâu với Diệp Hường Văn, Hồng Thất Công hiểu biết về nàng càng nhiều, thực thích tính tình lạnh nhạt rộng rãi của nàng, cuối cùng dứt khoát thu nàng làm nghĩa nữ, dốc lòng truyền thụ khinh công cho nàng.

Thời gian thấm thoát qua đi hơn nửa năm, nửa năm này, khinh công của Diệp Hường Văn được Hồng Thất Công chỉ điểm, tiến bộ rất nhanh. Tuy rằng phương diện quyền cước nàng không biết gì cả, nhưng nếu gặp phải chuyện gì, thi triển khinh công chạy trốn là đủ rồi.

Nửa năm này cuộc sống áo cơm tỷ đệ Diệp gia không cần lo. Trước kia bọn họ chỉ có thể bằng tự mình lao động đổi được một chút đồ ăn, miễn cưỡng no bụng. Từ sau khi Hồng Thất Công đến, lộn lộn trong rừng, cá trắng đen cá trắng đỏ trong sông thường xuất hiện ở bữa ăn, tiêu chuẩn cuộc sống so với trước kia nhảy vài cấp, bởi vậy Diệp Đại Nguru và huynh muội Diệp gia rất thích vị “Thất gia gia” từ trên trời rớt xuống này, mỗi ngày người trước người sau kêu không ngừng (ý là kêu Thất gia gia đó!!!).

Vào sáng sớm một ngày, Diệp Hường Văn dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong sau đó đẩy cửa phòng ra, trong lòng còn đang suy nghĩ hôm nay làm đồ ăn gì cho nghĩa phụ.

Vừa mở cửa, nẻo ngoài cửa là vô số thịt rừng được sắp xếp. Diệp Hường Văn giật mình một cái, bỗng nhiên phản ứng, xoay người vọt vào phòng ngủ Hồng Thất Công. Trong phòng giường chiếu thật chỉnh tề, phía trên đặt tờ giấy, chỉ viết ba chữ “Nghĩa phụ đi”, phía dưới vẽ ra cái hồ lô rượu.

Diệp Hường Văn đứng ngây đó một lúc lâu, mới chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Nghĩa phụ Hồng Thất Công đã rời đi.

Không lâu, toàn bộ huynh muội Diệp gia đều biết chuyện Thất gia gia rời đi, cả đám đều giữ im lặng. Bọn họ mất cha mẹ từ rất sớm, toàn bộ dựa vào đại tỷ nỗ lực duy trì cuộc sống, nhất là Diệp Tiểu Nha, sớm không nhớ rõ hình dáng cha mẹ. Hơn nửa năm ở chung sống, bọn họ đã quan hệ rất tốt với Thất gia gia, trong lòng sớm đưa ông trở thành một thành viên trong nhà, hiện tại thấy hắn không nói gì mà thẳng bước đi, đều rất buồn.

Chỉ là ngày tháng rồi cũng qua đi. Diệp Hường sửa sang lại hảo tâm tình, tiếp tục duy trì trong nhà cuộc sống. May mắn Thất Công trước khi rời đi để lại không ít thịt thú rừng, Diệp Hường Văn giữ lại mấy cái làm nguyên liệu nấu ăn cho vài ngày này, còn lại liền sai bọn đệ muội đem lấy sạch lông chúng nó, treo lên phơi gió làm thịt khô. Huynh muội Diệp gia sớm chiều ở chung với đại đi, đều chớ chút hiểu biết ở phương diện nấu ăn, tuy rằng chưa nói tới mỹ vị, nhưng ít nhất tự mình nấu ăn thì không thành vấn đề.

Cứ như vậy trôi qua, Diệp Hường Văn cũng bắt đầu tính toán ngày mình rời đi trong lòng.

Vừa mới tới nơi này nàng tưởng xuyên tới thời Tống, sau một thời gian kinh ngạc thì cũng bắt đầu đành phải tiếp nhận sự thật, cũng đã nghĩ tới bình an cả đời ở trong này. Nhưng hiện nay khi biết nàng đang ở trong “Xạ điêu”, cẩn thận nhớ lại nội dung cuốn truyện, sông Tiền Đường gần Nguru Gia thôn, đầu thôn có Cô Ngốc họ Khúc, nàng có ngu cũng đoán được nơi này là quê nhà Quách Tĩnh. Tuy rằng không biết hiện tại ở trong sách là khi nào, nhưng nói không chừng khi ở trong này nàng sẽ đụng tới Quách Hoàng (Quách Tĩnh - Hoàng Dung) hai người ở một thất Khúc gia chữa thương cùng với tình tiết cảnh mấy đại cao thủ tranh đấu.

Nàng không muốn cuốn vào nội dung cuốn truyện, thăm nghĩ cách những người này càng xa càng tốt

Đệ đệ muội muội cũng đã có thể tự chiếu cố chính mình, lại không biết võ công, xem như trong sách viết, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn. Nhưng chính nàng lại là ngoài ý muốn, không gì có thể đảm bảo an toàn của bản thân..

Rời xa nơi này, cũng có thể đảm bảo bọn huynh muội Diệp gia an toàn cũng có thể cam đoan an toàn của bản thân, xem như nhất cử lưỡng tiện* đi. (*một công đôi việc)

“Chờ Đại Nguru có thể duy trì cái nhà này, ta liền có thể rời đi.” Diệp Hường Văn nghĩ.

Lại qua một năm.

Vào một ngày, Diệp Hường Văn rời giường, rửa mặt, đeo cái sọt trên lưng dặn dò đệ đệ bọn muội muội sau đó đi ra ngoài.

Tuy rằng không học công phu phòng thân của nghĩa phụ, nhưng chỉ khinh công hạng nhất, nàng cũng đã vô cùng sung sướng. Sau khi Hồng Thất Công rời đi không lâu, Diệp Hường Văn liền phát hiện, sau khi học khinh công, trước kia chỉ một vài thỏ hoang gà rừng chờ cũng có thể khiến nàng không đuổi kịp, hiện tại nàng đuổi theo một phen đa số đều bắt được.

Cho nên, trong một năm này, những món ăn thịt rừng trong nhà vẫn được duy trì, nhưng chủ lực bắt giữ đã trở thành Diệp Hường Văn.

Ra phía Tây thôn, nhìn thấy xung quanh không có người, Diệp Hường Văn liền dùng khinh công chạy đến khu rừng cách đó vài dặm.

Trong rừng luôn luôn đủ thịt thú rừng, nhưng không ngờ lần này nàng lại không thấy chim bay cá nhảy đâu.

Diệp Hường Trễ đi sâu vào trong rừng với tâm trạng buồn bực.

Đột nhiên, nàng ngừng chân.

Trên đường trước mặt, một con Thanh Xà chắn trước mặt nàng.

Quái lạ! Khu rừng này nàng đều đến mỗi ngày, trước kia chưa từng gặp được rắn.

Hình dạng Thanh Xà cũng không lớn, kiếp trước nàng có tiếp xúc qua với rắn, vừa nhìn liền biết rõ rõ loại rắn này chắc chắn có kịch độc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Tâm trạng Diệp Hường Văn chùng xuống.

Nếu đi nhầm vào nơi ở của rắn, bình thường dùng gậy gộc đập vào những bụi cỏ xung quanh, xà sẽ chạy khỏi, thừa dịp này có thể đi ra khỏi nơi ở của rắn. Ở kiếp trước một vị lão già bộ tộc Xà Nhân nói như vậy cho nàng biết.

Nhưng nếu, rắn ở trên đường thì làm sao?

Dựa kinh nghiệm của nàng, đụng tới rắn thì người lập tức đứng lại, một số con rắn cũng sẽ chạy trốn, nhưng nếu rắn không trốn, người cũng chỉ có thể ra tay xử lý nó trước. Bằng không, sẽ bị cắn.

Diệp Hường Văn hé mắt, dù thế nào mà nói, nàng có khinh công, phản ứng có lẽ mau hơn như trong lời nói..., hẳn là rắn cắn không đến nàng.

Đột nhiên nàng vận khinh công đến bên cạnh.

Con rắn kia “tê” một tiếng, quả nhiên lao đến, nhanh như tia chớp, cư nhiên có thể không chậm bao nhiêu so với tốc độ của Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cảm thấy giật mình, dồn lực ở chân dừng lại nhặt hòn đó, con rắn kia lao lại đây cắn nàng, nàng chợt lóe thân, tảng đá nện lên đầu con rắn cách đó bảy tấc.

Rắn chết ngã xuống dưới đất.

Diệp Hường Văn khẽ kêu lên, xác định rắn thật sự đã chết rồi, mới thả lỏng lo lắng trong lòng, cẩn thận nhặt lên con rắn đã chết.

Không tìm thấy thịt chim thịt cá, vậy làm thịt rắn canh để bọn đệ đệ muội ăn đi.

Nàng không dám ở lại thêm trong rừng, sợ dừng lại nữa thì đụng phải con rắn khác, nên đem theo con rắn đã chết trở về thôn.

Huynh muội Diệp gia thấy tỷ tỷ đưa con rắn chết trở về, đều rất là kinh ngạc.

Diệp Hường Văn cười híp mắt nói: “Hôm nay tỷ tỷ làm canh rắn cho các người ăn.”

Mấy năm này huynh muội Diệp gia thường ăn thịt rừng, nhưng lại chưa bao giờ ăn qua thịt rắn, bọn họ nhìn thấy thân con rắn trắng mịn, đầu rắn khủng bố, không khỏi ngăn người nhìn nhau.

Diệp Hường Văn cũng không nhiều lời, cho Đại đệ đệ đi xuống bếp nấu nước. Tay nàng chặt đầu rắn xuống, làm sạch máu rắn, cẩn thận chôn đầu rắn trong viện, để tránh độc của rắn tồn thương đến người, sau đó mổ bụng ra, lấy mật rắn ra.

Diệp Hường Văn biết xà đảm có lợi cho thân thể, muốn bọn đệ muội nuốt sống chúng. Nhưng huynh muội Diệp gia nhìn thấy nó lấy ra từ thân rắn, nào dám ném thử? Cả đám đều xua tay lui về phía sau, về mặt sợ hãi.

Diệp Hường Văn thấy tình trạng bọn nhỏ như vậy, thở dài đem vào miệng mình mạnh mẽ nuốt xuống.

Sau đó nàng đem lột sạch da rắn từ đầu tới đuôi, rửa sạch rồi ném vào trong nồi, đập vung, nấu lên.

Dù sao lá gan Diệp Tiểu Nha lớn hơn chút, tiến tới hỏi: “Tỷ, thịt rắn ăn ngon không?”

Diệp Hường Văn sờ sờ đầu nàng, cười nói: “Ăn ngon, trước kia tỷ tỷ đã ăn qua.”

Diệp Tiểu Nha thấy nàng nói như vậy, mới buông lo lắng trong lòng xuống, cũng không nghĩ lại làm sao tỷ tỷ có thể ăn qua thịt rắn, ngược lại nhìn chăm chăm nồi thịt rắn.

Diệp Hường Văn mở nồi thịt rắn ra, lấy thịt rắn xa, nhẹ nhàng lấy xương rắn ra, lại đem thịt rắn xé nhỏ lại, bỏ vào trong bát.

Huynh muội Diệp gia nhìn thấy hình dáng con rắn không còn đáng sợ nữa, lá gan đều lớn lên, thậm chí Diệp Đại Ngư nhặt xương rắn lên, chơi ở trong tay. Bọn đệ đệ muội khác nhìn thích thú, toàn bộ đi lên chơi, không có ý thức chạy khỏi bếp.

Chỉ có Diệp Tiểu Nha bỏ củi vào khi lửa nhỏ đi.

Diệp Hường Văn bận rộn suốt thời gian, sắp xếp xong xuôi, sau đó dặn Tiểu Nha coi lửa trong chốc lát, trước khi nàng trở về không thể ngừng cháy, rồi xoay người ra sân.

Đáng tiếc nghĩa phụ không ở đây, nếu không, làm canh rắn cho ông ném thử, chắc ông sẽ vui vẻ không ngừng?

Diệp Hường Văn nhớ tới ở trong《Thần Điều》nghĩ đến hoàn cảnh Thất Công ăn con rắn, không khỏi cười ra tiếng.

“Tiểu cô nương bắt rắn của ta đi làm canh rắn, thoát nhìn rất vui vẻ sao.” Bỗng nhiên bên tai Diệp Hường Văn vang lên câu nói.

Nàng giật mình, nhìn lại bốn phía, chỉ thấy tốp ba tốp năm người trong thôn đi tới, không ở người nào ở đây?

“Tiểu cô nương, đến rừng cây ở ngoài thôn tìm ta, bằng không, ta cũng không dám cam đoan đệ đệ của ngươi muội muội an toàn đâu.” Vẫn là câu nói mỉm cười kia..., uy hiếp bên trong cũng không nói mà ra.

Diệp Hường Văn ngẩn ra, ngây ngốc một chút, chạy đến bên trong nhà.

Diệp Tiểu Nha còn nhóm lửa dưới bếp, Đại Ngư Nhị Ngư còn đang tranh giành xương rắn, hết thấy như thường.

Diệp Tam Nha nhìn đến tỷ tỷ chạy về, cao hứng hỏi: “Tỷ, giờ có phải có thể ăn được không?”

Diệp Hường Văn lắc đầu, không kịp nói thêm cái gì, xoay người chạy ra ngoài thôn.

Tuy rằng huynh muội Diệp gia không phải là đệ muội ruột thịt của mình, nhưng sống cùng nhau vài năm, sớm đã có cảm tình, huống chi việc này lại là do nàng trộm rắn của người khác, làm sao có thể bỏ mặc?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xà Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Diệp Hường Văn dùng khinh công chạy đến rừng cây phía tây thôn, trong lòng không yên đứng ở địa phương đã đánh chết con rắn, khối đá nhon kia vẫn còn ở trên đó.

Nàng nhìn bốn phía, trong rừng vẫn giống như trước lúc nàng rời đi, yên tĩnh như cũ.

Diệp Hường Văn đứng trong chốc lát, lại không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào xuất hiện.

Bỗng nhiên trong bụi cỏ truyền ra tiếng sột sột sột sột, lúc đầu chỉ có ở mấy chỗ thôi, càng về sau lại càng lúc càng nhiều, bốn phương tám hướng đều

có, lúc này Diệp Hường Văn đột nhiên có một loại cảm giác bị vây quanh.

“Không phải..... Là rắn đi.....” Diệp Hường Văn căng thẳng nhìn bụi cỏ, nghĩ.

Trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt một lúc lâu, lại không có cái gì chui ra, nhưng khi Diệp Hường Văn đã có cái suy nghĩ này thì đã đứng thẳng, bất động ngay tại chỗ, không dám cử động nữa.

“Lá gan tiểu cô nương ghê gớm thật.” Ở chỗ cao truyền tới một giọng nói.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu. Trên cây không biết khi nào thì có một thiếu gia áo trắng đang ngồi, thoát nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, một đôi mắt hoa đào mỉm cười, khóe mắt hơi hơi xếch lên một chút, thoát nhìn rất anh khí (khí khái anh hùng) lại lộ ra vẻ tao nhã trẻ đẹp, trong tay đang cầm một cái quạt xếp, vừa nhìn thấy người nam nhân này, trong lòng Diệp Hường Văn hiện lên một từ: yêu nghiệt.

Không biết hẳn tới lúc nào, nói không chừng là ngay từ đầu đã an vị ở chỗ này chờ nàng, nhưng mà nàng lại không phát hiện.

Không nghĩ tới người hẹn nàng đến lại là một mỹ nam yêu nghiệt như thế này, Diệp Hường Văn giật mình một cái.

Người áo trắng một chân dài buông xuống, một chân khác gác lên trên cành cây, quay đầu cười với nàng nói: “Tiểu cô nương, khinh công không tồi, học ở đâu vậy?”

Diệp Hường Văn trong khoảng thời gian ngắn không đoán ra được lai lịch của hắn, trong sách hình như không có người như vậy. Nàng không biết người này có quan hệ với Hồng Thất Công hay không, ngộ nhờ có thù oán, mình lại nói ra danh hào của Thất Công, chắc chắn sẽ hại đến tính mạng của mình và huynh muội Diệp gia, liền úp úp mở mở nói: “Học từ nghĩa phụ (cha nuôi) của ta.”

Người áo trắng nói: “Nghĩa phụ của ngươi hẳn là có chút tiếng tăm trong giang hồ đi? Gọi là gì?” Ngừ khí rất là tùy ý.

Diệp Hường Văn nhìn thấy bộ dáng muốn thăm vấn của hắn, cảm thấy có chút không kiên nhẫn, nói: “Có liên quan đến ngươi sao?”

Người áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng, cây quạt trong tay vung lên.

Diệp Hường Văn nghe được tiếng động trong các bụi cỏ xung quanh, tiếp theo vô số con rắn độc nhô đầu ra, nàng sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, “A” một tiếng kêu lên sợ hãi, vẻ mặt trở nên tái nhợt.

Người áo trắng lại vung cây quạt xuống dưới, những con rắn độc kia lại một lần nữa ẩn vào trong bụi cỏ.

Tìm Diệp Hường Văn “bùm bùm” nhảy dựng, sau một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Bọn rắn đó là do ta nuôi, vì huấn luyện chúng nó mà ta đã phải tốn vô số tâm huyết đấy. Ngươi vô duyên vô cớ bắt để nấu com, bồi thường ta một chút cũng coi như là hợp tình hợp lý đi?” Người áo trắng nói xong liền từ trên cây đáp xuống, dáng điệu tiêu sái.

Diệp Hường Văn lui về phía sau, từng bước kéo dài khoảng cách, lắp bắp nói: “Ta, ta không nuôi được rắn..... Ta rất nghèo, không có tiền.”

“Như vậy à.” Người áo trắng cảm thấy buồn cười, kỳ thật chỉ là một con rắn mà thôi, hắn cũng không thèm để ý. Nhưng khinh công của tiểu cô nương này cao hiếm thấy, hơn nữa dung nhan kiều diễm, da thịt còn trắng hơn tuyết, thật sự là một tiểu mỹ nhân hiếm có. Hắn luôn luôn hành tẩu nơi thảo nguyên (đất người Hồ), bởi vậy thanh danh ở Trung Nguyên cũng không cao. Dân phong ở thảo nguyên cũng không bảo thủ giống như ở Trung Nguyên, hắn làm việc lại tùy tâm tùy hứng, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp liền đi lên bắt chuyện, chiếm chút tiện nghi ngoài miệng.

Lúc mới gặp Diệp Hường Văn, hắn kinh ngạc, Trung Nguyên vẫn còn một tiểu mỹ nhân như vậy; đến lúc nhìn thấy khinh công của nàng thì lại rơi vào khiếp sợ; cuối cùng mất thấy vị nữ tử mười ngón tay thon dài này tự mình rửa tay nấu canh, hắn nghĩ chính mình tuy rằng có mỹ tỷ (tỷ nữ xinh đẹp) thành đàn, lại vẫn thiếu một nữ đầu bếp vừa xinh đẹp lại vừa có tay nghề khiến hắn hài lòng, nếu có thể mang theo tiểu cô nương này bên người, quả thực không tồi.

Đẹp mắt lại dùng được, quả thật nếu so sánh với những tỷ nữ chỉ biết làm sao để lấy lòng hắn bên cạnh này thì tốt hơn nhiều.

“Nếu không bồi thường được rắn, vậy lấy thân mình bồi thường đi.” Tính tình xấu xa của hắn phát tác, cố ý nói một câu khiến người ta hiểu lầm.

Diệp Hường Văn quả nhiên sắc mặt đại biến, người áo trắng cười khanh khách nhìn nàng.

Tuy rằng Diệp Hường Văn là người hiện đại, nhưng vẫn rất coi trọng cảm tình, làm người cũng vô cùng ôn trọng, nếu không phải e ngại đám rắn độc xung quanh, nàng nhất định sẽ phát tác ngay tại chỗ.

Người áo trắng thương thức sắc mặt của nàng xong, mới tiếp tục nói: “Trù nghệ (tay nghề nấu ăn) của ngươi không tệ, ta hành tẩu giang hồ, bên người chỉ thiếu một người nấu com, ngươi làm nữ đầu bếp cho ta vài năm, tính là bồi thường rắn của ta, như thế nào?”

Diệp Hường Văn nghe vậy, cảm thấy hơi dao động.

Nàng quả thật không có cách nào để bồi thường một con rắn độc cho hắn. Nhìn đám rắn này nghe lời hắn như vậy, hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho dù nàng có thể bắt rắn một lần nữa, cũng không thể huấn luyện được.

Hơn nữa nàng nhìn ra ra, nam nhân này nói là muốn nàng bồi thường rần, nhưng lại rõ ràng là có mưu đồ khác.

Nhìn ra được từ trong lời nói cuối cùng của hắn, ý đồ chân chính của hắn hẳn là tài nấu nướng của mình.

Diệp Hường Văn đã sớm muốn rời khỏi Ngưu gia thôn, lúc trước ngại huynh muội Diệp gia tuổi chưa lớn, sợ bọn họ chống đỡ không nổi một cái nhà. Bây giờ nhìn thái độ của người áo trắng này, sợ rằng chính mình không cùng hắn đi là không được, song nói không chừng..... Nàng vừa lúc có thể thuận tiện giúp huynh muội Diệp gia lừa gạt một bảo mẫu về.....

Nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ tính kế của hắn, đến cùng còn chưa chắc là ai tính kế ai đâu. Diệp Hường Văn trong lòng thầm nghĩ.

Nàng gục đầu xuống nói, “Nhiều rần như vậy vậy khôn ta, ta không muốn cùng ngươi đi cũng không được nhỉ?”

Người áo trắng vỗ nhẹ lưng quạt xuống vai Diệp Hường Văn, nói: “Tiểu cô nương tuổi không lớn, nhìn sự việc rất rõ ràng, ta thích.”

Diệp Hường Văn ra vẻ do dự: “Nhưng mà..... Ta còn có đệ đệ muội muội cần chiếu cố.....”

“Không sao cả, hạ nhân (người hầu) bên cạnh ta cũng không ít, để lại một người giúp ngươi chiếu cố đệ đệ muội muội của ngươi là được.” Người áo trắng tự động đi vào trong bầy của nàng.

Trong lòng Diệp Hường Văn mừng thầm, trên mặt vẫn không lộ thanh sắc: “Lúc này ngươi gọi người đi chiếu cố chúng, nhưng cũng sẽ không chiếu cố cả đời.”

Người áo trắng nói: “Chuyện này có đáng gì? Ta liền bảo người chiếu cố bọn họ cả đời là được. Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn làm nữ đầu bếp vài năm, sau này cho dù rời đi, ta cũng nhất định sẽ tuân thủ lời hứa chiếu cố tốt người nhà của ngươi.”

Diệp Hường Văn cảm thấy vui mừng, nói, “Ta có thể gặp bọn đệ muội của ta trước khi đi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-2

Người áo trắng gạt đầu: “Có thể, ta dẫn ngươi đi.” Nói xong duỗi tay lên bế nàng lên.

Diệp Hường Văn lập tức bị hù dọa. Tuy rằng tuổi thân thể của nàng không lớn, nhưng dù sao kiếp trước cũng đã là người trưởng thành, làm sao có thể có loại hành vi thân mật này cùng với một nam nhân xa lạ, không khỏi hét lớn: “Thả ta xuống, bằng không ta đổi ý.”

Người áo trắng ghé vào bên gáy nàng khẽ ngửi, nhẹ giọng nói: “Thơm quá.” Sau mới buông nàng xuống, “Chúng ta cùng đi. Ngươi có thể ăn cùng bọn họ bữa cơm, ta chờ ngươi là được.”

Diệp Hường Văn bất đắc dĩ, chỉ đành đi vào trong thôn.

Người áo trắng kia không nhanh không chậm đi theo sau lưng nàng.

Huynh muội Diệp gia thấy Diệp Hường Văn trở về, đều hoan hô một tiếng, chạy tới.

Trước kia mỗi lần muốn rời đi thì Diệp Hường Văn cũng không cảm thấy gì. Hiện tại sắp tới lúc ly biệt, nhìn thấy Diệp Đại Ngưu bọn họ, trong lòng nàng không khỏi có chút không nỡ. Nhưng chính mình lúc này rời đi cũng là vì tốt cho bọn họ. Huống chi, phía sau còn có cái tên luôn nhìn chằm chằm nàng, nàng muốn không đi cũng không được.

Diệp Tiểu Nha nhìn thấy người áo trắng, kỳ quái nói: “Tỷ tỷ, hắn là ai vậy? Bộ dạng của hắn thật là đẹp mắt.”

Người áo trắng nghe được lời của Diệp Tiểu Nha, cười nói: “Bộ dạng đẹp mắt, làm tỷ phụ của ngươi được không?” Lúc này Diệp Hường Văn mới chú ý tới, thanh âm của người áo trắng giống như tơ lụa, ngọt ngào, rất có hương vị mê hoặc lòng người.

Diệp Tiểu Nha “A” một tiếng, còn chưa hiểu rõ bộ dạng đẹp mắt có quan hệ tất yếu gì đến việc làm tỷ phụ thì mặt Diệp Hường Văn đã đỏ ửng, hung hăng trừng mắt nhìn người áo trắng một cái.

Chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy, đã mạnh mẽ bắt người khác làm nữ đầu bếp thì thôi, lại còn nói lời đùa giỡn. Mà lúc này, chính mình rõ ràng vẫn còn chưa biết tên của hắn.

Người áo trắng cười nhẹ một tiếng, không để tâm.

Diệp Hường Văn mở nồi ra, người áo trắng mắt thấy nước canh trong chén hiện lên chút màu vàng, bên trên có thịt rắn cùng với một ít thứ gì đó không đoán được tên. Cả bát canh thịt tỏa ra mùi ngon, khiến người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

Hắn luôn luôn ý vào thân phận mình, luôn cảm thấy trong nhà mình mỹ tử thành đàn, đồ ăn cũng rất tinh tế, cho dù là hoàng cung đại nội chỉ sợ cũng kém hơn. Nhưng hiện tại lại có thể bị một chén canh thịt rắn gọi lên sự thèm ăn mãnh liệt, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Diệp Tiểu Nha lớn như thế, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân có diện mạo xuất chúng như vậy, không biết người nọ đến là để đoạt tỷ tử của mình, rất có hảo cảm với hắn, nói, “Ca ca có muốn cùng ăn cái gì không?”

Diệp Hường Văn còn chưa kịp nói cái gì, người áo trắng đã cười nói: “Được.”

Diệp Hường Văn cảm thấy oán hận, lại trừng mắt nhìn người áo trắng một cái. Người áo trắng tuy rằng nhìn thấy, lại cố tình không thèm nhìn nàng.

Chỉ có Diệp Đại Ngưu Diệp Nhị Ngưu hai huynh đệ này, biết hắn lại cùng được chia đồ ăn với mình, rất là không vui.

Huynh muội Diệp gia dùng cơm, sau khi Diệp Hường Văn rót vào bát của mỗi người một muôi canh thịt xong, bọn họ liền đắc ý vui vẻ chạy đến một góc sân mà ăn.

Người áo trắng thấy bọn họ còn tuổi nhỏ lại có lễ có nghĩa, rất sợ hãi than, lại nghĩ tới mình lẻ loi một mình từ nhỏ, ngoại trừ thúc thúc cũng không có thân nhân nào khác trên đời, cũng không biết huynh yêu đệ kính là như thế nào, không khỏi thờ dãi nói: “Cảm tình của bọn họ thật là tốt.”

Trong lòng Diệp Hường Văn đang đánh bàn tính của mình, thuận tay xới một bát cơm cho hắn, cũng rót một muôi canh thịt. Nghe hắn nói như vậy, nàng sinh chút lòng hiếu kỳ, hỏi: “Xin hỏi công tử họ gì?”

Người áo trắng cười nói: “Cho dù ta nói, ngươi cũng không nhận ra ta.”

Diệp Hường Văn hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Nếu ngươi là người được đề cập qua trong sách, làm sao mà biết ta không nhận ra ngươi?” Nhưng nghĩ lại, có thể nhắc tay một cái khiến cho rắn độc nghe lời, dường như dưới tay Kim tiên sinh cũng chỉ có Lam Phượng Hoàng của Ngũ Độc giáo gì đó mới có loại năng lực này thì phải? Bên trong “Xạ điêu”, ngoại trừ con dơi họ Kha [1] ra, cũng chỉ có Âu Dương Phong và đứa cháu xú danh lan xa kia của hắn. Nhưng bọn hắn mặc dù cũng sử dụng rắn độc, nhưng theo trong sách viết, Âu Dương Khắc mỗi lần ra sân gần như đều không thể thiếu mỹ cơ làm bạn, hơn nữa rắn của bọn họ hình như cũng không nghe lời giống như vừa rồi ở trong rừng cây.

[1] Phi thiên biến bức Kha Trần Ác:

Kha Trần Ác ngoại hiệu là Phi thiên biến bức (con dơi) là nhân vật hư cấu trong bộ tiểu thuyết anh hùng xạ điêu và Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung. Ông là em của Phi thiên thần long Kha Tịch Tà, cũng là một nhân vật khá nổi danh trên giang hồ. Hai anh em của ông từng đối đầu với hai đệ tử của Hoàng Dược Sư là Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong. Kha Tịch Tà bị giết còn Kha Trần Ác bị đánh mù mắt. Do vậy, tính tình của Kha Trần Ác sau này trở nên gần dờ, ương bướng, cố chấp và nóng vội. Ông luôn coi vợ chồng Hắc Phong song sát và Hoàng Dược Sư là kẻ thù không đội trời chung.

Kim Dung xây dựng Kha Trần Ác là nhân vật có võ công và công lực mạnh nhất trong nhóm Giang Nam thất quái. Do bị mù nên khả năng nghe tiếng đoán hình của Kha Trần Ác là xuất thần nhập hóa. Ông sử dụng một cây gậy sắt nặng làm binh khí, võ công thâm độc và mạnh mẽ. Ngoài ra ông cũng khá giỏi dùng độc và ném thiết lăng.

Nguồn: Wikipedia

Quan trọng là, người nam nhân trước mặt này tuy rằng thoát nhìn vô cùng yêu nghiệt, nhưng cũng không có tác phong đề tiện không đứng đắn, thấy thế nào cũng không giống tên Âu Dương Khắc kia.

Chẳng lẽ là nhân vật qua đường nào đó không được nhắc tới trong sách?

Mình cũng không phải là nhân vật vốn không tồn tại trong sách sao.....

Diệp Hường Văn yên tâm, chỉ cần hắn có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, lúc mình rời đi Ngưu gia thôn cũng có thể buông một tâm sự lớn trong lòng xuống.

Nàng đang nghĩ ngợi, người áo trắng kia nhìn bát của mình một hồi lâu, đột nhiên chậm rãi nói một câu: “Tiểu cô nương, canh rắn này..... Nhìn rất quen mắt đó.....”

Ngum canh Diệp Hường Văn đang uống lập tức phun ra, ho một lúc lâu vẫn không dừng được.

Người áo trắng kia nhìn nàng, không tiếng động cười, mặt mày sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ai, người rót cuộc tên là gì?” Diệp Hường Văn hỏi lần thứ một nghìn lẻ một.

“Có nói người cũng không biết.” Yêu nghiệt áo trắng trả lời nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi).

Diệp Hường Văn lại trầm mặc.

Nhoáng lên một cái mà đã rời nhà được hơn nửa tháng. Ngày đó sau khi ăn xong bữa cơm chiều cùng với nhóm huynh muội Diệp gia, khi nàng nói với bọn họ mình phải rời khỏi một lát thì nhóm đệ đệ muội muội khóc như núi đổ. Diệp Hường Văn cũng rất khó chịu, nếu không phải thân bất do kỷ (có bất đắc dĩ riêng), nàng suýt chút nữa đã nhất thời xúc động nói ra câu ở lại. Nhưng ngẩng đầu nhìn người áo trắng, hắn cũng không bởi vì tình cảnh trước mắt mà thay đổi, chỉ hé miệng nói với Diệp Hường Văn vài chữ không tiếng động: “Canh thật rắn.”

Diệp Hường Văn lập tức biết mình nói cũng là vô ích, chỉ đành phải nuốt xuống lời thỉnh cầu đã đến bên miệng.

May mắn người áo trắng cũng giữ lời, thật sự để lại một nam bộc (nam người hầu) chiếu cố đám đệ đệ muội muội của nàng, khiến cho nàng bớt buồn phiền ở nhà. Yêu nghiệt này dường như thật sự chỉ muốn chiếm hữu trù nghệ (tài nấu nướng) của nàng, ăn đều phải là món nàng tự tay nấu.

Đương nhiên, phải xem nhẹ ngữ điệu trêu đùa mà hắn lơ đãng nói ra. Cũng may mắn hắn chỉ giới hạn trong ngôn ngữ, trên cử chỉ cũng thật sự không có điều gì chân chính khác người.

Song, hắn rõ ràng không hoàn toàn tin nhiệm Diệp Hường Văn.

Người áo trắng rộng lượng cho Diệp Hường Văn quyền lợi ngồi cùng bàn ăn cơm với mình, đây là đãi ngộ mà bọn hạ nhân không có. Diệp Hường Văn trong lòng cân nhắc, hắn đại khái là sợ nàng hạ độc trong cơm sau đào tẩu (chạy trốn). Nếu nàng cùng ăn với hắn..., đương nhiên không có khả năng mạo hiểm độc chết cả chính mình.

Nhưng Diệp Hường Văn dọc theo chuyển đi, cũng chưa nhìn thấy bên cạnh người áo trắng còn có những người khác.

Nàng cũng không tin vị chủ nhân yêu nghiệt này là ra đi một mình.

Bằng không nam bộc đột nhiên xuất hiện kia là chuyện gì xảy ra?

Nhưng nếu thực sự có người âm thầm chú ý..., kế hoạch chạy trốn lâu dài của Diệp Hường Văn sẽ có rất nhiều điều phiền toái.

Nàng tin tưởng coi như mình chạy thoát, người áo trắng này cũng sẽ không gây khó dễ cho đám đệ đệ muội muội của nàng, cho nên nàng mới có thể dễ dàng đáp ứng đi cùng hắn.

Nhưng nếu thực sự có người âm thầm chiếu ứng (chăm sóc) hắn, nàng sẽ phải đối phó không chỉ là một người.

“Người hắn là còn có hạ nhân khác đi?” Diệp Hường Văn hỏi.

“Làm sao vậy?” Người áo trắng cười nói, tránh né mà không đáp vấn đề của nàng.

“Bởi vì cảm thấy kỳ quái, nhìn người cũng chưa từng gặt y phục, làm sao còn có thể trắng như vậy?” Diệp Hường Văn không chút nào quanh co lòng vòng, cái nghi vấn này quả thật vẫn tồn tại ở trong đầu của nàng.

Người áo trắng cười ngặt nghẽo, cuối cùng nói: “Trong đầu nhỏ của người rót cuộc là luôn nghĩ cái gì vậy?..... Ừ, quả thật còn có một hạ nhân khác nữa.” Nói xong vung tay xuống, một cái nam bộc xuất hiện.

“Vì sao bình thường lại không thấy đâu?” Diệp Hường Văn kỳ quái.

Người áo trắng lơ đãng nói: “Bình thường đi ra làm cái gì? Xuất hiện lúc cần làm việc là được.”

Diệp Hường Văn không nói.

Xem cái bộ dáng “vẩy lập tức đến xua lập tức đi” của hạ nhân này, hắn là cũng có công phu.

Xem ra, nếu nàng muốn vụng trộm trốn, đúng là phải chuẩn bị một phương pháp xử lý chu đáo vẹn toàn.

Hôm nay, hai người đến một cái thị trấn trên.

Người áo trắng mang theo Diệp Hường Văn đi khách điểm (quán trọ) đặt phòng, sau đó Diệp Hường Văn cầm bạc đi mua nguyên liệu nấu ăn. Trước kia khi nàng đi mua thức ăn, người áo trắng từng bảo để cho hạ nhân đi mua thay, hiển nhiên hắn cũng không hoàn toàn yên tâm với nàng, nhưng Diệp

Hương Văn chỉ khinh thường đáp lại hần một câu, “Đồ người khác mua về làm sao có thể làm ra mỹ vị được? Đương nhiên là phải để chính mình mua mới hợp ý.”

Nàng thốt ra lời này, người áo trắng không một lời phản bác, từ nay về sau liền mặc cho nàng tự đi mua. Song trong lòng Diệp Hương Văn lại tin tưởng rằng, vị chủ nhân yêu nghiệt kia cho dù không tự mình đi theo, cũng nhất định sẽ để cho hạ nhân kia đi theo mình.

Cho nên mỗi lần mua thức ăn thì nàng đều biểu hiện rất quy củ, mua xong là sẽ quay về, cũng không làm cho người ta đa nghi mà dấy lên tính cảnh giác.

Hơn nửa canh giờ sau, Diệp Hương Văn đi mua rau xanh trở về, trực tiếp xuống bếp làm đồ ăn. Người áo trắng ngồi ở trên ghế, cực kỳ nhàn nhã.

Qua gần nửa canh giờ tiếp theo, trong phòng bếp dần dần có hương thơm bay ra. Người áo trắng hít nhẹ một cái nói: “Hương vị này thực sự kỳ quái, thực sự rất kỳ quái.” Nhịn không được đứng dậy đi vào phòng bếp, hỏi: “Tiểu cô nương, người đang làm đồ ăn gì vậy?”

Diệp Hương Văn xoay người lại, Người áo trắng nhìn thấy trên thớt chỉ có vài con vật nhỏ đo đo, cũng không có những thứ khác. Con vật kia còn rất tròn và trơn bóng, toàn thân bao phủ một màu đỏ trong suốt, thoạt nhìn tương đối làm cho người ta thêm ăn.

Cái hương vị kỳ lạ này cũng là bay ra từ trong nôi.

Diệp Hương Văn tùy tay đưa cho hai con vật đó cho hần, nói: “Còn phải đợi trong chốc lát, nếu đói bụng, ăn vài con vật nhỏ này lót bụng trước đi, đây là mua thêm vào đó.”

Nàng mặc dù là đầu bếp nữ của hần, nhưng cũng không tự cho mình là hạ nhân, trong miệng cũng chưa từng xưng là “Nô tỳ”, người áo trắng cũng là chưa bao giờ bảo nàng sửa miệng.

Hần tự tay nhận, mở miệng liền ăn.

Không bao lâu, vài con vật nhỏ kia đã vào bụng, nhưng trong bụng hần chẳng những không có cảm giác ăn no, ngược lại bị hương vị kia hấp dẫn, càng thêm đói khát hơn.

Diệp Hương Văn đẩy người áo trắng đi ra, nói: “Muốn được ăn nhanh hơn thì công tử phải đi ra bên ngoài chờ thôi.”

Người áo trắng bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngồi ở bên ngoài.

Không bao lâu, liền thấy Diệp Hương Văn quả thực bưng một cái khay lớn đi ra, trên bàn bày hai bát cơm trắng, còn có cả một bàn thức ăn lớn.

Vừa mới bưng vào, người áo trắng đã ngửi được hương vị xông vào mũi, không khỏi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, đến bên cạnh bàn nhìn kỹ.

Chỉ thấy đồ ăn trong mâm kia là thịt viên lớn cỡ nửa nắm tay, thịt viên không biết là làm từ cái gì, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi. Trên thịt viên rưới nước sốt sền sệt màu sắc đậm đà, mang theo chút vàng óng ánh, lại hơi ửng đỏ, bên cạnh lót thêm mấy cọng rau thơm, làm nổi bật lẫn nhau, lại phối hợp thêm cái hương vị kia, thực sự làm cho người ta kiềm nén không được. Mà ngay cả người áo trắng loại người đã thưởng thức qua đủ các loại mỹ vị trong thiên hạ này, cũng vẫn không nhịn được trực tiếp cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng cho vào trong miệng.

Diệp Hương Văn ngồi vào bên kia, cầm một chén cơm, cũng gấp một viên thịt đặt vào trong chén, từ từ ăn.

Người áo trắng thưởng thức một chút, lại chỉ thấy được vị thịt đậm đà, lớp mỡ trơn mềm, lại không thể cảm giác ra được là thịt gì, không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa sợ, nhịn không được vội vàng nuốt xuống, liền nuốt đũa gấp thêm một miếng khác.

“Đây rốt cuộc là món gì?” Người áo trắng chỉ một lát đã tiêu diệt hơn phân nửa đồ ăn, chỉ cảm thấy bụng mình đã phình ra đến mức không thể ăn thêm gì nữa, lúc này mới không cam lòng để đũa xuống, hỏi.

Diệp Hương Văn hé miệng cười, nói: “Đầu sư tử chứ sao. Công tử thoạt nhìn cũng là người gia thế giàu sang, làm sao có thể không nhận ra đây?”

Người áo trắng lắc đầu nói: “Bên ngoài nhìn thì đúng thật là đầu sư tử, nhưng hương vị lại khác rất lớn so với cái mà ta đã nếm, hơn nữa vị thịt này..... rất đa dạng, trong chốc lát cảm thấy là loại này, nhưng lại ăn thêm vài miếng, tính tế bình phẩm trong chốc lát, lại cảm thấy hẳn là một loại khác. Một loại đồ ăn còn có thể ăn ra nhiều loại hương vị, thực sự khiến cho người ta kinh ngạc.”

Diệp Hương Văn hí mắt cười nói: “Đây là chỗ cực tốt của phối hợp nguyên liệu. Nếu chỉ dùng độc một loại nhân thịt, thì làm đầu sư tử đương nhiên chỉ có một loại hương vị. Nhưng nếu trước đó chế biến thêm vài loại thịt khác, để chúng đều có hương vị riêng của mình, cuối cùng lại trộn đều lại làm thành thịt viên, lúc này từng viên thịt sẽ đều có vị thịt riêng lại có hương thơm được quyền đều rất đậm đà, nếu không phải là người chân chính chú ý thức ăn sẽ rất khó phân biệt ra được.”

Người áo trắng thấy Diệp Hương Văn nói như vậy, liền không hề hao tâm tốn sức suy nghĩ, nói: “Có đầu bếp nữ như người ở đây, ta chỉ biết sau này sẽ luôn có mỹ thực không ngừng rồi. Cho dù công tử ta không tinh thông đạo này (phương diện, lĩnh vực), nhưng cũng biết là có lộc ăn đây.”

Diệp Hương Văn cười cười, không nói chuyện, thu hết bát đũa trên bàn. Đến phòng bếp thì nàng để ý nhìn thoáng qua, thấy hai con vật nhỏ cùng hai đầu sư tử mình cố ý để lại trong bếp kia tất cả đều biến mất, không khỏi cười thầm: thành công rồi!

Người áo trắng đặt hai gian phòng ở khách điểm, phòng của Diệp Hương Văn ở ngay tại cách vách phòng hần.

Đêm, Diệp Hường Văn lắng nghe âm thanh ở bên cách vách, từ lúc nửa đêm trở đi liền nghe thấy bên kia thỉnh thoảng truyền đến âm thanh bước chân nhẹ nhàng không tiếng động và tiếng cửa mở, biết là mụu kẻ đã thành, trong lòng rất vui mừng.

Cứ như vậy miễn cưỡng trôi qua một đêm, Diệp Hường Văn thấy sắc trời dần trắng, chính mình liền lặng lẽ đứng lên rửa mặt, rồi trở về phòng cầm lấy bao nhỏ đã thu thập xong từ trước, tính rời khỏi khách điểm.

Không nghĩ tới vừa mở cửa, người áo trắng lại đứng ngay bên ngoài.

Cả đêm nay rõ ràng là hấn không ngủ được tý nào, tinh thần uể oải, sắc mặt hơi vàng vọt, cái loại lịch sự tuấn tú lúc mới gặp kia tuột dốc không phanh.

Vừa nhìn thấy cái bao nhỏ trên tay Diệp Hường Văn, người áo trắng đã rõ ràng tại sao lại thế này, mở miệng nói: “Ta vốn chỉ là hoài nghi, hiện tại xem ra, quả nhiên là người động tay động chân.” Nói xong đưa tay chụp nàng.

Diệp Hường Văn vừa thấy người áo trắng, lòng đã trầm xuống, âm thầm phòng bị trước, hiện tại thấy hấn ra tay, nàng lập tức né ra phía sau, lùi về bên cửa sổ, xoay người nhảy vọt ra ngoài.

Nếu là dưới tình huống bình thường, cho dù Diệp Hường Văn có khinh công, hấn cũng có thể đuổi được nàng. Nhưng hấn cả đêm chạy đi nhà vệ sinh, đã sớm mệt nhừ xương sống thất lưng chân tay, bây giờ làm còn có hơi sức mà đuổi người?

“Tiểu nha đầu, ngươi không lo lắng cho đám đệ đệ muội muội của mình sao?” Người áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Hường Văn kéo dài khoảng cách với người áo trắng, lúc này mới quay đầu lại cười, xinh đẹp rực rỡ như đóa hoa xuân mới nở hừng đông, “Trong khoảng thời gian ở chung với công tử này, tuy rằng công tử vẫn không chịu nói ra danh tính (tên tuổi), nhưng Hường Văn cũng cảm giác được công tử là một quân tử đã nói là làm, làm sao sẽ làm ra chuyện tình bí ố như kiểu lấy người nhà người ta ra uy hiếp như thế này?” Nàng ngẩng đầu rời đi một cách chối lợi, người áo trắng tuy rằng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng có chút bội phục phản ứng tùy cơ ứng biến của tiểu nha đầu mắt ngọc mày ngài lại có một tay nghề nấu nướng cực giỏi này.

Xem ra, lúc trước hấn vẫn còn bởi vì tuổi nàng còn nhỏ mà coi thường nàng.

“Ngươi không sợ A Phúc bắt ngươi về?” Người áo trắng lại nói. A Phúc đó là hạ nhân kia.

Diệp Hường Văn cười, “Công tử, chỉ sợ là A Phúc đem qua cũng không được tốt lắm đâu. Ngươi sẽ không cố ép hấn đi? Ngay cả cao thủ như ngươi cũng không chịu nổi, hấn làm sao có thể không bị vất khô được?”

Trong lòng người áo trắng biết lần này Diệp Hường Văn chắc chắn sẽ chạy trốn được, cũng không nề hà nữa, chỉ đơn giản vung cây quạt lên ra vẻ phong nhã nói, “Ngươi đã nhất định phải rời đi, vậy liền bỏ qua cho ngươi. Song ngươi phải nói cho ta, vì sao ngươi không có việc gì? Đồ ăn ngày hôm qua chúng ta đều ăn, nếu đồ ăn không ổn, lúc đó ta đã có thể cảm thấy.”

Diệp Hường Văn cười hi hi, “Công tử, hôm qua ngươi không phải đã hỏi nguyên liệu của đầu sư tử sao? Hường Văn nói cho công tử cách chế biến đầu sư tử đó, lại không nói tí mĩ tên nhiều loại thịt. Trong đó có một loại đó là thịt cua. Công tử ngàn vạn lần phải nhớ rằng, thịt cua ăn cùng với thịt của vật nhỏ kia, bụng nhất định sẽ khó chịu.” Nói xong lại cười dùng khinh công rời khỏi.

Người áo trắng về mặt hứng thú nhìn bóng dáng Diệp Hường Văn rời đi. Ban đầu hấn chỉ thầm nghĩ để nàng ở bên cạnh làm một đầu bếp nữ, cộng thêm nhìn mỹ nhân đường mật, hương thụ một chút vẻ đẹp của nàng, nhưng mà hiện tại nhìn lại, dường như Diệp Hường Văn còn thú vị hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hấn.

Bỗng nhiên, hấn nhướng mày, sắc mặt đại biến, xoay người lại chạy tới hướng nhà vệ sinh.

“Xứ nha đầu (nha đầu thú) kia, lần sau chớ để mình lọt vào trong tay ta!” Người áo trắng cắn răng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Diệp Hường Văn bỏ rơi Bạch y nhân, trong lòng thật sự thoải mái, nàng đi dọc theo đường, vừa đi vừa suy nghĩ bước tính theo mình nên làm gì.

Cho dù là thật sự xuyên vào trong “Anh Hùng Xạ Điều Truyện”, nàng cũng nghĩ an ổn cả đời như cũ, có thể rời xa nội dung cuốn truyện thì tận lực rời xa.

Bạch y nhân kia không biết là lai lịch ra sao, có lẽ thật sự không phải là nhân vật xuất hiện trong truyện, nhưng ít ra công phu của hấn thoát nhìn quả thật không kém, nhất là có thể ở giang hồ thị phi mà chỉ huy ngàn vạn độc xà (rắn độc), riêng một điểm này cũng đã thuyết minh hấn không thể là người vô danh trong giang hồ.

Đễ dàng gặp phải người thị phi, vẫn nên cách càng xa càng tốt.

Có lẽ, đi đến nơi non xanh nước biếc ẩn cư?

Trong lòng Diệp Hường Văn nghĩ như vậy.

Nhưng là, đi đâu đây?

Lúc này tuy rằng bây giờ còn không loạn, nhưng trôi qua vài năm, chỉ sợ gót sắt Mông Cổ đã bước vào Trung Nguyên, đến lúc đó chắc chắn thiên hạ đại loạn.

Diệp Hường Văn đột nhiên nhớ tới miêu tả Hoàng Dược Sư Đào Hoa Đảo [*] trong sách.

[*] Hoàng Dược Sư, hiệu Đông Tà, biệt hiệu Hoàng Lão Tà là nhân vật trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Ông cũng xuất hiện trong bộ truyện tiếp theo Thần điêu hiệp lữ.

Hoàng Dược Sư là đảo chủ đảo Đào Hoa, tính tình quái dị, cô độc, làm mọi việc theo ý mình, thường chê bai cổ nhân. Võ công của ông cũng rất cao siêu, nhanh, chuẩn, lạ và đẹp. Các môn tuyệt kỹ của ông là Lạc Anh thần kiếm chưởng, Ngọc Tiêu kiếm pháp, Đàn chỉ thần công, Lan Hoa Phất Huyết Thủ, Hoàng Phong Tảo Diệp Thoái Pháp và Bích Hải Triều Sinh Khúc. Hoàng Dược Sư từng làm một đôi câu đối về võ công của mình: “Đào hoa ảnh lạc phi thân kiếm - Bích hải triều sinh án ngọc tiêu”.

Nếu quả thật có một cái đảo dung thân như vậy, thật cũng tốt.

Nhưng là, bây giờ Đào Hoa Đảo có Hoàng Dược Sư, ngày sau còn có Quách Tĩnh Hoàng Dung, nếu không muốn mình dính dấp đến nguyên tác, cho dù nghĩ rằng ẩn cư ở trên hải đảo, cũng chắc chắn không có khả năng đi vào trong đó. Huống chi, lấy tính tình Hoàng Dược Sư,..... Chính mình vẫn là không nên chọc cho thỏa đáng.

Diệp Hường Văn nghĩ, chợt thấy tựa hồ có chút khác thường, nàng nhanh chóng quay đầu.

Phía sau trống rỗng, không có cái gì.

Diệp Hường Văn đứng nhìn một lúc, rồi xoay người đi tiếp.

Một ngày này, nàng đến Nghi Hưng.

Trên đoạn đường này, rất nhiều lần Diệp Hường Văn cảm thấy phía sau không đúng, nhưng mỗi lần quay đầu, đều không nhìn thấy người nào cả.

Cuối cùng nàng dồn sức ở dưới chân, vận khinh công chạy như điên ở giữa đồng hoang vắng.

Nghi Hưng ở Tổng Triều đã là nổi tiếng khắp thiên hạ, nổi danh chế tạo đồ gốm tốt, bởi vậy cảnh tượng nơi này phồn hoa, bất đồng với nơi khác.

Diệp Hường Văn đi đến một nơi, đến từ lâu ven đường tính ăn vài thứ lấp bụng bụng.

Đoạn đường này phi nước đại (*ý nói chạy nhanh), hiện tại nàng rất mệt mỏi.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng là Bạch y nhân đang trên nàng.

Sau lại nghĩ lại, không có khả năng. Dù sao, nàng ở dưới lòng trước chừng mực, Bạch y nhân tuy rằng khôn khéo, cũng không biết tri thức dinh dưỡng học âm thực hiện đại tương sinh tương khắc, cho dù vẫn đề phòng nàng, cũng khó tránh khỏi thủ đoạn của nàng. Theo nàng thấy, cho dù Bạch y nhân công phu cao cường, thân thể dù cường thịnh đến đâu, cho một chút cũng đủ hấn bụng tiết một hai ngày rồi, đến lúc đó hấn đã nguyên khí đại thương, phục nguyên khí còn muốn đuổi theo chính mình, khó càng thêm khó.

Huống chi, hấn căn bản không biết mình đi phương hướng nào.

Vì không muốn người khác theo dõi, Diệp Hường Văn còn hóa trang người, tận lực điều thấp làm việc. Nàng bám vào thân thể này, tuổi còn nhỏ khi chỉ cảm thấy làn da trắng nõn, mặt mày xinh đẹp, không biết khác biệt thế nào. Nhưng mấy năm này trôi qua, bộ dạng thân thể đã lớn, lại ôm kính nhìn kỹ, làn da trắng như tuyết, mi mục như vẽ. Nàng dứt khoát điều mực nước lân tân, đem làn da bôi đen, lại đem tóc buông một ít, che khuất dung mạo, nhiều như vậy sẽ không khiến cho quá nhiều người chú ý.

Vào từ lâu, Diệp Hường Văn đi lên lầu hai, nhìn lướt qua, gặp lầu hai có hai cái cửa sổ, bên cửa sổ cái bàn đều không có ai, còn có một cái bàn ở góc sáng sủa hơn, ngồi ở đó là vài con cháu nhà giàu. Mấy người kia đang ở năng lý cận chén, người người tai to mặt lớn, vừa nhìn hiểu rõ đều là vật hạp theo loài.

Diệp Hường Văn vừa chọn lấy một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống, một tiểu nhị trong từ lâu đi tới. Diệp Hường Văn một đường bốn ba, thầm nghĩ ăn bữa ngon, nhân tiện nói: “Người nơi này có Lộc Đỗ Dao Trữ không? Một đĩa thôi.”

Tiểu nhị giật mình một cái, cười nói: “Vị cô nương này, nơi này của chúng ta không có món ăn này.”

Diệp Hường Văn kinh ngạc nói: “Là không có dạ dày hươu nai hay không có ngao (sò) sông phơi khô?”

Phục vụ nói: “Dạ dày hươu nai có, ngao sông cũng có. Nhưng là, không thể nấu hai loại nguyên liệu này cùng nhau.”

Không thể nào? Diệp Hường Văn ừ ừ nói: “Vậy còn có đồ ăn gì không? Kể tên một chút đồ ăn thôi.”

Tiểu nhị kể một chuỗi dài, Diệp Hường Văn nghe xong tên chỉ cảm thấy cũng không còn muốn ăn, nghĩ tới nghĩ lui liền nói với tiểu nhị: “Không bằng như vậy, ta nói cho sư phó người biết cách làm, cho hắn làm theo một lần, như thế nào?”

Tiểu nhị hơi có chút khó xử: “Ta đây đi hỏi. Khách quan chờ.” Nói xong xoay người đi phòng bếp, không bao lâu mang theo một Bàn Tử về mặt hồng quang đi ra, nói, “Tiểu nhân là đầu bếp từ lâu này, mong rằng khách quan có thể nói cho biết cách làm.”

Diệp Hường Văn nói: “Món ăn này chủ yếu là phương pháp chưng. Đem mỡ bụng hươu nai, cắt thành từng miếng, hai miếng ghép lại với nhau, ở giữa đặt ngao sông phơi khô cùng măng nhưng khô vào, trước tiên đem chưng chín, lại thêm ít nước pha chế rượu ngon, sau cùng chỉ cần nắm giữ lửa để chưng cho tốt là được.”

Đầu bếp kia cẩn thận nhớ kỹ, cúi đầu khom lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-2

Diệp Hường Văn nhàm chán ngồi chờ, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên đường người đi nhiều như dật, cửa hàng thương nhân Phụ Lâm Lập, quả thật phồn hoa nhiều hơn so với nơi khác.

Nhìn thấy những người đó đều đi thành nhóm, Diệp Hường Văn không khỏi than nhẹ một tiếng.

Có lẽ số mệnh đã an bài, nàng chỉ có thể cô đơn một mình đi?

Đang có chút sầu não thì chợt nghe tiếng bước chân lép xẹp truyền đến từ thang lầu. Một người mang trang phục thư sinh đi tới, tuy rằng hắn đang mặc áo dài, nhưng chỉ ít áo dài này đã mấy tháng không được giặt, tràn đầy dầu mỡ, mũ đội xiêu vẹo trên đầu, có nhiều nếp nhăn và đầy dơ bẩn, làm cho người ta nhìn không khỏi nhũn mày. Nhìn dáng vẻ của hắn sớm quá trung niên, đại khái lại là một cái dáng vẻ thư sinh nghèo tình thần sa sút chán nản.

Hắn đi tới, một tiểu nhị cũng đuổi theo, nhìn thấy bộ dáng người này bại hoại, y quan không ngay ngắn, tiểu nhị cho chút sinh ghét trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Vị gia này, lâu hai phòng riêng trang nhã, ngài vẫn là ngồi yên trong phòng khách đi, chỗ ấy thuận tiện.”

Thư sinh ha ha cười, vỗ vỗ tiểu nhị kiên trì nói: “Người dám xem thường ta? Đại gia ta tuy rằng ăn mặc rách nát, nhưng từ trước đến nay sẽ không thiếu bạc.” Nói xong ném thỏi bạc vào trong lòng phục vụ nói, “Nhớ đến bàn trên, ăn xong sẽ tính tiếp, ta còn có mấy cái băng hũu sẽ đến.” Tiểu nhị kia cân nhắc bạc, thấy phân lượng không nhẹ, khinh thường thu vào trong túi, chờ thư sinh chọn đồ ăn liền đi.

Thư sinh đưa mắt nhìn, thấy chỗ bên trái cửa sổ đã có một cô nương ngồi, liền ngồi ở chỗ trước bàn phải bên cửa sổ, sau đó đánh vài cái ngáp, một bộ dạng buồn ngủ.

Một hồi lâu, phục vụ bưng đồ ăn lại cho Diệp Hường Văn. Ban đầu thư sinh kia nằm ở trên bàn ngủ, lúc này liền kéo ra cái mũi, nói câu: “Thơm quá, món gì?” Nói xong ngẩng đầu nhìn lại đây.

Phục vụ đặt Lộc Đỗ Dao Trụ trên bàn Diệp Hường Văn, Diệp Hường Văn cầm lên đĩa ăn vài miếng, chỉ cảm thấy nguyên liệu thu thập cũng không đủ mới mẻ, thế cho nên làm ra hương vị đồ ăn không khỏi kém đi. Mặt nàng nhăn lại, căn bản khẩu vị đã kém, hiện tại cũng có chút ăn không ngon.

Thư sinh kia đứng lên cúi lưng một cái, đi lại ngồi đối diện Diệp Hường Văn, nói: “Tiểu cô nương, người nói đây là đồ ăn gì? Người thấy rất thơm.”

Diệp Hường Văn nhìn hắn, nói: “Lộc Đỗ Dao Trụ.”

Thang lầu lại một vang lên, đi lên tiếp nữa là một nữ tử, nhưng mà bộ dạng mười bảy mười tám tuổi, dung nhan xinh đẹp, trong lòng ôm một cây cầm.

Thì ra là hát rong.

Từ sau khi Diệp Hường Văn đến nơi này, còn không có được chứng kiến nữ hát rong, cảm thấy mới mẻ, liền ngoác nói: “Lại đây hát khúc nghe một chút.”

Nữ hát rong khom người nhìn Diệp Hường Văn, vội làm lễ, lúc này mới nghiêng nửa người ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, đánh đàn tam huyền* hát lên.

(*đàn ba dây)

Diệp Hường Văn nghe nàng y y a a, nghe không hiểu nàng ở hát cái gì lắm, nhưng mà thanh âm nàng thanh du*, cũng là dễ nghe, không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. (*trong veo, thông dong)

Nữ hát rong hát xong một khúc, Diệp Hường Văn lấy một ít đồng tán bạc vụn từ trên người cho cô nương kia.

Nữ hát rong vội vàng đứng dậy cảm tạ, lúc này mới nghe trong góc sáng màn bên kia âm thanh vang lên có người trên bàn kêu lên: “Hát hay, lại đây hát cho gia nghe. Nếu hát tốt, gia sẽ thưởng.”

Nữ hát rong kia thấy có người gọi, vội vàng đi tới.

Nào biết rằng lần này nàng gây phiền toái cho chính mình.

Thì ra mấy người kia đều là con cháu nhà giàu trong thành Nghi Hưng, bình thường trâu gà đất chó, chơi bởi lâu lổ, uống hoa tửu trong thanh lâu, nhìn thấy có cô nương nào xinh đẹp thì chiếm tiện nghi, thanh danh rất xấu, có danh xưng “Tứ ác Nghi Hưng”. Nay diện mạo nữ hát rong này tốt, một thiếu niên hư trong đó liền đưa tay ôm lấy, trêu đùa: “Uống một ly rượu này, gia cho nàng xài bạc lớn.”

Nữ hát rong kia mắt thấy tình hình không đúng, đứng dậy muốn đi, lại bị hai thiếu hư giữ chặt lại, trong tay người kia cầm ly rượu cười hi hi bước đến gần, nhìn tư thế chính là muốn kiên quyết rút.

Nữ hát rong cuống lên, đá ra một cước, bụng thiếu niên hư kia bị đau, cúi người xuống lùi ra sau, nhân cơ hội nàng vùng thoát khỏi cái nắm chắc của hai người kia, xoay người bỏ chạy, cầm cũng không cần.

Những người kia theo sau đuổi theo, Diệp Hường Văn chờ bọn họ chạy đến gần bên người thì nàng đột nhiên đuổi chân, thiếu niên hư chạy đầu tiên vấp ngã nhào một cái. Ban đầu mấy người kia đều đã uống đến hơi nhiều rồi, dưới chân vốn đã lao đảo, lần này đều ngã chồng lên nhau xuống đất.

Nữ hát rong bỏ chạy bỏ chạy.

Mấy thiếu niên hư bò dậy, nổi trận lôi đình đánh về phía Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn hi hi cười, nhảy ra từ cửa sổ ra ngoài, tư thái nhanh nhẹn, thư sinh nghèo ngồi ở đối diện nàng ngăn ra.

Ban đầu hẳn xem mấy người kia đùa giỡn hát rong nữ, đã nghĩ ra tay trừng phạt cảnh cáo bọn họ. Nào biết Diệp Hường Văn vợ chuyện vào trên người, hẳn thông dong ngồi bất động như vậy, sau phát hiện thì ra khinh công tiểu cô nương này không tồi, nhảy nhẹ nhàng là bên ngoài từ cửa sổ.

Mấy thiếu niên kia sẽ không có công phu, phải dọc theo dưới thang lầu đuổi theo.

Diệp Hường Văn cố tình kéo dài thời gian, cũng không vội chạy trốn, mà là đứng ở bên ngoài chờ mấy người say kia nghiêng ngả lao đảo chạy đến, lúc này nàng mới cười chạy đi, những người kia đuổi theo sau.

Thư sinh nhìn theo cửa sổ cực kỳ hứng thú nhìn mấy người biến mất ở trong tầm mắt, nâng đĩa của Diệp Hường Văn nếm thức ăn trong đĩa, tán thưởng một tiếng: “Ăn ngon.”

Ăn qua vài ngum lại nhìn ra phía ngoài, thư sinh nhìn đến tiểu cô nương đen sẫm kia lại chạy trở về, nhưng phía sau nàng chỉ có một thiếu niên say rượu, mấy tên còn lại cũng không biết đâu rồi. Này áo khoác thiếu niên say kia đã rách tung toé, hiển nhiên là do nàng thiết kế.

Thư sinh nghèo không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Diệp Hường Văn dẫn mấy thiếu niên say rượu kia vòng vo vài vòng ở trong thành, nhìn thấy có một vũng bùn nhão ở con đường phía trước, liền có chủ ý. Nàng chạy tới theo con đường, mấy thiếu niên say đi xiêu xiêu vẹo vẹo ở sau lưng nàng. Đột nhiên nàng sử dụng khinh công đi về phía sau lưng mấy thiếu niên say, đưa tay đẩy một cái, thiếu niên say kia trực tiếp ngã vào trong vũng bùn nhão, quần áo mũ cực bẩn. Vũng bùn kia cũng không sâu, chờ thiếu niên say nhếch nhác đứng lên, vũng bùn nhão đó chỉ cao đến nơi bắp chân của cậu ta.

Diệp Hường Văn cười lớn, hòn sỏi tích tụ trong bụng từ trước đến nay đều bay đi. Nàng đi về phía ngoài trấn ngoại, dân cư thưa dần, mãi đến tận trước mới xuất hiện một người.

Đối diện nàng chính là thư sinh bản thủy ở trong tửu lâu.

Ngay cae Diệp Hường Muốn thi triển khinh công đòi nhiều hướng đều không thoát ra khỏi được ngăn cản của hắn, bây giờ biết gặp cao thủ, người thư sinh này lại có tuyệt kỹ.

Thân thể Diệp Hường Vẫn quay đi, muốn trốn về từ đường đã đi lúc nãy..., lúc này lại nhìn thấy mấy người cao cấp đứng cách đó không xa. Cầm đầu trượng nam tử cả hai mắt đều mù, xấu xí, bên cạnh là một tên mập lùn, trên mặt mũi một cái hèm rượu rất dễ thấy, còn có đồ tể tiểu thương (nhân), còn có một nữ tử trung niên, tuy rằng quần áo bình thường, nhưng vẫn rất thướt tha thùy mị, nhìn ra được lúc tuổi còn trẻ là mỹ nhân.

Diệp Hường Vẫn sợ run lên.

Ban đầu nàng thấy một thư sinh chặn đường thì nghĩ đến thư sinh cùng thiếu niên say cùng một phe, tìm đến mình tính sổ.

Nhưng là, mấy người này..... Có điểm nhìn quen mắt a.....

Trong bụng nàng nhất cân nhắc, hơi động một chút.

Một người mù một thư sinh một tiểu phu một đồ tể một người mập lại thêm nữ tử.

Giống như..... Nàng sẽ không đụng phải sáu quái Giang Nam* chứ?

*Giang Nam thất quái là nhóm bảy nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Người đứng đầu nhóm này Kha Trấn Ác còn tiếp tục xuất hiện trong tác phẩm tiếp theo Thần điêu hiệp lữ.

Giang Nam thất quái là tên giang hồ sử dụng để gọi sáu người còn khi gặp gỡ, người ta gọi họ một cách lịch sự là Giang Nam thất hiệp.

Giang Nam thất quái bao gồm bảy người, đều sinh trưởng tại vùng Giang Nam. Họ sống với nhau từ nhỏ nên tình thân như ruột thịt, kết làm anh em và nổi danh trên giang hồ nhờ vào những công phu khác nhau và tôn chỉ hiệp nghĩa của mình. Tôn chỉ của Giang Nam thất quái là chuyên can lên hội đồng và ăn hỏi, chuyên đánh lên phụ nữ yếu đuối và người mù khuyết tật, câu cửa miệng luôn là “đánh một cũng bảy người mà đánh trăm cũng bảy người”, nhưng thiên hạ chưa bao giờ thấy họ đánh trăm cả. Chính vì thế họ cũng còn được gọi là Giang Nam Thất Cầu hay Giang Nam Cầu Tạt Chùng.

Chẳng qua là, mấy quái Giang Nam tuy rằng tính tình cổ quái, trong sách viết cũng không mất hiệp nghĩa. Hiện tại, vì sao vì sao phải ngăn lại mình?

“Giang Nam thất hiệp?” Diệp Hường Vẫn thử nói. Tuy rằng ở giữa《 Xạ điêu 》 có một Hàn Tiểu Oánh vụng trộm với Trương A Sinh (tiểu phu) rồi mất sớm, nhưng sáu người còn lại vẫn tự xưng “Giang Nam thất quái” như cũ, Diệp Hường Vẫn biết tính tình của bọn họ, đương nhiên sẽ không đụng điều kiêng kị của bọn họ.

Nàng vừa nói như vậy, tuy rằng sáu người kinh ngạc về tri thức bất phạm của tiểu cô nương này, liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của bọn họ, nhưng đối với xưng hô của nàng cũng tương đương vừa lòng.

Thư sinh quơ quơ phiến (quạt) giấy dầu rách nát, cười nói: “Tuy rằng tuổi tiểu cô nương không lớn, kiến thức ngược lại nhiều, có thể đoán được thân phận chúng ta. Ta họ Chu.”

Diệp Hường Vẫn miễn cưỡng cười cười: “Không biết mấy vị trên đường ngăn tiểu nữ tử đi, muốn như thế nào?”

Thư sinh nói: “Tên tiểu cô nương gọi là gì? Sư thừa nơi nào? Vừa rồi khinh công rất được.”

Diệp Hường Vẫn nói: “Tiểu nữ họ Diệp, không có sư phụ.” Thật sự nàng không nói dối, Hồng Thất Công là nghĩa phụ của nàng, cũng không phải sư phụ.

Thư sinh nói: “Nếu như vậy, người có nghĩ bái chúng ta làm vi sư?”

Diệp Hường Vẫn sùng sốt.

Không phải đệ tử duy nhất của Giang Nam thất quái là Quách Tĩnh sao?

Hiện tại lại muốn thu mình làm đồ đệ?

Chẳng lẽ vì nguyên nhân là mình xuyên vào “Xạ điêu”, làm thay đổi nội dung tiểu thuyết?

Thư sinh thấy Diệp Hường Vẫn không nói lời nào, lại nói: “Tiểu cô nương, ta thấy người cốt cách thanh kỳ, tâm địa không tồi, lại là người tùy cơ ứng biến, là một mầm tốt học võ. Nhưng mà hình như công phu quyền cước của người không được tốt lắm, có nghĩ là học một ít từ Giang Nam thất quái chúng ta?”

Hàn Tiểu Oánh cười khanh khách nói: “Kỳ thật chỉ là Chu nhị ca của ta muốn nhận người làm đệ tử, truyền cho người Diệt thủ không không kia của hắn, ngược lại mấy người chúng ta đều là nhân tiện.”

Đầu Diệp Hường Vẫn đầy hắc tuyến: Chu Thông muốn thu mình làm đồ đệ? Đây là tình huống gì? Ban đầu nàng cố ý không học quyền cước hảo đi? Chẳng lẽ chỉ có nấu cơm cũng có thể chọc phiền toái lớn cho mình?

Chu Thông thấy Diệp Hường Văn không nói lời nào, lại nói: “Tiểu cô nương, ta hỏi qua đầu bếp kia, hắn nói đồ ăn nọ là do người dạy, có phải thế không?”

Diệp Hường Văn gạt đầu, trong lòng khóc thét: Quả nhiên là trù nghệ gây họa!

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7-2

Chu Thông gấp cây quạt lại, tận tình khuyên bảo: “Tiểu cô nương, tay nghề nấu cơm của người nấu cơm tốt như vậy, nhất định là đến nơi nào đều có người thích. Nếu nhân tiện người học xong Diệu thủ không không ta nói kia..... đi khắp thiên hạ cũng không buồn a.” Vừa nói vừa rung đùi đắc ý.

Diệp Hường Văn vẫn không nói lời nào.

Chu Thông thấy không thể đánh động nàng, lại nghĩ tiếp tục khuyên nàng: “Đồ nhi ngoan, người xem nói không chừng có khi người nấu cơm còn thiếu nguyên liệu nấu ăn, phải không? Nấu cơm khi thiếu đông thiếu tây là chuyện thường ngày, nhưng nếu thi triển diệu thủ không không này rồi..... nguyên liệu nấu ăn sẽ đủ.”

Diệp Hường trở càng thêm hắc tuyến.

Đây là lời mà Giang Nam thất quái nói sao?

Không phải Giang Nam thất quái lấy hiệp nghĩa làm gốc sao?

May mà Kha Trần Ác cảm cây thiết trượng dẫn đầu nghe lời nói vô lý của Nhị đệ mình, ho một tiếng.

Chu Thông nghe thấy thanh âm của Kha Trần Ác, thu hồi vẻ mặt cột nỏ trong nháy mắt phụng phịu nói: “Tóm lại thế này, tiểu cô nương, nhìn tư chất người thật sự không tồi, lần này ta quyết định thu người làm đồ đệ. Trong lòng người không cần mưu toan việc gì, nghĩ đến làm chút gì đó này nọ cho chúng ta tiêu chảy có thể mượn cơ hội chạy trốn. Chúng ta có bảy người, sẽ không để cho người thừa cơ.”

Diệp Hường Văn ngẩn ra.

Nghe ý tứ của Chu Thông, chẳng lẽ bọn họ thấy được mình đào tẩu từ trong tay Bạch y nhân kia?

Dọc đường bọn họ đi theo mình đến Nghi Hưng?

Diệp Hường Văn hỏi ra miệng (hỏi bằng lời ỉ!!)

Lập tức Chu Thông khép chặt miệng, vẫn là Hàn Tiểu Oánh giải thích nghĩ hoặc giùm nàng.

Thì ra Bạch y nhân kia đưa rấn qua Ngưu gia thôn thì bị Giang Nam thất quái bắt gặp. Bọn họ thấy công phu Bạch y nhân rất cao, lại nhìn không ra nội tình công phu của hắn. Hơn nữa lại có hàng loạt bảy rấn, bọn họ lo lắng Bạch y nhân có mưu đồ gì, liền lặng lẽ đi theo, nào biết rằng thấy hắn buộc Diệp Hường Văn cùng rời đi.

Theo tình hình Kha Trần Ác, lúc ấy sẽ lao ra, nhưng bọn hắn còn nhiều thấy trong có có rất nhiều rấn độc, nếu bọn hắn cứ như vậy tùy tiện lao ra, không chỉ không có cứu được Diệp Hường Văn, còn có thể liên lụy tới mạng của mình, liền khuyên Kha Trần Ác dừng lại, tạm thời kiềm chế.

Phản ứng của Diệp Hường Văn ngoài dự đoán của Giang Nam thất quái, không sợ hãi không hoảng hốt không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuy rằng cuối cùng vẫn đi cùng Bạch y nhân, nhưng tựa hồ đã có dự tính trước. Giang Nam thất quái nhìn thấy một thôn cô bình thường nhỏ tuổi lại sáng suốt gan dạ như vậy, không khỏi đều nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa

Nghe đến đó Diệp Hường Văn không khỏi cảm thấy hồ thẹn. Ban đầu nàng tưởng rằng chính mình giấu giếm tâm tư bỏ trốn rất khéo, nào biết rằng ngay cả Giang Nam thất quái đứng ngoài quan sát đều nhìn ra, làm sao Bạch y nhân có thể không phát hiện? Khó trách dọc theo đường đi hắn đều đề phòng mình. May mà hắn cho rằng nàng là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, bởi vậy tuy rằng đề phòng, nhưng vẫn còn có chút coi thường, mới nhất thời trúng thủ đoạn của nàng.

Giang Nam thất quái thấy Bạch y nhân cũng không có mạo phạm tiểu cô nương kia, thần sắc Diệp Hường Văn lại không sợ hãi, cũng không vội vã ra tay, chỉ theo sát dọc đường không xa. Bọn hắn cẩn thận che dấu vết tích không để Bạch y nhân phát giác, nào ngờ đi theo một thời gian lại thấy được Diệp Hường Văn trù tính Bạch y nhân tạo ra một màn đào tẩu.

Dựa theo ý tứ của mấy người khác, nếu Diệp Hường Văn đã an toàn thoát thân, thanh danh không tổn hao gì, những người này sẽ trực tiếp đi Bắc hội

hợp với Quách Tĩnh, nào ngờ sau khi Chu Thông thấy tác phong làm việc Diệp Hường Văn cảm thấy tiểu cô nương này cực kỳ hợp khẩu vị của mình, hơn nữa lại nhìn thấy căn cốt của nàng thượng giai (cực tốt), liền động tâm tư thu nàng làm đồ đệ. Mấy quái Giang Nam thấy Chu Thông kiên trì việc này, cũng đều cảm thấy quả thật các phương diện của Diệp Hường Văn không tệ, liền đồng ý ý muốn của Chu Thông, theo dõi một đường tới đây.

Nghe xong lời của bọn hắn, Diệp Hường Văn mới hiểu ra vì sao dọc theo đường đi đều cảm thấy hình như có người đi theo mình. Ban đầu nàng còn tưởng rằng là Bạch y nhân đuổi theo, hiện tại mới biết được thì ra là Giang Nam thất quái theo ở phía sau.

“Tiểu cô nương, người xem nhị ca ta dành cho người nhiều tâm tư như vậy, lại bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, một lòng hẳn đều yêu tài, người liền thành toàn cho hắn như thế nào?” Hàn Tiểu Oánh cười nói. Tuy rằng Diệp Hường Văn có ý dùng mực bôi đen mặt trở nên xấu, nhưng nàng gặp qua bộ dạng Diệp Hường Văn khi ở Ngưu gia thôn, lúm đồng tiền như hoa, da thịt hơn tuyết, hiện tại cực kỳ xinh đẹp. Khi đó Hàn Tiểu Oánh cũng đã rất yêu thích nàng, cho đến sau khi Chu Thông đưa ra ý muốn thu Diệp Hường Văn làm đồ đệ thì tuy rằng trên miệng nàng không nói gì, trong lòng lại rất vui mừng.

Diệp Hường Văn nghĩ trước mặt mấy người này là Giang Nam thất quái có gắn bó chặt chẽ cùng nội dung tiểu thuyết 《Xạ điêu》，sư phụ nhân vật chính Quách Tĩnh, trong lòng càng không muốn ở một chỗ cùng bọn họ. Nhưng xem tư thế của bọn hắn, một người ngăn chặn đường đi mấy người ngăn chặn đường về, dù nàng có không đồng ý cũng nhất định phải làm đệ tử. Diệp Hường Văn không phải người chịu ủy khuất, lập tức quyết định đáp ứng trước, dù sao cũng là học võ công, đối với chính mình cũng không có điều gì có hại, về phần liên quan tới nguyên tác nội dung tiểu thuyết trước tiên nàng sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp rồi đi.

Hàn Tiểu Oánh thấy nàng đáp ứng, vui mừng quá đỗi.

Chu Thông ở bên cạnh đột nhiên xen vào một câu: “Tiểu cô nương cũng không nên nghĩ đến có thể thoát khỏi chúng ta như vậy giống với người kia. Phải biết rằng làm đồ đệ cả đời của vi sư, chỗ để ý xấu trong lòng.”

Diệp Hường Văn đồng ý, lúc trước nàng đọc sách thì rất bội phục Giang Nam thất quái trọng tình nghĩa nặng lời hứa hẹn, lập tức liền đồng ý rồi lễ bái sư, miệng nói “Sư phụ”.

Giang Nam thất quái thu Diệp Hường Văn làm đệ tử, trong lòng đều rất cao hứng, mấy người tìm cái chỗ ở ở vùng phụ cận, cùng ở mấy ngày, truyền thụ công phu cho nữ đệ tử. Trong đoạn thời gian này bỗng nhiên Diệp Hường Văn tự thân vận động làm cơm, đại triển trù nghệ, nào là lá sen gà heo sứa quay vân vân, Giang Nam thất quái ăn được luôn miệng trầm trồ khen ngợi. Bộ dạng nàng rất xinh đẹp, miệng cũng cực ngọt, hơn nữa hiểu được tính cách của mọi người trong sách tiểu thuyết, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Bởi vậy Giang Nam thất quái đều càng ngày càng yêu thích đệ tử mới thu, đến cuối cùng quả thực coi nàng giống như thân sinh nữ nhi.

Qua vài ngày, Giang Nam thất quái vội vã đi về phía Bắc hội hợp cùng Quách Tĩnh, hỏi Diệp Hường Văn sau khi biết đường nàng không biết đi nơi nào, liền muốn nàng đồng hành cùng các vị sư phụ, thuận tiện chỉ điểm võ công của nàng.

Tuy rằng Diệp Hường Văn đã bái sư, nhưng đối với công phu quyền cước cũng không cảm thấy hứng thú, hơn nữa vừa nghĩ tới lúc trước bọn họ dạy Quách Tĩnh thì Quách Tĩnh chịu không ít đau khổ. Tuy rằng vị nhân vật chính sư huynh này da thô thịt dày không dễ trong lòng, nhưng thân thể nhỏ nhắn của nàng này, một cái tát của Giang Nam thất quái là có thể đánh bay nàng, cho nên lại càng không muốn học.

Nàng lại không nghĩ rằng, là do Quách Tĩnh ngộ tính quá thấp, tư chất quá kém, dạy một chiêu phải rèn luyện thường xuyên mới học được. Đối lại là nàng, tuyệt đối không có thể làm cho Giang Nam thất quái giận mạnh như vậy. Hơn nữa nàng là nữ tử, Giang Nam thất quái không có khả năng đối xử với nàng như Quách Tĩnh.

Kiếp trước Diệp Hường Văn vẫn say mê cho trù nghệ, nên trong kết giao không tốt cũng không hiểu quan sát nét mặt, bởi vậy rất nhanh Giang Nam thất quái cũng cảm giác được trừ bỏ nàng học Diệt thụ không không của Chu Thông, cũng không hứng thú với công phu của người khác.

May mắn là Chu Thông nói ra đề nghị thu đệ tử, cho nên chỉ cần Chu Thông không ôm oán, mấy quái khác đều không sao cả. Chỉ có Hàn Tiểu Oánh cảm thấy trước sau thất quái thu hai đệ tử, Quách Tĩnh là nam tử, đối Việt Nữ kiếm pháp của mình mình không xứng đối. Hiện tại thu được nữ đệ tử, lại không thích học công phu, Việt Nữ kiếm pháp của nàng liền mất tác dụng, không khỏi hay âm thầm thở dài.

Cho đến khi Giang Nam thất quái muốn nàng theo chân họ đi lên phía Bắc thì tuy rằng Diệp Hường Văn không biết hiện tại cụ thể trong nguyên tác là thời gian nào, nhưng biết rằng nếu thật sự đi cùng bọn hắn, chắc chắn có quan hệ cùng nguyên tác nội dung tiểu thuyết, trong lòng không khỏi cực kỳ khó xử. Nhưng nàng không tìm được lý do thích hợp gì để từ chối, vì thế cũng bắt đầu rầu rĩ không vui.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đâu Bếp Xuyên Vào Xạ Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-1

Tuy rằng chỉ sống chung với Giang Nam thất quái một thời gian không dài, nhưng Diệp Hường Văn có thể cảm giác được Giang Nam thất quái thực sự là quan tâm đến mình, nhất là Chu Thông và Hàn Tiểu Oánh. Nàng không phải là kẻ đầu gối, không thể nào không cảm động.

Nhưng cảm động là một chuyện, khiến cho nàng dính dáng đến nội dung truyện lại là một chuyện khác.

Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn tuyệt đối không muốn liên quan một chút nào đến nội dung trong truyện như trước.

Nàng thâm nghĩ không tranh quyền thế mà sống cuộc sống của chính mình, không có việc gì thì nuôi dưỡng gà vịt, làm chút mỹ thực, trôi qua cả đời.

Về phần tình cảm và mấy thứ khác... Hay là thôi đi...

“Vãn nhi, dường như con đang có tâm sự nhỉ?” Chu Thông thấy từ sau khi nhận được lời mời đồng hành của Giang Nam thất quái, Diệp Hường Vãn luôn rầu rĩ không vui, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn nhìn ra được, tuy rằng lúc trước Diệp Hường Vãn bái mình làm sư vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng trải qua thời gian ở chung này, trên tình cảm cũng đã hoàn toàn tiếp nhận bọn hắn, hơn nữa nàng cũng không có nơi đi chốn ở rõ ràng, tại sao lại không muốn đồng hành cùng đám bọn hắn?

Hắn không quên được lúc đại ca của mình nói với nàng có muốn cùng đi theo Giang Nam thất quái đến Bắc thượng làm việc không, trong nháy mắt Diệp Hường Vãn đã thay đổi sắc mặt.

Kha Trấn Ác vốn là một người mù, không nhìn thấy Diệp Hường Vãn thay đổi sắc mặt.

Nhưng Chu Thông nhìn thấy được.

Nàng không muốn đi.

Nhưng mà, vì sao?

Nàng đã từng nói qua, không chỉ một lần, rằng nàng không có chỗ để đi, hiện tại quan hệ với các vị sư phụ lại đang dần tốt đẹp, tại sao lại không muốn cùng đi với họ?

“Nhị sư phụ.” Diệp Hường Vãn thấy Chu Thông, vội vàng đứng lên, kêu một tiếng.

Từ lúc sống chung cùng với Giang Nam thất quái, nàng cũng không hề cố sức cải trang nữa, khôi phục diện mạo vốn có. Lúc ở thôn Ngưu gia Giang Nam thất quái cũng đã thấy qua dung mạo của nàng, trong lòng cũng biết rõ trên đường đi nàng vẫn đang cố ý giả trang cho xấu đi, bởi vậy đối với hành động đó của nàng cũng không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc gì.

“Con không muốn đi cùng chúng ta sao?” Chu Thông đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Diệp Hường Vãn im lặng.

Xét trong lòng mà nói, không phải nàng không thích sống chung với Giang Nam thất quái.

Nàng thích mấy vị sư phụ này. Từ sau khi xuyên từ thế giới hiện đại vào >, nàng vẫn sống nương tựa lẫn nhau với huynh muội Diệp gia. Nhưng huynh muội Diệp gia vẫn chỉ là những tiểu hài tử, không có cách nào an ủi được nàng ở trong phương diện tình cảm. Cho đến khoảng thời gian ở chung với Giang Nam thất quái sau này, nàng mới dần dần được hưởng thụ lại cảm giác được người khác chiều cố thương yêu, nhận được quan tâm thật tình của các trưởng bối.

Nhưng dù là như thế, nàng cũng vẫn không muốn dính vào nội dung câu chuyện.

“Con... lo lắng cho đệ đệ muội muội.” Diệp Hường Vãn nói quanh co.

Nàng không nói thật, nhưng Chu Thông lại tin. Hắn nghĩ dù nàng thật sự tình quái một cách kỳ lạ, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương đang sinh hoạt cùng đệ đệ muội muội, lại đột nhiên bị người khác mạnh mẽ mang đi rời khỏi thôn, vượt nhiều lần trắc trở mới có thể thoát ra, trong lòng nhớ tới đệ đệ muội muội cũng là chuyện bình thường, liền gật đầu.

“Như vậy thì thôi đi, con không muốn đi cùng chúng ta, cũng tùy con vậy. Nhưng mà, công phu của con bây giờ thực sự là không được tốt lắm, nếu như sau này có hành tẩu giang hồ, lại để cho người ta biết là đệ tử của Giang Nam thất quái, những người đó thấy công phu của con nông cạn, sẽ không tránh khỏi mà bôi đen mặt mũi mấy vị sư phụ rồi.” Chu Thông nói.

Diệp Hường Vãn vội la lên, “Nhị sư phụ, con rất nghiêm túc học công phu mà.”

Chu Thông cười ha ha, “Là chỉ nghiêm túc khi học Diệu thủ không không mới đúng chứ?”

Diệp Hường Vãn đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu xuống. Quả thật, nàng chỉ tương đối nghiêm túc khi học Diệu thủ không không mà thôi, một là vì cảm thấy vị sư phụ Chu Thông này là người hợp tính tình với mình nhất, từ sâu trong lòng lại có cảm giác gần gũi với hắn, hiển nhiên lúc học công phu của hắn cũng tương đối chăm chỉ; một nguyên nhân khác lại là, dù sao Diệu thủ không không cũng không phải là công phu cần ra tay đánh đấm với người khác, nàng đã bái Giang Nam thất quái làm sư phụ, nếu chỉ treo cái danh hào sư đồ rồi là không học được một chút công phu nào, mai sau nói ra cũng không được dễ nghe.

“Vậy bỏ đi thôi, Vãn nhi, Nhị sư phụ cũng không muốn làm khó con. Tối hôm nay, con làm cho mấy vị sư phụ một bữa ăn ngon, rồi rời đi trong đêm đi. Nhưng mà, chúng ta vẫn sẽ ngăn cản con, cho nên nếu như con có thể thuận lợi rời khỏi đại môn, mấy vị sư phụ đương nhiên cũng sẽ không giữ con lại

nữa. Nhưng nếu cả đêm con vẫn không rời đi, vậy chỉ có thể theo chúng ta đi Bắc thượng rồi.” Thấy Diệp Hường Văn muốn mở miệng nói chuyện, Chu Thông lại nói, “Văn nhi, chớ có nói với Nhị sư phụ rằng con không biết công phu, bằng không thì Nhị sư phụ là xem thường con. Trước lúc con bái chúng ta làm sư, khinh công của con đã rất cao siêu rồi, nếu thật sự muốn rời khỏi nơi đây, con chỉ cần có hai cái chân là đủ rồi. Chăm chỉ làm mọi việc, đặt mọi việc vào lòng, con nhất định phải luôn nhớ kỹ lời này.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-2

Quả thực Diệp Hường Văn vốn muốn nói mình không biết võ công, nhưng thấy lời của mình đã bị Nhị sư phụ nói ra trước, hơn nữa lời hắn nói cũng khiến nàng nhiệt huyết sôi trào, nhất là hai câu “bằng không thì Nhị sư phụ liền xem thường con” cùng với “muốn rời khỏi nơi đây chỉ cần có hai cái chân là đủ” kia.

Hoàn toàn chính xác, đây là một lần khảo nghiệm dành cho nàng. Nếu nàng muốn được sống tự tại, không muốn bị bất kỳ ai trói buộc, không thể tìm bất kỳ cái lý do gì để tiến hành giải thích cho việc không hành động của mình.

Hoặc là rời khỏi đây bằng năng lực của mình.

Hoặc là ngoan ngoãn Bắc thượng cùng mấy vị sư phụ, bắt đầu tiến vào nội dung truyện.

Đây là hai con đường đang bày ra ở trước mặt nàng, đi hướng nào, đều do chính nàng lựa chọn.

“Vâng! Nhị sư phụ.” Diệp Hường Văn nói vang dội.

Nhìn mặt của nàng, Chu Thông khẽ cười.

“Văn nhi, tuy rằng con không thích học công phu, thế nhưng Nhị sư phụ cảm giác được, ngộ tính của con rất cao, tâm địa lại tốt. Thực sự, Văn nhi, Nhị sư phụ thực sự tự hào vì con.” Chu Thông vỗ nhẹ vai Diệp Hường Văn, nói khẽ.

Diệp Hường Văn giật mình, trong lúc nhất thời xúc động thật lâu.

Nàng đã tự ý thức được ngay từ lúc mình vừa rơi vào “Xạ diệu”, liền chỉ một lòng muốn chạy trốn ra xa, không muốn có bất kỳ một mối liên quan nào với nội dung truyện, cũng không muốn học công phu gì cả, càng không muốn có liên hệ gì với người khác.

Thế nhưng, Chu Thông lại nói với nàng, hẳn tự hào vì nàng.

Một trận gió thổi tới, nhẹ nhàng thổi tóc Diệp Hường Văn lên.

Mái tóc thật dài của Diệp Hường Văn tung bay theo gió, nàng cười khẽ, “Nhị sư phụ, buổi tối hôm nay con nhất định sẽ thuận lời rời khỏi đây. Nhưng mà, người yên tâm, một ngày làm sư phụ, suốt đời làm đồ đệ, sau này Hường Văn nhất định sẽ không làm mất mặt bảy vị sư phụ.”

Chu Thông được an ủi mà cười.

Buổi tối, Diệp Hường Văn nghiêm túc đi lên chợ mua nguyên liệu nấu ăn, làm một bàn tiệc buổi tối lớn mà phong phú. Giang Nam thất quái cũng đã biết rõ Chu Thông đã nói gì với Diệp Hường Văn, nhưng bất kỳ người nào trong bọn hắn cũng đều không phản đối. Sáu người ngồi bên cạnh bàn, nghe thấy trong phòng bếp truyền tới tiếng thái thịt chặt thịt. Từng đợt mùi thơm lạ lùng chậm rãi bay ra, sáu người đều không có ai nói gì.

Ở chung lâu như vậy, bọn họ đã có cảm tình rất sâu với Diệp Hường Văn, loại cảm tình này không giống với tình thầy trò của họ với Quách Tĩnh. Bọn họ đã đem Diệp Hường Văn trở thành nữ nhi (con gái) của mình, thoáng cái đã nói phải rời đi, làm sao có thể cam lòng?

“Nếu không... Để ta đi khuyên nhủ Văn nhi đi?” Cuối cùng Hàn Tiểu Oánh cũng không chống đỡ nổi sự trầm mặc, mở miệng nói.

“Thất muội, bất kể như thế nào cũng không được.” Người mở miệng không phải là Chu Thông, ngược lại lại là Kha Trần Ác.

“Vi sao?” Hàn Tiểu Oánh khó hiểu.

“Thất muội, chúng ta cũng giống muội, đều rất quý Văn nhi. Tâm địa nàng thuần lương, tuổi còn nhỏ lại có sự ổn trọng hiếm có, làm việc biết rõ nặng nhẹ, điểm này quả thực là khó có được. Nhưng mỗi lần Văn nhi ở cùng một chỗ với chúng ta, dường như đều có tâm sự. Trên mặt cảm tình, nàng yêu quý chúng ta, ý lại chúng ta. Nhưng mà trên mặt lý trí, nàng lại muốn xa cách chúng ta, không muốn chung sống với chúng ta. Điều này, muội vẫn chưa cảm giác được sao?” Chu Thông giải thích thay đại ca nhà mình.

Hàn Bảo Câu gật đầu, “Quả thực là như vậy. So sánh với Tĩnh nhi, Văn nhi tuy là một cô nương già, nhưng suy nghĩ lại linh hoạt, thông minh sáng láng,

căn cốt lại là thượng thừa, thực sự là một đệ tử có khiếu học vô tốt, lại không biết vì sao, nàng lại không muốn học, hơn nữa dường như trong lòng vẫn luôn kháng cự lại. Tuy rằng nàng thường ở chung một chỗ với nhị ca, nhưng ta tin tưởng, nếu như Diệu thủ không không là một môn công phu công kích người khác, nàng nhất định sẽ không học.”

Hàn Tiểu Oánh thấy mấy vị huynh trưởng đều nói như vậy, liền thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Một hồi trôi qua, Diệp Hướng Văn đi ra, bụng một mâm gỗ lớn, trên mâm là mấy món ăn, mắt Kha Trần Ác không thể nhìn thấy, không thấy được hình dạng của đồ ăn, chỉ ngửi thấy từng tia mùi thơm hỗn hợp lạ lùng xông vào mũi, lại không giống với những đồ ăn mà Diệp Hướng Văn làm lúc bình thường, những tia mùi thơm kia dường như huyền hóa thành từng bàn tay nhỏ bé, chui vào từ mũi mỗi người, gãi xuống đáy lòng của họ.

Năm người còn lại nhìn thấy Diệp Hướng Văn bụng ra mấy mâm đồ ăn lớn, một mâm trong đó toàn là vịt, da vịt hơi đỏ tron mềm bóng láng, lộ ra rau quả xanh mon môn xung quanh, tăng thêm cảm giác thèm ăn cho người khác; một mâm khác là chân giò hun khói đang bốc hơi, nhưng ruột từng khúc chân giò hun khói này lại bị móc ra để đứt những thứ khác. Mâm thứ ba thì là đồ chay, thoạt nhìn là củ cải trắng xào.

Diệp Hướng Văn bày đồ ăn lên bàn, cười nói, “Các sư phụ, ăn cơm tối thôi.”

Chu Thông rung đùi đắc ý nói, “Văn nhi, ăn đồ ăn này vào sẽ không tiêu chảy chứ?”

Hắn vừa nói như vậy, Diệp Hướng Văn liền nhớ tới chuyện trừng trị người áo trắng lần đó, không khỏi “Xì” một tiếng bật cười, vội hỏi, “Làm sao có thể đây? Cho dù Văn nhi không ra thể thống gì cũng không thể làm ra chuyện đó đối với các sư phụ được. Vịt bát bảo này là thứ hôm qua ta định cho các sư phụ ném đây, đã dùng gia vị ướp một đêm, hôm nay chỉ cần lấy ra làm thôi. Nhồi trong bụng vịt có gạo nếp, lạp xưởng, nấm hương, hạt dẻ, bạch quả, măng mùa đông được phơi khô, trộn với cà rốt và mấy loại rau củ quả nữa làm nhân; về phần chân giò hun khói này, trước tay là phết dầu qua chân giò hun khói, cắt thành khúc, lại đào rỗng ruột, dùng bột mì bọc lấy nhân mới chế biến xong nhét vào, rồi cho lên nồi chưng. Hai món này tuy rằng hơi mất thời gian chuẩn bị, nhưng lúc chính thức làm cũng không mất công, ngược lại mất công nhất lại là mâm cải trắng xào này, chọn nghìn tuyến vạn mới lấy được cải trắng vừa ý, chỉ lấy phần ruột cải, băm chân vịt trộn vào làm nguyên liệu, ướp cải trắng đến nửa canh giờ (canh giờ = 2 tiếng), sau đó lại xào bằng mỡ gà. Lúc xào phải chú ý nắm giữ sức lửa, để đảm bảo giữ cho đồ ăn tươi ngon lại phải thấm lấy mỹ vị của chân vịt và mỡ gà, bởi vậy tương đối khó làm, thật sự là món mất rất nhiều công phu.”

Lúc nàng nói chuyện, sự thèm ăn của Giang Nam thất quái đã bị mùi thơm cùng với lời giới thiệu của nàng khơi lên, từng người một đã sớm giờ cao đưa bắt đầu ăn. Đợi nàng nói xong bên này, ba loại đồ ăn kia đã bị ăn chỉ còn thừa chút xíu.

Giang Nam thất quái vốn cũng không chú trọng về bề ngoài, hơn nữa trù nghệ của Diệp Hướng Văn thật sự quá cao siêu, tướng ăn của bọn họ quả thực giống như mấy ngày chưa được ăn cơm vậy, ngay cả Hàn Tiểu Oánh bình thường vẫn luôn chú ý hình tượng cũng không nhịn được mà cảm một cái chân vịt lên tay mà gặm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xà Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nghi Hưng vốn thuộc vùng sông nước Giang Nam, ven hồ đều là những làng chài, và hầu như mọi nhà đều có thuyền nhỏ.

Chạng vạng tối hôm nay, lão ngư họ Trương vừa định neo thuyền vào bờ, lại đụng phải một thiếu nữ bản thiêu, sắc mặt đen nhem.

“Lão ngư, có thể đưa ta qua hồ được không?” Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào, cũng rất êm tai, nếu chỉ nghe tiếng mà không nhìn người, chắc chắn sẽ cho rằng đây là một mỹ nữ tuyệt thế.

Lão Trương thấy có việc tìm đến, nhanh chóng nói: “Đương nhiên là có thể, không biết khách quan muốn đi đâu?”

Thiếu nữ nhấc chân lên thuyền, nhứ chặt lông mày nói: “Qua bờ bên kia trước đi.”

Lão Trương đáp lại, vung mái chèo bơi thuyền rời bờ.

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn ánh nắng chiều đỏ lửa phía chân trời, chiếu lên non xanh nước biếc, làm tăng thêm vài phần phong nhã, không khỏi cảm thấy hơi mờ mịt.

Lão Trương chèo một chốc, thấy sắp đến bờ bên kia, liền hỏi: “Khách quan, ngài muốn đi đâu? Nếu như chỉ là ngắm cảnh, tốt nhất cũng không nên ngừng thuyền ở bờ bên kia.”

“Vì sao vậy?” Thiếu nữ kỳ quái hỏi.

Lão Trương cười cười: “Cô nương không phải là người Nghi Hưng đúng không? Người Nghi Hưng đều biết bên kia hồ là Lục gia trang, thanh thế gia trang rất lớn, người bình thường nếu như chỉ muốn thưởng thức cảnh sắc nơi đây thì đều tránh chỗ đó. Thực tế mấy ngày nay trong trang đang tuyển đầu

bếp, nếu người xa lạ lên bờ, chỉ sợ là sẽ khiến cho người trong trang hiểu lầm.”

Thiếu nữ nghe xong lời này, vẻ mặt vốn đang tràn đầy thần sắc ưu sầu lại lóe lên một tia sáng: “Nhà dò, ông nói trong trang đó đó đang tuyển đầu bếp sao?”

Lão Trương gật đầu: “Đúng vậy đó. Lục trang chủ tương đối chú ý đến phương diện ẩm thực, bởi vậy đầu bếp được Lục gia tuyển chọn đều rất nổi danh, người bình thường không vào được trong trang đó.”

“Vậy bây giờ đã tuyển được chưa?” Thiếu nữ vội vàng hỏi thăm.

“Nghe nói vẫn chưa có. Đầu bếp muốn đến Lục gia trang để làm cũng không ít người, nhưng phần lớn là không vượt qua được phần kiểm tra tay nghề, không làm được món gì khiến cho Lục trang chủ hài lòng. Thực ra thì trăm người trăm loại khẩu vị, tất cả đều không giống nhau. Đầu bếp nổi danh tại một nơi, chưa chắc đã có thể bắt được ý của người khác.” Lão Trương nói, “Vậy chúng ta đi đường vòng rồi đi đi?”

Thiếu nữ vui sướng hơn hờ nói: “Không, nhà dò, chúng ta lên bờ ở đó đi. Nghe ông nói Lục gia trang này tuyển đầu bếp, ta cũng thấy tò mò đó, đi xem thử chút xem.”

Nhà dò thấy khuyên nài vô dụng, cũng không nói thêm gì nữa, chèo thêm một lát bơi thuyền sang bờ bên kia, dừng ở cạnh bến dò xây bằng đá xanh.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy sang bến dò, thân thủ linh hoạt, quay người cười nói: “Nhà dò, lại nói, trên người ta cũng không có đồng nào, nhưng ông đưa ta đến đây, cũng không thể bạc đãi ông được.” Vừa nói vừa gỡ một cây trầm hoa từ trên đầu xuống, đưa ra, “Cây trầm hoa này mặc dù cũng không đáng tiền lắm, chắc cũng đủ để trả tiền qua dò rồi, nhà dò liền miễn cưỡng mang về cho thế nữ (vợ và con gái) mình chơi đùa đi.”

Nhà dò lại không nhận, chèo một cái để thuyền rời bến dò, cười nói: “Tiểu cô nương, lão Trương ta chỉ miễn phí đưa người một đoạn thôi, phí dò đâu đáng giá chứ, nếu tiểu cô nương không tiện, không đưa cũng không sao. Đi ra ngoài, người nào lại không có đôi lúc vội vã đây? Chỉ là người cùng nên chú ý một chút, Lục gia trang không giống những nơi khác, tuyệt đối phải cẩn thận, chớ xung đột với người trong trang.” Vừa nói vừa chèo thuyền ra xa.

Thiếu nữ nhìn nhà dò càng ngày càng xa, cuối cùng chìm vào giữa non xanh nước biếc, không khỏi khe khẽ thở dài.

Nàng chính là Diệp Hường Văn.

Sau khi làm xong tiệc ly biệt, ban đêm, nàng dựa vào công phu khinh công của mình, muốn mạnh mẽ rời khỏi sân nhỏ. Tuy rằng nhiều lần còn chưa ra tới cửa sân đã bị mấy vị sư phụ liên thủ ép về, nhưng sau đó nàng đột nhiên lại nghĩ đến, nếu mấy vị sư phụ yêu mình như nữ nhi, nhất định sẽ không thực sự đá thương mình. Bởi vậy dứt khoát chơi xấu, lúc thấy hai cái độc lãng của Kha Trấn Ác phóng ra, vẫn không thêm né tránh, phóng thẳng một mạch ra cửa viện.

Mãi đến khi nàng vọt ra ngoài cửa viện, lúc quay đầu lại cười, mới nhìn thấy hai cái độc lãng kia đang cắm trên nan quạt của Chu Thông.

Thì ra, Chu Thông thấy nàng không thêm né tránh, sợ thực sự sẽ làm nàng bị thương, cây quạt vốn đang chuẩn bị công kích nàng lại mạnh mẽ vòng lại, ngăn cản hai thanh độc lãng của đại ca nhà mình.

Chu Thông vung cây quạt lên nói: “Văn nhi, bảy vị sư phụ nói sẽ giữ lời, coi như con đã rời khỏi sân nhỏ, nhanh chóng rời đi đi. Chúng ta cũng còn có chuyện quan trọng trên người, không thể dừng ở đây lâu nữa. Sau này, có duyên chúng ta sẽ gặp lại, nhưng con phải nhớ kỹ, con còn có một vị sư huynh, họ Quách tên Tĩnh, lần này chúng ta Bắc thượng cũng là vì đi hội họp với nó. Nếu trong giang hồ có người khi dễ con, nhớ kỹ là phải nói danh hào của sư phụ ra, có lẽ cũng có chút tác dụng. Nhưng con cần phải nhớ kỹ, làm mọi việc phải nghiêm chỉnh, không thể ngộ nhập tà đạo, bằng không thì, bảy vị sư phụ sẽ là người đầu tiên thanh lý môn hộ.” Lúc nói xong lời cuối cùng, thanh sắc đã hơi mãnh liệt.

Diệp Hường Văn cảm động, trong lòng biết nếu không phải bảy vị sư phụ có ý nhường, chỉ bằng chút thủ đoạn của mình làm sao lại có thể rời đi được. Nàng nhẹ nhàng quỳ gối, nói: “Bảy sư phụ an tâm, Văn nhi rời đi, nhất định lúc nào cũng sẽ nhớ đến bảy sư phụ, sẽ không làm trái sư huấn, làm trái chuyện hiệp nghĩa.”

Chu Thông gật nhẹ đầu, vẫn muốn nói thêm, Kha Trấn Ác đã gõ thiết trượng cắt lời nói: “Chớ dài dòng, mau đi đi.” Nói xong xoay người vào trong phòng.

Trong lòng Diệp Hường Văn cũng biết Đại sư phụ Kha Trấn Ác tuy rằng tính tình bất thường, nhưng lời vừa rồi kia chỉ là không chịu được bi thương lúc ly biệt, cũng dứt khoát không dừng lại nữa, dập đầu mấy cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Hàn Tiểu Oánh thấy mấy huynh trưởng đều tiến vào trong phòng, vẫn kinh ngạc đứng trong viện như cũ.

Chỉ một lúc, Chu Thông đi ra: “Thất muội, làm sao chưa nghỉ đi? Rạng sáng còn phải đi đấy.”

Hàn Tiểu Oánh thở dài: “Nhị ca, Văn nhi còn có thể trở về không?”

Chu Thông nói: “Vậy phải coi nàng đã. Nếu nàng không muốn trở về, chúng ta cũng không có cách nào.”

Hàn Tiểu Oánh nói: “Làm sao lại không có cách nào, nhị ca vừa mới vừa mới phẩy nhẹ trên người nàng một cái, chỉ sợ đã động tay động chân rồi đi?”

Chu Thông ngạc nhiên, lát sau cười nói: “Thất muội quả nhiên thông minh. Quả thực, nhị ca thuận tay lấy lộ phí của nàng đi. Nhưng mà, tính tình Diệp nha

đầu rất bướng bỉnh, ta cũng chỉ là thử nài thôi. Nếu như nài thật sự muốn rời đi, thiếu lộ phí cũng nhất định sẽ không quay lại; nếu như nài không muốn rời đi, mất lộ phí ngược lại lại là cái cớ tốt để nài trở về.”

Hàn Tiểu Oánh gật đầu.

Không bao lâu Diệp Hường Văn liền phát hiện không thấy lộ phí, trong lòng nài nghĩ một chút đã biết đây đích thị là Nhị sư phụ Chu Thông rat ay, cũng hiểu rõ dụng tâm của hân. Nhưng tâm ý rời đi của nài đã quyết, một chút cũng không muốn dính dáng vào nội dung truyện, bởi vậy cho dù là trên người không có đồng nào, nài cũng không trở về.

Chỉ là “một đồng tiền làm khó người anh hùng”, nài không có lộ phí, không thể đi xa, quanh quẩn ở lại Nghi Hưng mà nghĩ cách, nhưng vẫn không có chút đầu mối gì.

Không ngờ lúc mình đang phát sầu, lời vô tâm của người lái đò lão Trương lại chỉ cho nài con đường.

Diệp Hường Văn lên bờ bến đò, ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mắt lầu các nối tiếp nhau, quả nhiên là một trang viện rất lớn. Nài nhìn từ cầu đá lớn đến trước trang, thấy cổng trang có mấy gia đình (người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa) đang đứng, Diệp Hường Văn cả gan đi lên hỏi chuyện trong trang tuyền đầu bếp.

Hiển nhiên những gia đình này đã được trải qua huấn luyện, cũng không vì người Diệp Hường Văn bản thiêu mà lộ ra thần sắc không chịu nổi nào, ngược lại chỉ cho nài đi đến cạnh cửa sau nhìn bố cáo đang được dán.

Diệp Hường Văn cảm ơn, theo chỉ dẫn đi ra cửa sau, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh cửa sau dán một tờ giấy, còn có mấy người đang vây quanh mà chỉ trỏ. Bên cạnh bố cáo có một người dáng vẻ là gia đình đang đứng, đại khái là chuyên môn chờ người muốn nhận làm đầu bếp ở đây.

Diệp Hường Văn đi qua, cẩn thận nhìn nội dung bố cáo, đại khái là trong trang đã tuyển một thời gian, nhưng vẫn chưa chọn được đầu bếp vừa ý, bởi vậy điều kiện ra vô cùng hậu đãi, trong trang cung cấp cả chỗ ở, bao một ngày ba bữa, mặt khác mỗi tháng còn có thể lĩnh lương tháng tương đối tốt. Phương pháp xử lý người muốn nhận rất đơn giản, chỉ cần làm một bữa cơm ở trong trang khiến cho Lục trang chủ ăn được nhiều là được.

Diệp Hường Văn nhăn mày, đi lên xem bố cáo.

Gia đình kia ngẩng đầu, ngăn nài lại: “A? Vị tiểu cô nương này, đây cũng không phải là nơi để đùa, muốn chơi thì đi chỗ khác chơi.”

Đầu Diệp Hường Văn ngoẹo sang một bên: “Ồ chỗ này không phải đang tuyển đầu bếp sao?”

Gia đình nhìn nài từ trên xuống dưới vài lần: “Người có thể làm đầu bếp sao?”

Diệp Hường Văn gật đầu, vốn còn tưởng rằng sẽ phải chịu sự cười nhạo, thậm chí là đề ra nghi vấn làm khó dễ của gia đình, nào biết hân chỉ nhìn chăm chăm nài nói: “Vậy người đi theo ta thôi.”

Hết thấy thuận lợi ngoài dự đoán của Diệp Hường Văn, nài theo sau gia đình tiến vào trong Lục gia trang từ cửa sau.

Đi vào trong trang một lát, một hạ nhân đã tới, biết Diệp Hường Văn là tới để nhận làm đầu bếp, liền mang nài đi phòng bếp, gia đình kia tự động đi ra ngoài cửa sau tiếp tục chờ.

Lục gia trang không hồ là một trang lớn, chỉ thấy trong phòng bếp đã có mấy người, có đầu bếp chuyên nấu cơm, cũng có thô sử chịu trách nhiệm rửa rau rửa củ. Một nam tử quần gia độ tuổi trung niên nhìn Diệp Hường Văn, cũng không có biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt hỏi qua lai lịch của nài, Diệp Hường Văn có gì nói nấy, chỉ là một thôn cô ở thôn Ngưu gia bên sông Tiền Đường, lúc ở nhà bởi vì trên không phụ mẫu, luôn luôn tự làm cơm, cũng có chút tâm đắc.

Nam tử trung niên nghe xong lời của nài, tuy rằng cảm thấy vô cùng không phù hợp với yêu cầu của mình, nhưng hiện tại trang chủ Lục gia trang luôn không có tâm trạng ăn uống, trong trang cũng đã tuyển đầu bếp rất nhiều ngày, những người nhận làm kia lại chẳng có ai làm ra được món hợp khẩu vị của trang chủ. Chẳng bằng để cho tiểu cô nương này thử một lần, nhân lúc còn nước còn tát.

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên gật đầu, nói: “Vậy trước tiên người chuẩn bị đi, làm thử một bữa xem sao.”

Diệp Hường Văn nói: “Đại thúc, không biết bình thường trang chủ có khẩu vị ăn như thế nào? Vì sao gần đây lại ăn không ngon?”

Nam tử trung niên thoáng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Hường Văn, lúc này mới nói: “Bình thường trang chủ thích đồ ăn thanh đạm, không thích dầu mỡ lắm, khẩu vị thiên hướng ngọt. Về phần ăn không ngon, đại khái là bởi sự vụ trong trang quá nhiều, tinh thần quá mức lo lắng, đây không phải là chuyện những hạ nhân như chúng ta nên quản. Vốn là trong trang có một đầu bếp làm đồ ăn rất khiến trang chủ hài lòng, nhưng vài ngày trước hân đã cáo lão hồi hương rồi. Những đầu bếp còn lại này mặc dù biết rõ khẩu vị của trang chủ, nhưng bất kể ra sao vẫn không làm được món hợp khẩu vị của người.”

Diệp Hường Văn im lặng gật nhẹ đầu, trong lòng âm thầm nghĩ thực đơn.

Quyết định xong xuôi, Diệp Hường Văn nói một mạch những nguyên liệu mình muốn dùng, người xung quanh đều kinh ngạc nhìn nài.

Cuối cùng, quần gia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: “Ừm... Cô nương, có phải là người nên rửa mặt trước đã hay không?”

Lúc nàng Diệp Hường Văn mới phản ứng tới bộ dạng cái trang suốt chặng đường này của nàng, bây giờ trên mặt chẳng những đầy gió bụi mệt mỏi, còn thoa mực nước, quả thực là bản hết mức có thể, không khỏi cảm thấy vô cùng lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Gần đây Lục trang chủ thường xuyên nhớ lại chuyện xưa, tâm tình sa sút, làm cho khẩu vị cũng kém.

Nhi tử của Lục trang chủ vẫn khá hiếu thuận, thấy trong khoảng thời gian này phụ thân có vẻ lo lắng, ăn cũng ít, liền tìm mọi phương pháp để phụ thân có thể ăn nhiều hơn.

Nhưng Lục trang chủ lo buồn trong lòng, hơn nữa đều suy nghĩ dăm chiêu chuyện xưa nên không thể khuyên, nên khó mà dễ dàng giải quyết được? Đầu bếp chuyên môn hầu hạ Lục trang chủ trong nhà lúc này đã cáo lão về quê, lần này làm cho khẩu vị của ông càng giảm, mỗi ngày ba bữa chỉ động sơ qua đôi đũa.

Tối hôm nay, Lục trang chủ thả câu trong hồ trở lên, bọn hạ nhân dẫn ông trở về phòng, hơi rửa mặt sau, về mặt nhi tử của Lục trang vui mừng tới gần, thỉnh an phụ thân, tiện thể mời ăn cơm.

Lục trang chủ vẫy vẫy tay nói: “Ta dùng qua ở trong phòng là được, các con tự ăn đi, không cần chờ ta.”

Lục thiếu trang chủ phân phó hạ nhân nói mang cơm vào trong phòng, còn mình đứng bên cạnh phụ thân ở trong phòng như cũ, tự mình dọn xong bàn. Hai chân của phụ thân hần bại liệt không thể đi được, có hạ nhân nâng ông lên ngồi ở chiếc ghế tựa ở phía trên, Lục thiếu trang chủ khoanh tay đứng ở một bên.

Chỉ một lúc sau, một cô gái mười lăm mười sáu tuổi mặt ngọc mày ngài đi tới, trong tay bưng một cái khay lớn, đồ ăn trong khay rất đơn giản, trong mâm sự việc đồ thật là đơn giản, chỉ có một chén trong khay, bên cạnh chiếc đĩa cùng chiếc muỗng nhỏ.

Lục trang chủ thấy thiếu nữ kia tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại là mất, đảo mắt thấy nhi tử không nói gì, đoán chừng là hạ nhân mới trong trang, cũng không nghĩ tiếp nữa.

Thiếu nữ kia đặt khay xuống bàn, Lục trang chủ mới nhìn đến, trong chén nhão như cháo mà không giống cháo, hồ thì không giống hồ, hiện lên màu vàng óng ả, tản ra một mùi hương thanh nhã hơi ngọt. Đồ ăn còn lại trong mâm là trong khay là cải trắng cuốn, rau xanh tươi non mềm, không ngờ bên trên là nước sốt nóng màu đỏ tươi, bên cạnh có loại nấm khuẩn tương xứng, nhìn qua khá mê người, không biết bên trong gói cuốn là cái gì.

Về mặt Lục thiếu trang chủ có chút khuôn trương, nói với Lục trang chủ: “Phụ thân, đây là đầu bếp mới trong nhà, phụ thân nếm thử.”

Lục trang chủ biết những ngày gần đây con mình luôn mời đầu bếp mới, ông tự biết đây là tâm bệnh, vật ngoài sợ là không có hiệu quả. Nhưng mặc dù ông cho là không được, nhưng đây cũng là lòng hiếu thuận của nhi tử, cũng không có phản đối. Nghe nhi tử nói như vậy, ông dùng muỗng nhỏ khuấy đảo mấy cái ở trong chén, hỏi: “Đây là cái gì?”

Lục thiếu trang chủ nhìn nhìn thiếu nữ kia, thiếu nữ kia cười nói: “Đây chỉ là một chén hồ khoai sọ mà thôi mà thôi.”

Lục trang chủ hơi nhíu mày, múc một muỗng đưa vào miệng rồi nuốt xuống, về mặt hơi đỏ, không khỏi “Ồ” khe khẽ một tiếng, lại ăn một muỗng.

“Cái này làm thế nào?” Lục trang chủ chỉ cảm thấy chén hồ này không cùng một dạng so với mình trước kia từng nếm qua, ngọt dẻo thơm ngát, không khỏi hỏi.

Thiếu nữ cười nói: “Chỉ là cạo vỏ khoai sọ đi, cắt từng miếng, nấu chín, ngoài ra bỏ dầu vào chảo, sau khi nóng thì bỏ thịt băm cùng các loại gia vị rang xào vào, sau đó bỏ nước vô, tiếp đó thì bỏ gạo lúc cùng cái miếng khoai sọ đã cắt. Nấu với lửa nhỏ khoảng nửa canh giờ, bỏ một chút đường có vị, lại thêm nước ép thơm ngát từ lá sen là được. Nước ép từ lá sen không thể bỏ nhiều quá, bằng không chẳng những áp đảo mùi hương của hồ khoai sọ, còn làm cho màu sắc món ăn khó coi. Lúc này làm có hơi gấp, nếu là thường ngày có thời gian đầy đủ mà nói..., vốn nên tự bản thân đầu bếp đi chợ tự mình chọn nguyên liệu nấu ăn hợp ý.”

Lục trang chủ nghe thiếu nữ này liên tục nói xong, thuộc như lòng bàn tay cách làm bát hồ này, tựa như hồ này do nàng làm ra, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, lại duỗi tay lấy đĩa gấp một miếng cải trắng cuốn đĩa, cắn một miếng vào miệng.

Vốn là cải trắng cuốn kia chặt chẻ, nhìn qua màu sắc tươi mới, nhưng không có hương vị quá nồng. Lục trang chủ mới cắn vài miếng, chỉ cảm thấy một hương vị thanh nhã xông thẳng lên trên đầu. Ông qua loa nuốt cải trắng cuốn xuống bụng, chợt cảm thấy hương thơm còn lưu giữ ở trong răng, tâm sự ứ động thường ngày cũng tạm thời bị bỏ qua một bên, tựa hồ toàn thân lỗ chân lông đều có cảm giác thư sướng, không khỏi vội cầm đũa lên gấp một miếng vào miệng.

Lục thiếu trang chủ nhìn thấy Lục trang chủ ăn được ngon, tựa hồ đồ ăn trong này đều rất hợp khẩu vị của ông, khỏi khỏi thăm thò phào nhẹ nhõm, xem ra hẳn đã chọn đúng người.

Vừa nghĩ như thế, hẳn không khỏi chú ý nhìn thiếu nữ trước mặt.

Lúc Diệp Hường Văn mới tới, bởi vì dáng vẻ bình thường, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cho nên tuy rằng hạ nhân trong trang không lộ vẻ xem thường, nhưng cũng không để nàng ở trong lòng. Cho đến nàng rửa mặt chải đầu xong, những người đó thấy làn da trắng mịn, xinh đẹp của nàng, lúc này mới ngạc nhiên. Nhưng lại nghĩ, một tiểu nữ tử yếu điệu như vậy, chẳng lẽ thật còn có cái gọi là trù nghệ cao minh hay sao?

Sau khi Diệp Hường Văn để cho người ta chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn xong sau, tự mình bắt tay vào làm, lại vừa vặn thấy Lục trang chủ chậm chạp thông báo làm cơm chiều, liền tự mình đến phòng bếp xem xét, lại thấy mười ngón tay thon thon của nàng đang linh hoạt bọc cái cuốn lại.

Vừa nhìn thấy nữ nhân ứng tuyển đầu bếp lại là người thiếu nữ này, Lục thiếu trang chủ không khỏi giật mình ngạc nhiên. Hắn hỏi qua quản gia về thân thế của Diệp Hường Văn, cũng không thấy có cái gì khả nghi, lại hỏi vì sao nàng đến ứng tuyển ở nhà họ Lục, Diệp Hường Văn chỉ đơn nói với hắn: “Thiếu lộ phí, coi như vừa vặn có thể lấy được trù nghệ ra, gặp quý trang đang chiêu mộ đầu bếp, liền tới thử xem.”

Lục thiếu trang chủ bị lý do của nàng trêu cho cuồ, lập tức quyết định cho dù đồ ăn nàng làm không hợp khẩu vị của phụ thân, mình cũng sẽ đưa nhiều lộ phí cho nàng, để nàng có thể an toàn một đường về nhà không lo.

Sau khi Diệp Hường Văn làm xong cái trắng cuốn và hồ khoai sọ, tất nhiên có người tới thử hương vị xem.

Quản gia đang muốn tùy tiện sai một hạ nhân tới thử hương vị thì đột nhiên Lục thiếu trang chủ ở bên cạnh nói: “Đề ta.”

Hắn nói ra những lời này, người chung quanh đều rất kinh ngạc, thậm chí có người còn nghĩ: “Chẳng lẽ vị thiếu trang chủ có thanh danh bên ngoài này rốt cuộc cũng không qua được ải mỹ nhân của tiểu cô nương này, muốn mượn cơ hội lấy lòng với nàng?”

Nghĩ thì nghĩ, lại không người nào dám nói lời này ra khỏi miệng. Diệp Hường Văn bưng nửa bát hồ khoai sọ ra, bên cạnh có một đĩa nhỏ bỏ thêm ba cái cái trắng cuốn, liền có hạ nhân bưng lên cho Lục thiếu trang chủ.

Đầu tiên Lục thiếu trang chủ ném một chiếc bánh cuốn, cảm thấy mùi vị thơm ngát, bên trên có tương ngọt hơi chua, kích thích người thèm ăn, vốn đói bụng ba phần đã tăng lên mười phần, không khỏi ăn hết sạch cả ba bánh cuốn trong khay, lại một hơi uống hết hồ khoai sọ, ngẩng đầu hỏi: “Còn gì nữa không?”

Biết còn lại chỉ đủ cho một mình lão trang chủ ăn thì Lục thiếu trang chủ chép miệng, lòng ngứa ngáy khó chịu. Những đầu bếp còn lại nhìn, mười người thì cũng có bảy tám người cảm thấy thiếu trang chủ nhà mình là đang cố ý lấy lòng Diệp Hường Văn, cũng tịnh không có tưởng thật..

Cho đến sau khi ngay cả Lục lão trang chủ cũng quét sạch tất cả giống như nhitử, lúc này Lục thiếu trang chủ mới hoàn toàn yên tâm.

Lần này xem ra thành công!

Lục lão trang chủ ăn sạch hết toàn bộ trong bát chén, ngẩng đầu nhìn Diệp Hường Văn: “Còn gì nữa không?”

Diệp Hường Văn mỉm cười, nói: “Nếu trang chủ muốn ăn, Hường Văn còn có thể làm nữa. Nhưng mà bây giờ đã gần đêm rồi, theo dưỡng sinh mà nói, buổi tối ăn ít hơn một chút. Hơn nữa nghe nói trang chủ đã nhiều ngày không ăn được nhiều, nếu lần này ăn quá nhiều, thì sẽ không có lợi với thân thể.”

Lục lão trang chủ nghe Diệp Hường Văn nói rất có lý, đành phải bỏ đĩa xuống, hỏi: “Đồ ăn này người cuốn cái gì, cách làm thế nào?”

Diệp Hường Văn hé miệng cười nói: “Trang chủ thích là tốt rồi. Món ăn này chỉ món cái trắng cuốn thông thường, chọn cái trắng tốt tươi mới lá xanh, nhưng qua nước sạch hơi nóng một chút, còn giữ nguyên xanh tươi thì vớt ra ngay, nếu không nếu nấu chín quá mức, màu sắc cùng hương vị đều trở nên bình thường. Nhân của cái trắng cuốn này chỉ dùng đậu phụ và thịt tôm trộn vào nhau. Đậu phụ để làm thì lấy đậu phụ non, tôm thì phải tươi mới lấy từ trong hồ ra rồi bỏ đầu đuôi, cả hai đều cần thận giả cho nhuyễn, trộn đều vào nhau, rồi bỏ thêm trứng gà và các gia vị khác, cần thận trộn đều rồi mới dùng rau vớt từ nước ra đùm lại sau, bỏ lên nồi chưng chín. Thời gian tốt nhất để chưng cái trắng cuốn là lúc băm nhuyễn xong, bỏ hành gừng cùng đường muối dầu và đồ gia vị rồi trộn đều, cho lửa nhỏ cho đến khi nước canh nóng đặc. Chờ cái trắng cuốn chín thì lấy khỏi nồi, cho thêm tương vào mặt trên của bánh cuốn là được. Mặc dù nói tới thì dễ dàng, nhưng nếu quả thật muốn làm đến bước này, cũng chỉ có giống như nhà của trang chủ ở gần hồ mới được.”

Lục trang chủ nghe được cảm thán, nói: “Ăn một bữa cơm cũng phải chú ý nhiều như thế, hôm nay bụng của ta coi như là được dịp.”

Diệp Hường Văn cười nói: “Trang chủ đừng nói như vậy, kỳ thật mọi sự đều giống nhau, nói ra khác nhau nhưng mà cùng một đạo lý. Việc nấu cơm cũng giống như việc luyện võ vậy, siêng năng tập luyện công phụ tất nhiên sẽ có tiến bộ, nhưng nếu như muốn thực sự lấy được kết quả tốt còn phải có suy nghĩ thông minh đi đôi với thiên phú trời cho. Đương nhiên, trừ ba điều này, trọng yếu nhất, chính là đề tâm. Mọi sự chỉ cần đề tâm, tự nhiên có thành công.”

Lục trang chủ nghe xong lời của nàng, nét mặt có chút kỳ lạ, nói: “Nghe ý của tiểu cô nương này, người có công phi?”

Diệp Hường Văn vội hỏi: “Tiểu nữ tử chỉ có hứng thú với trù nghệ, chỉ nghiên cứu một chút thôi. Mấy lời nói xằng bậy, mong rằng trang chủ không lấy làm phiền lòng. Nếu trang chủ cùng thiếu trang chủ muốn ăn cái gì, tùy thời phân phó xuống dưới, Hường Văn sẽ cố gắng hết mình.”

Lục trang chủ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Diệp Hường Văn bung cái chén không, xoay người rời đi.

Cát bát đĩa trong phòng bếp, quản gia của Lục gia trang đã đến phân phó, phải sắp xếp chỗ ở cho Diệp Hường Văn Diệp. Ở sân sau hậu viện lão chọn một phòng thanh tịnh, giao cho Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cũng không soi mói, tính trời sinh của nàng cũng không thích náo nhiệt, lại không quen thuộc Lục gia trang, quản gia giúp nàng an bài phòng ở, lại hợp ý của nàng, lập tức hôn hờ đi vào, lại đi trái phải vào lần, đã tạm quen thuộc địa hình xung quanh.

Quản gia thấy nàng thích, trước khi rời đi dặn dò nàng, nói: “Trăm ngàn phải nhớ, ban đêm không được tùy tiện đi lại.”

Diệp Hường Văn còn chưa hiểu được ý tứ dặn dò của quản gia là gì, lão đã lòi đi.

Vào đêm, Diệp Hường Văn ngủ được một nửa, bỗng nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy trướng bụng, vội vàng xuống giường, đẩy cửa đi nhà vệ sinh.

Mới mở cửa, gió lạnh thổi, Diệp Hường Văn tỉnh táo hơn, không khỏi âm thầm hối hận không ngờ ban ngày lại không đi lính bồn cầu dự phòng, qua tối nay nhất định phải nhớ đi lính.

Từ trong nhà xí đi ra, Diệp Hường Văn nhờ ánh trăng để trở về phòng.

Nhưng mà ban ngày thì nhìn thấy đường rõ ràng, lúc này không biết như thế nào, quanh co, nàng đi đông đi tây nửa ngày nửa ngày, nhưng lại vẫn chưa trở về được phòng mình.

“Không đúng nha! Từ phòng mình đi ra rõ ràng đi thẳng đến nơi này, sao lại không thể quay về được?” Diệp Hường Văn cảm thấy kỳ quái. Nàng quanh đi quẩn lại nhiều lần, rõ ràng là cùng một cái đường, nhưng lại có thể không đi về được phòng của mình,

Sao lại thế này?

Diệp Hường Văn vòng vo nửa ngày, càng chạy lại càng mê mang. Lúc này nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện, đình đài lâu tạ này này, ở những chỗ góc queo lại bố trí giống nhau như đúc.

Lần này phiền toái lớn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Diệp Hường Văn lạc đường ở trong hậu viện của trang, nàng chỉ khoác áo tạm thời đi ra, mò mẫm một hồi lâu cũng không trở về được phòng mình, trong lòng ngày càng sốt ruột.

Cuối cùng nàng bất chấp tất cả, cũng không quản dưới chân có đường hay không, trực tiếp đi về phía trước.

Chợt nghe dưới chân một tiếng “rắc”, tiếp theo một giọng nói hoảng sợ: “Cẩn thận!”

Một bóng dáng nhào ra, duỗi tay giữ chặt nàng, dùng lực lôi về phía bên cạnh, mấy mũi tên bắn lên xuyên qua sát cơ thể của Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn không ngờ tới này này còn bố trí cả cơ quan, sợ tới mức tim đập thình thịch, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mang trường bào xanh thẫm kéo thoát khỏi nguy hiểm, mặt như quan ngọc, đúng là vị Lục thiếu trang chủ kia.

“Diệp cô nương, tại sao cô lại ở chỗ này? Hơn nữa..... Hơn nữa.....” Nói vài câu rồi cũng không tiếp tục nói nữa, nhưng mà Diệp Hường Văn lập tức hiểu ý của hắn, nửa câu sau của hắn có lẽ là “Mà quần áo còn không chỉnh tề.”

“A! Ta..... Ta chỉ là..... Chỉ là đi ra ngoài..... một lúc nhưng lại không trở về được.” Diệp Hường Văn nói. Mặc dù nàng là phụ nữ hiện đại, nhưng mà sao vẫn không nên nói loại đi ra ngoài này khỏi miệng trước một nam tử xa lạ, huống chi hiện tại mình chỉ khoác một chiếc áo ngoài.

Lục thiếu trang chủ mới nghĩ đã hiểu, trên mặt không khỏi hiện lên chút ý cười nói: “Ta đưa Diệp cô nương trở về, Diệp cô nương phải chú ý dưới chân.”

Diệp Hường Văn vội vàng theo sát bước chân của Lục thiếu trang chủ, sợ một bước đạp sai mà rơi vào kết cục mũi tên nhọn xuyên tim, nếu không phải vừa rồi vị thiếu trang chủ này ra tay đúng lúc, chắc chắn mình đã trúng phải cơ quan trên con đường kia rồi.

Hai người cứ sang trái rồi sang phải như vậy trong hậu viện, không ngờ không bao lâu thật sự dẫn Diệp Hường Văn về tới trước phòng ngủ.

”Diệp cô nương, đến.” Lục thiếu trang chủ nói.

”Đa tạ thiếu trang chủ.” Diệp Hường Văn cảm thấy trên người tỏa hơi lạnh, hận không thể chui vào trong chăn ngay lập tức, vội vàng vào phòng đóng cửa.

Từ khe cửa truyền vào giọng nói nín cười của Lục thiếu trang chủ: “Sau khi trời sáng thì Diệp cô nương nhớ đi lĩnh toàn bộ dụng cụ.”

Mặt Diệp Hường Văn đỏ đến tận cổ.

Mất hết mặt mũi rồi.

Diệp Hường Văn vui mừng vào trong chăn, một lúc sau mới có cảm thấy hơi lo lắng, trên người không lạnh nữa rồi.

Lại nói tiếp, Lục gia trang gần hồ, ngũ hành bát quái trong trang, hai chân trang chủ đều tàn phế, tư thái của thiếu trang chủ oai hùng rạn vỡ. Diệp Hường Văn đã sớm có thể xác định đây là Lục gia trang gần hồ Thái trong “Xạ điêu”, hơn nữa cũng có diễn ra một tình tiết trong tác phẩm nguyên tác ở Lục gia trang. Nàng nhớ rằng có ít nhất là hai lần, một lần là Hoàng Dược Sư xem đệ tử Mai Siêu Phong tranh đấu với Quách Tĩnh ở Lục gia trang, sau đó rốt cuộc là Hoàng Dược Sư thu vài đệ tử rồi quay về, cho phép Lục lão trang chủ truyền thụ công phu Đào Hoa Đảo cho con lão, cũng chính là Lục thiếu trang chủ Lục Quán Anh hiện tại. Lần còn lại là ở giữa phần sách sau khi trong sách Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh nàng ta thoát khỏi sự truy tìm của Âu Dương Phong mà chạy vào Lục gia trang, kết quả Âu Dương Phong đốt Lục gia trang thành đất trống trong con giận dữ.

Hiện tại còn rất lâu mới đến tình tiết thứ hai, nhưng không biết tình tiết đầu trong truyện có xảy ra hay không? Lục gia trang đã bị Hoàng Dược Sư thu về nội môn hay chưa, hay còn còn ở phía trước, còn chưa xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng Diệp Hường Văn biết lảng máng tình tiết của tác phẩm, nhưng không thể nào biết chính xác sự tình xảy ra liên tiếp trước sau thế nào, càng không thể nào biết được chính xác thời gian xảy ra. Nhưng mà nàng rất cần bạc để dùng, vòng vo ở Nghi Hưng lâu như vậy cũng chỉ tìm được một công việc đó, chỉ có thể làm trước tính sau. Hơn nữa cần phải nàng vừa mới rời đi không lâu, đã vừa lúc đụng vào tình tiết của tác phẩm nữa? Diệp Hường Văn thầm hạ quyết tâm trong lòng, chỉ làm ở đây một tháng, chỉ tháng, qua một tháng sau, lĩnh tiền tháng rồi lập tức rời khỏi nơi này.

Nhoáng một cái Diệp Hường Văn đã ở Lục gia trang hơn nửa tháng.

Thực ra trong nửa tháng này công việc của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, đó là đặc biệt làm một ngày ba bữa cho Lục lão trang chủ, những đồ ăn thức uống của người khác thì không cần nàng phụ trách. Nhưng nữ đầu bếp họ Diệp cô nương này ai cũng biết, mỗi nguyên liệu chính để nàng nấu ăn thì phải tự mình chọn mua, nhất định không dùng nguyên liệu do mọi người mua về.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Hường Văn có có một số hiểu biết nhất định về Lục lão trang chủ và thiếu trang chủ Lục Quán Anh. Nàng một lòng một dạ không muốn cuốn vào thị phi nào, bởi vậy bình thường trauofkhi mua nguyên liệu nấu ăn ở bên ngoài, thời gian còn lại đều lười biếng ở trong phòng mình, chân không bước ra khỏi phòng.

Lục Quán Anh thấy nữ đầu bếp nhỏ tuổi mới tới này hoạt bát nhưng cũng không thiếu thận trọng, làm việc biết tiến biết lùi, khuôn mặt đáng yêu lại có một tay làm được thức ăn ngon, chủ yếu là do nàng ấy còn quá nhỏ tuổi, mặc dù không bắt kính chỗ nào đối với mình và phụ thân, nhưng cũng không có vẻ khúm núm kính sợ nhưng hạ nhân trong trang, tựa hồ trong lòng nàng ấy không có quan niệm tôn ti bình thường, làm cho người ta rất thích thân thiết với nàng.

”Diệp cô nương, buổi trưa hôm nay làm đồ ăn gì cho gia phụ?” Lục Quán Anh cười đến gần, nói nhỏ. Trong khoảng thời gian này quan hệ giữa hắn và Diệp Hường Văn vô cùng tốt, có một lần Diệp Hường Văn nấu cơm cho Lục trang chủ thì làm cho hắn thêm một phần, nào biết sau này, miệng Lục Quán Anh liên kén chọn, ăn không được đồ ăn của đầu bếp khác trong trang, chỉ cảm thấy nuốt không trôi, dứt khoát cọ cọ bên tay ghế Diệp Hường Văn

Diệp Hường Văn đang muốn đi ra cửa mua nguyên liệu nấu ăn, nhìn thấy vẻ mặt của Lục Quán Anh, không khỏi hé miệng cười nói: “Tính làm canh cá Thanh Hư nóng, lại làm thêm hai món ăn nhẹ nữa. Đều là những món ăn tầm thường mà thôi.”

Lục Quán Anh đã biết những đồ ăn tầm thường do bàn tay trắng nõn thon dài của Diệp Hường Văn làm ra, đều là mỹ vị trên trời, liền cười nói: “Vậy ta chờ Diệp cô nương trở về, làm trợ thủ cho cô.”

Diệp Hường Văn cười tiếp. Lần nào Lục Quán Anh đều lấy danh nghĩa trợ thủ cho nàng để nếm đồ ăn, nàng đã sớm quen.

Nàng cầm lấy rô rồi đi lên thuyền nhỏ trong trang, qua hồ đi chợ lớn nhất Nghi Hưng. Chợ thượng rất náo nhiệt, người đến người đi, Diệp Hường Văn xem quây hàng của từng người ven đường, cẩn thận chọn nguyên liệu nấu ăn hợp ý.

Cá phải vừa mới rời khỏi nước đã đưa tới đây, cá tím phải rời khỏi mạ không quá hai canh giờ, măng phải có gốc trắng nõn ngon chắc rắn.... Cứ chọn đi chọn lại như vậy, thấm thoát đã dạo chợ xong, cuối cùng Diệp Hường Văn đã chọn xong nguyên liệu nấu ăn lần này

Nàng xoay người rời đi, một người thành linh đứng phía sau, thiếu chút nữa đầu của nàng đụng vào người nọ.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu lên nhìn, vừa định nói lời xin lỗi lại mắc nghẹn ở cổ.

Người nọ áo trắng thẳng thớm, dung mạo xuất chúng, trong tay là một cây quạt đơn giản, đúng là tên yêu nghiệt không biết tên bị nàng docksức thiết kể

để trốn thoát.

Trong lòng Diệp Hướng Văn báo động mãnh liệt.

Tuy rằng không biết vì sao người áo trắng này có thể xuất hiện ở đây, nhưng nhìn vẻ mặt mỉm cười của hắn lúc này, ý tứ khó hiểu trong đôi mắt đào hoa, Diệp Hướng Văn chỉ biết, lần này khó mà chạy thoát.

“Công tử.” Nụ cười trên khuôn mặt Diệp cực kỳ cứng nhắc.

Yêu nghiệt áo trắng gấp cây quạt lại, khẽ cười nói: “Không tệ không tệ, không ngờ cô vẫn chưa quên công tử ta.”

Diệp Hướng Văn cười lớn nói: “Công tử là nhân trung long phượng, là một nhân tài, khí độ bất phàm, tương mạo đường đường, rồi là..... tú ngoại tuệ trung*?” Cho đến khi người áo trắng nghe đến từ này thì khóe mắt nháy liên tục mấy cái, nàng mới phát hiện mình dùng sai từ, vội vàng sửa lời nói, “Là nội ngoại kiêm tu**..... Ha ha..... Làm sao tiểu nhân có thể không nhớ rõ?”

*tú ngoại tuệ trung: khuôn mặt thanh tú xinh đẹp (dành cho cô gái).

**nội ngoại kiêm tu: trong lẫn ngoài đều như một.

Yêu nghiệt áo trắng cười nói: “Quái lạ, lần trước khi cô đi theo bốn công tử, hình như không nói chuyện như thế này.”

“Này..... Hiểu lầm, đó chỉ là hiểu lầm.....” Diệp Hướng Văn vừa nói, chân vừa lùi về phía sau.

“Ồ, thì ra là hiểu lầm. Nhưng mà không biết bây giờ cô ở tại Lục gia trang, cũng là hiểu lầm hay sao? Trốn không dựa dẫm vào ta, lại đi làm nữ đầu bếp cho người khác sao? Cô và vị Lục thiếu trang chủ kia, quan hệ không tệ.” Yêu nghiệt áo trắng cười thế nào mà lại có ý tứ cực kỳ tức giận.

Diệp Hướng Văn thầm kêu khổ.

Xem ra hắn đã biết chuyện mình làm nữ đầu bếp ở Lục gia trang rồi, không biết hắn đến đây khi nào? Chẳng lẽ là sau khi thân thể tốt lên thì truy tìm mình cho đến bây?

Người này sẽ không rảnh rỗi như vậy chứ?

Người áo trắng tiến lên vài bước, Diệp Hướng Văn khẩn trương lui về phía sau, lắp bắp nói: “Công tử, nơi này..... nhiều người.....” Nàng vốn muốn nói là chợ nhiều người, bị người ta nhìn thấy hắn bức bách tiểu cô nương như vậy thì không được tốt, nào ngờ người áo trắng hình như lại cố ý xuyên tạc lời nói của nàng, khẽ cười nói: “Nói cũng phải, chuyện này không dễ làm vào ban ngày ban mặt..... Vậy đi theo ta.” Nói xong nắm lấy tay nàng, vận khinh công rời khỏi chợ.

Diệp Hướng Văn thấy hắn thi triển khinh công ở trong phố xá sầm uất, không khỏi kinh ngạc, nhưng trong lòng nàng chột dạ, chỉ đành miễn cưỡng đuổi kịp hắn, thẳng đến khi người áo trắng đứng ở trong một hẻm nhỏ không người.

Hắn xoay người, cười như không cười nhìn nàng.

Diệp Hướng Văn nuốt nước miếng: “Công tử.”

Người áo trắng cười nói: “Như thế nào? Cô có điều gì muốn nói?”

Diệp hướng trẻ kiên trì nói: “Ngày đó rõ ràng công tử ngày đáp ứng thả ta rồi đi, nam tử hán đại trượng phu, không thể nói lời mà không giữ lời.”

Người áo trắng nói: “Lúc ấy ta cũng đã nói, sau khi thả cô rồi đi thì cô chớ để đụng phải ta. Hiện tại, chúng ta lại gặp mặt, lời nói trước kia dĩ nhiên không tính.”

Diệp Hướng Văn cụp mắt xuống: “Cái này không thể trách ta. Ta bị công tử ép buộc rồi thân, ban đầu cũng không cam tâm tình nguyện. Hơn nữa dọc đường đi công tử cũng chưa từng tín nhiệm ta, thậm chí ngay cả danh tính cũng không cho ta biết, làm sao ta biết được rốt cuộc công tử có ý gì?”

“Vì thế, liền dùng thủ đoạn để công tử ta rơi vào bẫy của cô?” Người áo trắng cười như không cười nhìn nàng. Vừa nghĩ tới chính mình bị cô nương có khuôn mặt tuyệt đẹp này chinh cho bụng tiết liên tục hai ngày, hắn cảm thấy vô cùng tức giận.

Từ nhỏ đến lớn, ai dám đối với hắn như vậy?

“Vô công của công tử rất cao, ta lại không có một chút công phu nào, nếu không dùng chút thủ đoạn, sao có thể dễ dàng rời đi?” Diệp Hướng Văn giải thích, chớp chớp con mắt tội nghiệp nhìn hắn, giả vờ về mặt “Ta là bất đắc dĩ.”

“Nói như vậy, vẫn là cô cực kỳ có lý.” Người áo trắng nghiêng răng.

“Thế thì không dám. Chẳng qua nếu như công tử còn muốn ta trở về nấu cơm cho công tử..., ta chắc chắn sẽ không đáp ứng.” Nàng rất vất vả mới thoát khỏi mấy phiền toái đó, làm sao có thể để cho mình tùy tiện tìm một chủ nhân nhốt mình lại?

”Cái này sao,..... Thật ra thì ta cũng không tính cho cô nấu cơm cho ta, trải qua chuyện lần trước, mặc dù đồ ăn cô làm rất ngon, nhưng ta cũng phải giữ mạng của mình trước đã phải không?” Diệp Hướng Văn mới nhẹ nhàng thở ra, người áo trắng đã muốn tiếp tục nói, “Cho nên lần này, cô ngoan ngoãn theo ta trở về, giống như trước kia ta đã nói, dùng thân trả lại thôi.”

Diệp Hướng Văn kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Diệp Hướng Văn nghe người áo trắng nói xong..., về mặt vô cùng lo lắng.

Nàng biết sau khi trải qua chuyện lần trước, nếu gặp mặt người áo trắng lần nữa, hẳn sẽ không bỏ qua cho cô.

Dù sao, nói đến cùng, chuyện lần đó xem như hai người đâm đá nhau, tính kế nhau, người áo trắng lừa gạt nàng đi theo làm đầu bếp nữ, mà nàng lại giúp bọn đệ muội nhà mình lừa gạt một người giúp việc miễn phí rồi lại chạy trốn.

Hai người thi nhau giở thủ đoạn, kết quả là bởi vì người áo trắng sơ sẩy trong chốc lát, sa vào kế hoạch lớn của nàng, sau lại bị nàng đùa bỡn một trận rồi chạy trốn mất.

Cứ như vậy, chắc chắn người áo trắng cảm thấy cực kỳ mất mặt, đường đường là người trong võ lâm, lại bị một nha đầu nhỏ tuổi khiến cho bụng ‘tiết’ hai ngày, nếu nhớ chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng hẳn không còn chỗ đứng trong giới võ lâm. Bởi vậy ngày sau gặp lại mà nói..., còn không biết hẳn ta sẽ đòi lại như thế nào.

Cho nên lần này vừa nhìn thấy người áo trắng, nàng chỉ bản thân sẽ không có kết cục tốt, nhưng nàng không bao giờ nghĩ tới việc hẳn sẽ nói ra lời như vậy.

Như là lần trước lúc hẳn và Diệp Hướng Văn mới gặp nói những lời này thì khi đó vẫn vội về mặt trời tức, lúc này đây lại là về mặt nghiêm túc, quả thật làm cho người ta không phân biệt được thật giả.

Diệp Hướng Văn cắn răng.

Nếu trở về với hẳn, nói không chừng bản thân khó mà giữ được danh tiết.

Dù sao, không biết lai lịch của người áo trắng này là gì, mà tác phong lại có thể không đứng đắn như vậy.

”A, ai đó?” Diệp Hướng Văn nhìn phía sau người áo trắng, đột nhiên nói.

Người áo trắng vừa quay đầu lại, Diệp Hướng Văn nhân cơ hội dùng khinh công bỏ chạy ra sau.

Người áo trắng phát hiện phía sau không có người thì đã biết mắc mưu, lập tức đuổi theo phía sau.

Nhưng khinh công của Diệp Hướng Văn được Hồng Thất Công tự mình truyền dạy, rất cao minh, quanh co như một con cá nhỏ, không phải dễ dàng gì đuổi theo được? Hai người quanh đi quẩn lại, Diệp Hướng Văn nhìn thấy phía trước cái hồ lớn trước mắt là Lục gia trang, thấy muốn gọi người chèo thuyền tới thì đã không kịp, nàng tiến tay vút mấy miếng đá xuống mặt hồ, trước khi tám đá chìm xuống dưới, đã thi triển thân thể giẫm lên mấy miếng đá kia, trực tiếp đến bờ hồ trước mắt, dáng người tuyệt đẹp, tư thái nhanh nhẹn.

Tuy rằng công phu của người áo trắng cao cường, nhưng khinh công lại không bì kịp nàng, không thể nào dùng phương pháp qua sông của nàng, chỉ phải lên thuyền nhỏ bên hồ, kêu người chèo thuyền nhiều lần chèo thuyền đi. Chờ tới lúc hẳn bờ bên kia thì Diệp Hướng Văn đã sớm đi xa.

Người áo trắng đến Nghi Hưng đã được mấy ngày, thì hẳn tìm được tiểu cô nương tình quái kia làm nữ đầu bếp ở Lục gia trang, từng vài lần ý vào võ nghệ cao cường xông vào Lục gia trang, muốn nhân cơ hội bắt nàng đi, Không nghĩ tới kỳ môn độn dạm bên trong Lục gia trang rất khó chơi, hẳn vừa mới tiến vào trong trang thì lạc đường, trong lòng cảm thấy không ổn, đành phải nhảy lên nóc nhà rồi khỏi trang. Sau vài ngày hẳn lại tiếp tục đột nhập vào trong trang, lại cũng giống trước không công mà lui.

Sau vài lần như thế, hẳn không còn ý nghĩ vào Lục gia trang, đành ở bên ngoài trang, chờ Diệp Hướng Văn rời khỏi. Dù sao, tiểu cô nương này còn chưa biết hẳn đến Nghi Hưng, hẳn cũng không tin cả đời nàng không rời khỏi trang.

Diệp Hướng Văn có thói quen tự mình chọn nguyên liệu nấu ăn, mỗi lần nàng rời khỏi trang thì người áo trắng lại đi theo sau lưng nàng. Nhưng mấy lần trước bởi vì có hạ nhân trong trang đi theo cạnh nàng, người áo trắng sợ đã thảo kinh xà, Diệp Hướng Văn sẽ chạy trốn mất, hơn nữa hẳn không rõ nội tình của Lục gia trang, cái gọi là cường long không áp địa đầu xà*, việc này tốt nhất là không nên quấy nhiễu người trong Lục gia trang.

*cường long không áp địa đầu xà: rồng mạnh không đè/ áp được rắn nhà, ý bảo mình mạnh đến đâu nhưng đến địa bàn người khác thì không làm gì

được,

Ngày hôm nay hẳn không dễ dàng gì mới đợi được Diệp Hường Văn một mình ra ngoài, bèn nghĩ nói bóng nói gió dọa nàng một phen, rồi mang nàng rồi đi, để cho sau này nàng đều ngoan ngoãn ở lại bên người hắn, sẽ không có suy nghĩ trốn chạy nữa. Nào biết sau khi nghe Diệp Hường Văn nói những nói cuối nửa ngày, rồi thừa cơ chạy trốn như cũ. Tuy rằng nàng không hiểu quyền cước, nhưng lại thi triển một ít công phu khinh công ở bên hồ rất tuyệt đẹp, thế gian này có người có thể luyện khinh công đến mức ngày thật sự ít lại càng ít.

Người áo trắng thấy nàng lại đào thoát một lần nữa, trong lòng tự biết là vẫn còn quá coi thường nàng, cũng không thấy buồn bực, khoe miệng mỉm cười.

Xem ra, thật đúng là hắn đã coi thường nàng rồi.

Không biết khinh công của nàng học được từ ai?

Người có thể truyền thụ loại công phu cao minh như thế này thì chắc chắn không phải hạng người hời hợt trong võ lâm.

Tuy rằng nha đầu kia không biết võ công, nhưng lại rất gian xảo.

Hứng thú của hắn sau mỗi một lần gặp nàng, tăng thêm rất nhiều.

Diệp Hường Văn chạy trốn thẳng về nhà... ở bên trong Lục gia trang, cầm theo giỏ đồ ăn chậm chậm đi vào hậu viện, đụng trúng nhằm Lục Quán Anh vội vàng bước ra từ trong phòng bếp.

“Thiếu trang chủ đi đâu vậy?” Diệp Hường Văn thuận miệng hỏi. Trước kia nàng chỉ cần cầm theo nguyên liệu nấu ăn đi ra ngoài, Lục Quán Anh đều lập tức đi theo phía sau nàng, bây giờ lại muốn đi ra ngoài? Thật là làm người khác ngạc nhiên.

“Có khách nhân đến trong trang, ta đi tiếp khách thay gia phụ.” Lục Quán Anh nói, hắn vội vàng bước một vài bước rồi quay lại, khuôn mặt có chút ngưng ngệ, “Diệp cô nương, gia phụ có ý là, hôm nay có khách quý vào cửa, hi vọng Diệp cô nương có thể làm thay một bữa tiệc rượu, những đầu bếp này đều nghe phân phó của Diệp cô nương.”

Diệp Hường Văn mỉm cười: “Thiếu trang chủ khách khí. Hường Văn vốn là nữ đầu bếp trong trang, làm bữa tiệc rượu là chuyện phải làm. Khó được Lục lão trang chủ coi trọng, sao Hường Văn có thể từ chối không làm?”

Lục Quán Anh thấy Diệp Hường Văn đồng ý, lúc này mới yên tâm, nói tiếp vài câu, mới vội vàng đi ra ngoài.

Diệp Hường Văn cũng không để ý.

Lục gia trang lớn như vậy, có khách quý tới cửa cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà đã có khách tới, những nguyên liệu nấu ăn nàng chọn mua đó sẽ không đủ. Nếu mà rời khỏi trang đi mua tiếp, thứ nhất thời gian sẽ không kịp, thứ hai là nàng sợ sau khi rời khỏi trang sẽ đụng phải áo trắng yêu nghiệt kia. Chính mình thật vất vả chạy trốn về... trang, nhờ địa hình thuận tiện trong trang, có thể trốn trong chốc lát, chỉ mong hắn có chuyện quan trọng trong người, không lâu sau sẽ rời khỏi đây. Nhưng mà trong thời gian ngắn nàng không có lá gan một mình rời khỏi trang.

Diệp Hường Văn đành phải lấy nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp do hạ nhân thu mua về, phân phó người chuẩn bị tốt từng nguyên liệu, còn bản thân tỉ mỉ chuẩn bị bắt đầu làm.

Hơn một canh giờ trôi qua, nhìn thấy rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, vừa vặn có người tới truyền mang rượu ra, phòng bếp liền bùng đồ ăn đã làm tốt như nước chảy đi lên.

Diệp Hường Văn chuẩn bị tốt tiệc rượu, rửa tay, đang muốn rời đi thì bỗng nhiên phía trước có một hạ nhân tới nói: “Diệp cô nương, Lục trang chủ phân phó cô đến tiền viện.”

Bởi vì nàng chỉ tạm thời sống nhờ ở Lục gia trang, mọi người trong trang đều biết nàng chỉ là nữ đầu bếp tạm thời của trang chủ, không lâu sẽ rời đi, đều kêu “Diệp cô nương” cho hợp.

Trong lòng Diệp Hường Văn khó hiểu: Chẳng lẽ đồ ăn làm ra có chuyện gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Hường Văn liền đi theo hạ nhân phòng khách ở tiền viện.

Tiệc rượu đã mở, ngồi ở vị trí đầu tiên là Lục lão trang chủ, mặc quần áo nho sủng, bên cạnh là hạ nhân đứng hầu, khách nhân cũng là hai thiếu niên nam tử, lớn hơn một chút là người khoảng mười tám mười chín tuổi, mày rậm mắt to, cường tráng rắn chắc; nhỏ hơn thì xấp xỉ tuổi Diệp Hường Văn, da thịt như ngọc, dung nhan không tầm thường.

Lục trang chủ thấy Diệp Hường Văn tiến đến, thì cười nói với hai người: “Quách lão đệ, Hoàng lão đệ, đây nữ đầu bếp mới của Lục gia trang chúng ta, đồ ăn của hai vị được làm ra từ tay nàng.”

Ông vừa nói như vậy, thiếu niên tuổi lớn hơn gật đầu, cũng không nói chuyện, thoát nhìn cực kỳ phúc hậu.

Vị thiếu niên nhỏ tuổi hơn lại không dời mắt nhìn chăm chú Diệp Hường Văn nửa ngày, mới nhẹ nhàng cười nói: “Vị muội muội này nhìn rất đẹp, tâm tư cũng linh hoạt, chúng ta thân cận một chút.” Nói xong rồi tiệc lấy tay kéo nàng.

Diệp Hường Văn cảm thấy giật mình, đang muốn né tránh, chợt phát hiện bàn tay của thiếu niên này vươn ra có hình dạng nhỏ nhắn trắng mịn, mười ngón nhỏ và dài so với bàn tay nữ tử thì không sai biệt lắm, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn lại khuôn mặt của thiếu niên. Ánh mắt của thiếu niên linh động, trong mắt chỉ có vẻ bướng bỉnh, Diệp Hường Văn búng tỉnh thì ra thiếu niên là nữ giả nam, hào phóng dứt khoát để nàng ta lôi kéo, mỉm cười nói: “Quá khen quá khen.”

Thiếu niên kia thấy cử chỉ hào phóng của Diệp Hường Văn, không có vẻ gượng ép chút nào, trong lòng càng thêm vui mừng.

Lục trang chủ nói: “Xem ra tính tình của Hoàng lão đệ cũng thật là sáng khoái, nào chúng ta uống một ly nữa.”

Thiếu niên mỉm cười, xoay người trở lại bàn tiệc.

Trong lòng Diệp Hường Văn suy nghĩ sâu xa, Hoàng lão đệ?

Thiếu nữ này..... Họ Hoàng?

Chẳng lẽ, người thiếu niên mày rậm mắt to kia chính là sư huynh Quách Tĩnh của mình? Quả thật Lục trang chủ vừa mới gọi hắn là “Quách lão đệ”.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn kỹ hắn vài lần, chỉ cảm thấy vẻ mặt của hắn vô cùng phúc hậu, càng xem càng giống Quách Tĩnh như lời trong sách, trong lòng không khỏi rối rắm. Nàng còn nhớ rõ, trong đêm Quách Tĩnh tới thì hình như trong Lục gia trang xảy ra chuyện gì đó, tình tiết tiếp theo chính là đại chiến của Quách Tĩnh và Mai Siêu Phong.

Nàng thấy ba người không nói gì với mình nữa, liền lặng lẽ lui ra, trong lòng rất cấp bách.

Kể sách bây giờ, thừa dịp tối nay thì rời đi Lục gia trang.

Nhưng mà trên người nàng không có lộ phí, người Lục gia luôn luôn độ lượng với nàng, việc không hỏi mà lấy thì nàng không lấy được. Huống chi chỉ sợ yêu nghiệt áo trắng kia còn chưa rời đi, nếu như nàng cứ rời khỏi Lục gia trang như vậy, sợ là vừa vịn rơi vào trong tay của hắn.

Làm sao bây giờ?

Diệp Hường Văn trở về trong phòng của mình, sau một hồi trầm trồ, cuối cùng vẫn quyết định, tạm thời cứ ở trong ở Lục gia trang. Tuy rằng nàng không nhớ rõ ràng mười phần tình tiết câu chuyện, nhưng trận chiến này thì nàng nhớ rất rõ, hình như thật sự không đã thương đến người nào? Nàng chỉ cần an tâm làm nữ đầu bếp của nàng, tuyệt đối không thò đầu ra trong nhiều ngày là được. Đợi nàng làm xong một tháng, nếu người áo trắng kia đã rời đi, nàng lập tức lĩnh tiền lương khỏi nơi này.

Nhưng mà là, lần này nàng hoàn toàn không thể có cách nào trở về Ngưu gia thôn. Người áo trắng có để lại một hạ nhân trong nhà nàng, nếu nàng trở về, người áo trắng để lại sẽ nhận được tin tức của nàng ngay lập tức, đến lúc đó nàng không khác gì trở về hang sói.

Lúc nửa đêm, Diệp Hường Văn nghe được tiếng kèn lệnh trầm thấp ô ô truyền từ xa đến, một tiếng vừa, một tiếng lên, giống như là đang trả lời với nhau. Diệp Hường Văn vui mừng sâu trong chốn, buộc mình ngủ sớm, không được để ý chuyện bên ngoài.

Ngày hôm sau, sau khi Diệp Hường Văn rời giường chải đầu rửa mặt, ôm kính ra xem, phát hiện khuôn mặt có hai đôi mắt màu xanh, tất nhiên là một đêm ngủ không ngon. Nàng đành xoa xoa khuôn mặt, đứng dậy đến phòng bếp làm bữa sáng, làm cháo gạo tẻ ngọc bích và mấy món ăn, trong lòng thì lại thờ dài, sớm biết rằng sẽ xuyên đến cái nơi như thế này, sẽ không như lúc trước không nghiên cứu một lần từ đầu tới đuôi của quyển sách “Xạ điêu” này, lúc này thì tốt rồi, trừ bỏ nàng nhớ mơ hồ nội dung chính bên trong, thì căn không có nhiều tình tiết không có ấn tượng.

Ngày hôm nay trôi qua rất nhanh khiến lo lắng trong lòng của Diệp Hường Văn qua đi, không ngờ chuyện gì cũng không phát sinh. Diệp Hường Văn thở phào nhẹ nhõm, quay về hang ổ của mình làm ổ, nằm ở trên giường cố gắng nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Trừ bỏ lần Mai Siêu Phong đánh nhau cùng Quách Tĩnh cùng với Hoàng Dược Sư xuất hiện ở Lục gia trang thì ở đây còn có chuyện gì xảy ra?

Một lúc sau, nàng bật mình ngồi dậy.

Nguy rồi! Làm sao có thể quên cái chuyện lớn này?

Lục gia trang đánh nhau, cái vị Cừu Thiên Nhẫn giả mạo kia cùng mấy vị sư phụ của mình đều xuất hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Editor: Kaori Huring

Diệp Hường Văn vừa nghĩ đến mấy vị sư phụ của mình cũng bị liên lụy vào trong đó, trong lòng không khỏi lo lắng không yên. Về phần vị sư huynh Quách Tĩnh kia của mình, bởi vì Diệp Hường Văn biết hắn là nhân vật chính của “Xạ điêu”, theo nguyên tắc thì từ đầu đến cuối đa số hắn gặp nguy nan thì luôn kèm theo kỳ ngộ, hơn nữa không có quan hệ thân thiết với mình lắm, cho nên thật ra hắn có như thế nào cũng không quan tâm. Nhưng mà mấy vị sư phụ chăm sóc nàng như nữ nhi thân sinh, làm sao nàng có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì?

Lúc ấy, tình tiết trong câu chuyện nguyên tác xảy ra tiếp thế nào?

Tại sao mấy vị sư phụ của nàng lại đến Lục gia trang?

Tại sao nàng lại không nhớ gì cả?

Diệp Hường Văn trần trọc nửa ngày, cho đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng mà ngủ. Đột nhiên nghe được một tiếng “rắc” vang lên trên mái ngói, nàng lập tức tỉnh táo lại, vểnh tai lắng nghe.

Chỉ nghe được tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ nhàng lướt qua trên nóc nhà.

Đây..... Là xảy ra chuyện gì?

Nếu như là người trong Lục gia trang, chắc chắn không có khả năng chạy trên nóc nhà lúc nửa đêm, chỉ có thể là người từ ngoài xông vào.

Là ai?

Chẳng lẽ là yêu nghiệt áo trắng kia?

Diệp Hường Văn nghĩ đến đây, trong lòng lo lắng không thôi. Nàng cũng không dám thờ ơ, cuộn người không nhúc nhích ở trên giường.

Qua hồi lâu, bên ngoài không còn động tĩnh.

Cuối cùng Diệp Hường Văn xuống giường, lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, mở hé cửa sổ ra, nhìn ra phía bên ngoài.

Dưới ánh trăng, cách sau lùm cây hoa hồng không xa, một bóng đen trốn tránh đi tới.

Nhưng mà không bao lâu, bóng đen kia lại quay trở về.

Trong lòng Diệp Hường Văn nghi hoặc, nghĩ đi nghĩ lại mới biết được: Nhất định là bóng đen kia bị thuật Kỳ Hành Bát Quái trong trang vây khốn, tìm không thấy đường. Nhìn toàn thân người này chỉ một màu đen, nhưng dáng người yếu đuối, hẳn là một nữ tử.

Phát hiện ra không phải yêu nghiệt áo trắng, lá gan Diệp Hường Văn lớn hơn, tiếp tục nhìn phía bên ngoài. Lúc này nàng mới phát hiện, ở phía sau nữ tử áo đen kia, lại có hai bóng dáng đi theo, xem thân hình cùng cách ăn vận thì đúng là Quách Tĩnh Hoàng Dung ngày trước vào trong trang.

Trong lòng Diệp Hường Văn liên tục suy nghĩ, hai người này vẫn lặng lẽ đi theo nữ tử kia, lại không ra tay chế trụ nàng ta, đây là đang làm gì?

Nghĩ nửa ngày, trong lòng nàng chấn động.

Mai Siêu Phong đến, hình như cũng là bởi vì Dương Khang bị giam giữ ở Lục gia trang? Nghĩ đến đây, trong chớp mắt một số tình tiết câu chuyện được xâu chuỗi lại: Dương Khang bị Lục gia trang giam giữ; Mục Niệm Từ tình sâu mãi mãi với Dương Khang, đêm khuya tới cứu nhưng không tìm thấy người; Quách Hoàng âm thầm chỉ điểm; Dương Khang muốn Mục Niệm Từ đi truyền tin cho Mai Siêu Phong, lại bị Âu Dương Khắc chế trụ; kết quả Mai Siêu Phong xuất hiện, đại chiến cùng Âu Dương Khắc một hồi, sau cùng Hoàng Dược Sư lại xuất hiện; cuối cùng Mai Siêu Phong đến Lục gia trang cứu đồ đệ, lại là một hồi hỗn chiến.....

Nói như vậy, bóng đen vừa rồi hẳn là Mục Niệm Từ? Có phải có nghĩa là ngay mai sẽ có hỗn chiến xảy ra ở Lục gia trang hay không?

Nghĩ đến đây, Diệp Hường Văn lập tức đứng ngồi không yên, trời vừa mới sáng đã mất càng tối dần.

Nhưng lại ngoài dự liệu của nàng, không ngờ một không ngờ một ngày hôm nay lại trôi qua một cách im lặng, cái gì cũng không có phát sinh?

Sao lại thế này?

Là do tình tiết câu chuyện thay đổi hay do nàng nhớ lầm?

Diệp Hường Văn vội trộm quan sát hai người Quách Hoàng, thấy tuy rằng ở mặt ngoài bọn họ xem tranh đàm thơ cùng Lục trang chủ, nhàn nhã tự tại, nhưng thỉnh thoảng Hoàng Dung lại làm ánh mắt ra dấu hiệu với Quách Tĩnh. Tuy rằng Lục trang chủ cũng không chú ý, nhưng lại đều bị Diệp Hường Văn đứng trốn ở một nơi bị ẩn giấu đó thu vào trong mắt.

Xem ra, hẳn là chính mình nhớ lầm thời gian?

Diệp Hường Văn vừa nghĩ như thế, thì âm thầm lên tinh thần ứng phó, một mặt tính toán ở trong lòng, chỉ là nàng vẫn trôi qua hai ngày như vậy, lại không có người tới cửa như cũ.

Lúc sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Hường Văn đứng lên rửa mặt chải đầu xong, sau khi chuẩn bị tốt điểm tâm, nhân rồi không có việc gì nên đi dạo ở tiền viện, không ngờ gặp được Lục Quán Anh vội vàng đi tới, sắc mặt nghiêm trọng, khác biệt so với vẻ mặt thường ngày. Đi phía sau hắn là một gã trang đinh, trong tay bê một cái khay, vài xanh bao phủ.

Lục Quán Anh nhìn thấy Diệp Hường Văn, cũng không dừng lại nói chuyện với nàng giống như bình thường, chính là hơi gật đầu rồi vội vàng đi tiếp, vào trong thư phòng.

Diệp Hường Văn giả vờ ngắm hoa, nhẹ nhàng đi gần cửa sổ thư phòng, vừa vặn nghe được giọng nói run rẩy của Lục trang chủ: “Đây..... Ai lấy ra vậy?”

Lục Quán Anh nói: “Vừa rồi có người đưa hộp này tới. Trang đinh chỉ coi là lễ vật tầm thường, nhận lấy tiền thưởng, cũng không hỏi kỹ. Đến lúc ghi chép mở hộp này ra, thì là đồ vật này. Đi tìm người tặng lễ kia, lại không tìm thấy. Phụ thân, người bảo cái này có cái gì kỳ lạ?” (Chú thích: Hai câu đối thoại của cha con Lục thị này trích từ nguyên tác《Xạ Điều Anh Hùng Truyện》trong chương tương ứng, lúc này trích dẫn.)

Lục trang chủ không trả lời, trong lòng Diệp Hường Văn thở dài: “Nên tới vẫn phải tới.” Xoay người đi ra xa, không hề nghe tiếp nữa.

Cho dù không hề nghe lén, nàng cũng biết, kế tiếp sẽ là Lục trang chủ đưa tiền đưa vật cho Quách Tĩnh Hoàng Dung để thúc giục bọn họ rời đi, kết quả lại đúng trúng Cừu Thiên Nhân giả tới giả thân giả quý, mấy người bên đồng thời quay về trang, sau đó Mai Siêu Phong xuất hiện, rồi là bắt đầu đánh nhau.

Nhưng mà, vì sao mấy vị sư phụ của nàng lại xuất hiện nhỉ? Tại sao bỗng nhiên bọn họ xuất hiện ở nơi này?

Diệp Hường Văn nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Sau một hồi, nàng đã nhìn thấy Lục Quán Anh tiễn Quách Tĩnh và Hoàng Dung đi, bên cạnh còn có trang đinh dắt con ngựa hồng đi sau.

Lục Quán Anh liếc nhìn Diệp Hường Văn, thấy nàng đang nhìn mình, lúm đồng tiền nhuw hoa, trong lòng không khỏi giật mình một cái. Đột nhiên hắn nhớ tới tiểu cô nương này cũng không phải người trong bang, bất quá là bởi vì thiếu lộ phí mới tạm thời nương thân ở này, nay Lục gia trang sắp có tai vạ đến nơi, chớ nên hại tánh mạng của tiểu cô nương này mới được.

Nghĩ đến đây, Lục Quán Anh liền quay đầu phân phó vài lời với trang đinh bên cạnh, mới lần nữa đưa Quách Tĩnh Hoàng Dung rời khỏi trang.

Diệp Hường Văn còn đang nhìn hai người Quách Hoàng rời khỏi thì trang đinh đã đi tới, nói với Diệp Hường Văn: “Diệp cô nương, thiếu trang chủ phân phó hiện tại cô cũng có thể đi trưởng phòng lãnh trăm lượng bạc, sau đó mau chóng rời khỏi trang.”

Diệp Hường Văn nghe xong lời nói của trang đinh..., sững sốt trong chốc lát, lập tức hiểu ra là Lục Quán Anh sợ trận tai họa này hại nàng, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Kiếp trước nàng bị người bên gối phản bội, tuy rằng còn không đến mức hận đời, nhưng đã sớm phai nhạt suy nghĩ ở phương diện nhân tình, lại không nghĩ tới Lục Quán Anh chỉ có giao tình hơi hợt với mình, lại còn chu toàn nghĩ thay mình như vậy.

Trang đinh thấy Diệp Hường Văn không trả lời, không khỏi thúc giục: “Diệp cô nương?”

Diệp Hường Văn hồi phục tinh thần lại, cảm thấy có chút khó xử. Trong phút chốc nàng cảm thấy cũng nên thừa lúc này mà rời khỏi đây, dù sao Lục thiếu trang chủ đã chủ động mở miệng, cũng không thể tính là nàng vong ân phụ nghĩa. Nhưng lại nghĩ tới ở trong này nàng làm đầu bếp nữ tới nay, người trong trang đối xử với nàng không tệ, nếu nàng cứ bỏ đi như vậy, mặc dù biết Lục gia trang cũng sẽ không có tổn thương thực gì gì, nhưng tựa hồ hành động này của nàng quá mức vô ơn.

Hơn nữa, không biết hiện tại yêu nghiệt áo trắng còn ở bên ngoài trang nữa không? Nàng không nên để mình lọt vào trong tay hắn.

“Vì sao đột nhiên để cho ta rời đi?” Diệp hướng trở ra vẻ khó hiểu.

Trang đinh lắc đầu nói: “Cái này ta không biết, là thiếu trang chủ vừa mới phân phó của ta. Nhưng mà ta nghe nói trong trang vừa mới thu được một lễ vật khó lường, còn không biết là phúc hay họa. Cho nên Diệp cô nương, cô có thể rời đi thì mau mau rời đi.” Hắn tốt bụng khuyên nhủ.

Diệp Hường Văn lắc đầu, cười nói: “Ta chỉ là một đầu bếp nữ thôi, trong trang luôn tốt với ta, nếu hiện tại ta rời khỏi, không khỏi quá bất nhân bất nghĩa. Vị đại ca kia, người trở về nói với thiếu trang chủ một tiếng, nói là ta tạ ơn lòng tốt của hắn, chắc chắn đồ ăn của buổi trưa hôm nay ta sẽ làm ngon hơn nữa.”

Trang đinh thấy khuyên Diệp Hường Văn không được, chỉ phải lắc đầu rồi đi.

Diệp Hường Văn thất thần đứng trước viện trong chốc lát, trong lòng vẫn không nghĩ được tại sao Giang Nam thất hiệp lại đến ở Lục gia trang. Nghĩ đi nghĩ lại, giao tình giữa Giang Nam thất hiệp và vợ chồng Mai Siêu Phong rất tốt, chẳng lẽ là đến theo Mai Siêu Phong?

Nàng vừa muốn quay về hậu viện, lại nhìn thấy ở cửa gia trang có một lão giả ngang nhiên đi tới, phía sau còn dẫn theo Quách Tĩnh Hoàng Dung, cuối cùng là Lục Quán Anh.

Diệp Hường Văn thờ ơ nhìn ông ta, thấy ông ta mặc áo đay vàng ngắn, tay phải cầm một cái quạt hương bồ, rất có phong cách quý phái. Nàng cũng sốt một lúc mới kịp phản ứng, người này hẳn là Cừu Thiên Nhẫn giả.

Dù sao chờ một chút sẽ gặp có người chọc thủng bộ mặt của lão ta, Diệp Hường Văn xoay người trở về hậu viện, cũng không nhiều chuyện.

Chỉ trong chốc lát, ngược lại Lục Quán Anh tìm lại đây. Thì ra hẳn nghe trang đình nói lại Diệp cô nương không chịu rồi đi, liền tự mình đến khuyên. Nhưng dù là hẳn cố gắng khuyên rất lâu, Diệp Hường Văn cũng chỉ lắc đầu. Đầu tiên Lục Quán Anh cảm động trước nhân nghĩa của nàng, thứ hai lại nghĩ đến trước đó đã ngênh vịn Cừu lão bang chủ công thực cao thâm này vào, nói không chừng lần này có thể giúp Quy Vân trang (Lục gia trang) trôi qua kiếp nạn này, dứt khoát không khuyên nữa, lại nhờ Diệp Hường Văn tự tay chuẩn bị một bàn tiệc rượu.

Tất nhiên Diệp Hường Văn đáp ứng, mắt thấy Lục Quán Anh rời đi, nàng nhanh chóng đi phòng bếp nhìn một vòng xem buổi tối nên dùng nguyên liệu nấu ăn nào, nhớ ký hết những chỗ thiếu hụt, phái người chuyển phụ trách chọn mua trong trang cho hạ nhân đi mua đủ. Tuy rằng nàng vẫn muốn tự bản thân mình chọn lựa, nhưng lần trước bị người áo trắng đạo, đã vài ngày nàng không dám ra ngoài.

Gần tối Lục Quán Anh lại đến phòng bếp thì đúng lúc Diệp Hường Văn lấy thịt xào khô mới làm xong từ trong nồi ra. Lục Quán Anh nhìn thấy miếng thịt vuông vắn, có màu đỏ, vừa mỏng lại vừa mềm, thơm ngon hết sức, vừa lấy ra khỏi nồi thì tỏa ra mùi thơm đặc biệt, làm trong lòng có chút ngứa ngáy. Nhưng mà lần này trong trang lại xảy ra chuyện lớn, hẳn cũng chỉ nói chuyện vài câu, phân phó hạ nhân trong trang bưng đồ ăn lên trước.

Diệp Hường Văn chuẩn bị xong bàn tiệc rượu, rửa sạch tay, sau đó lại lặng lẽ đến Tiền viện. Nàng không có hứng thú với Cừu Thiên Nhẫn giả, nhưng trước tiên nàng muốn gặp mấy vị sư phụ một lần, dù biết rõ bọn họ chắc chắn sẽ không nghe theo lời khuyên của mình mà rời đi, nhưng để nàng trợ mắt nhìn các vị sư phụ mạo hiểm, thế nào nàng cũng không làm được.

Tuy rằng nguyên tác đã viết trận chiến xảy ra ở Quy Vân trang cũng không có người nào bị thương, nhưng nếu tình tiết trong nguyên tác bởi vì nàng đến đây mà xảy ra thay đổi thì làm sao bây giờ?

Nàng còn nhớ rõ bản thân đã xem qua bộ phim “Hiệu ứng cánh bướm” ở kiếp trước, thật sự là không giám mạo hiểm.

Diệp Hường Văn đang đứng ở Tiền trang, tập trung tinh thần mà suy nghĩ lại, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ trên vai.

Diệp Hường Văn quay đầu, thì nhìn thấy đứng phía sau là một người mặc quần áo không chỉnh tề, tựa như một tú tài nghèo kiệt, trong tay phe phẩy một chiếc quạt.

“Nhị sư phụ!” Diệp Hường Văn vẫn còn nổi băn khoăn trong lòng vì sư phụ, lúc này đột nhiên thấy Chu Thông xuất hiện, trong lòng nàng vừa mừng vừa lo, cảm xúc bình thường vẫn giấu kín trong lòng giờ lại lộ ra ngoài, lập tức không nhìn được nhào vào trong lòng ngực ông, giống như nhìn thấy người thân xa cách từ lâu.

Chu Thông cười ha ha, vỗ vai của nàng nói: “Tiểu Văn Nhi, sao con lại ở đây?”

Lúc này Diệp Hường Văn mới bắt giác phát hiện ra mình kích động thái quá, lúng ta lúng túng buông Chu Thông ra, ngượng ngùng kêu một tiếng: “Nhị sư phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc này, mấy người đi phía sau Chu Thông đều đã đi tới, đúng là Giang Nam thất hiệp.

Hàn Tiểu Oánh hé miệng cười nói: “Xem Tiểu Văn Nhi của chúng ta, trong mắt chỉ nhìn thấy nhị sư phụ của con bé, lại không nhìn thấy chúng ta, quả nhiên vẫn yêu mến nhị ca nhất.”

Diệp Hường Văn càng áy náy hơn, vội vàng lần lượt làm kiến lễ cho mỗi vị sư phụ, đảo mắt lại nhìn đến vẻ mặt kinh sợ của trang đình đi theo sư phụ nhìn mình, tất nhiên là trang đình không nghĩ tới nữ đầu bếp nhỏ như hoa như ngọc mới tới trong trang này lại là đồ đệ của mấy quái nhân.

Diệp Hường Văn nói tường tận từng chuyện mình làm nữ đầu bếp ở Quy Vân trang, chỉ giấu đi chuyện gặp được sư huynh Quách Tĩnh và Hoàng Dung với người áo trắng, dù sao, Giang Nam thất hiệp chỉ đề cập qua rằng nàng có một sư huynh tên là Quách Tĩnh, nếu nàng thừa nhận rằng nhận ra Quách Tĩnh, sẽ có phản không ổn.

Chu Thông nghe lời của nàng xong, gật đầu, cũng không nói cái gì nhiều. Diệp Hường Văn nhìn vẻ mặt của bọn họ, cả đám đều rất thần nhiên, không hề giống như đáng đáp biết được cừu nhân lớn sắp đến, không khỏi thầm suy nghĩ trong lòng: Xem ra các vị sư phụ không phải vì đuổi theo Mai Siêu Phong mà đến?

Chu Thông nói: “Văn nhi, con tự mình rời đi rồi, các sư phụ vẫn nhớ tới con, sợ một thân không có võ công của con sẽ gặp thiệt thòi, bây giờ xem ra mọi

chuyện đều rất tốt, chúng ta cũng đỡ lo lắng. Chỉ là mặc dù con là đệ tử của chúng ta, cả bảy sư phụ lại luôn xem con như nữ nhi thân sinh, con cũng không học công phu chân thực nào từ chúng ta, cảm thấy công phu của chúng ta không hợp với tính tình của con, các sư phụ cũng không trách con. Ngày sau nếu con gặp phải công phu nào hợp ý, nếu người nọ hành sự không mất hiệp nghĩa..., con có thể tiếp tục bái sư, không cần hỏi qua ý chúng ta, các sư phụ cũng sẽ không trách con.”

Diệp Hường Văn nghe Chu Thông nói xong..., kinh hãi, quay đầu lại nhìn về mặt của các vị sư phụ khác, lại nhìn thấy về mặt của bọn họ đều rõ ràng, hiển nhiên đã sớm bàn bạc từ trước. Nàng biết Tống Triều vốn là triều đại lễ giáo thâm nghiêm, bá sư cũng không phải chuyện tùy ý, bởi vì cái gọi là “Một ngày là thầy, cả đời làm thầy.”, không thông qua sự cho phép của sư phụ trước kia thì không thể bái sư nữa, nếu không đó là tội khi sư diệt tổ. Hiện tại Giang Nam thất quái có thể đưa ra quyết định này, hiển nhiên đã yêu thương nàng đến tột cùng, hoàn toàn vì nàng mà suy nghĩ, không cảm được cảm thấy rất cảm động, trong chốc lát không nói nên thành lời.

Phía bên nàng lộ ra dáng vẻ của một cô gái nhỏ, bên kia Kha Trấn Ác lập lúc dừng gậy, mở miệng nói: “Chúng ta không nên để trang chủ chờ lâu, đi xem rốt cuộc ý của trang chủ này là gì, lại có thể mời mấy quái chúng ta đến. Nếu Văn nhi đã làm đầu bếp nữ ở đây, hẳn nên biết phẩm hạnh của trang chủ?”

Diệp Hường Văn biết đại sư phụ luôn không có thói quen để lộ tình cảm ra bên ngoài, liền vội vàng hồi phục cảm xúc, trả lời: “Trang chủ của Quy Vân trang họ Lục..... Là một người tốt.” Căn bản nàng còn muốn nói thêm điều khác, nhưng nghĩ lại, thù hận giữa Giang Nam thất quái và Mai Siêu Phong quá sâu, ngay cả tất cả những người có liên quan đến Đào Hoa đảo thì các vị sư phụ cũng hận, Nếu nàng nói ra Lục Thừa Phong là đồ đệ của Hoàng Dược Sư, có thể mang đến phiền toái cho Lục Trang Chủ hay không?

Cuối cùng đoạn này trong nguyên tác đã xảy ra như thế nào?

Nàng còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, Giang Nam thất quái đã quay người, theo trang đình đi vào. Hàn Tiểu Oánh sắp sửa đi vào thì vỗ vai Diệp Hường Văn, nói: “Văn nhi, có lẽ lần này con vẫn không muốn đồng hành cùng các sư phụ đi? Các sư phụ cũng không ép buộc con, nhưng mà trong chốn giang hồ đầy hàng người có lòng hiểm ác, con hãy nhớ phải cẩn thận mọi chuyện, trăm ngàn lần không thể để tin tưởng người khác.”

Diệp Hường Văn vội vàng đồng ý, mắt thấy Giang Nam thất quái vào bên trong trang, nàng nói một tiếng ở phía sau: “Các sư phụ, chờ lúc rảnh rồi, đồ nhi làm canh gà cho các sư phụ ăn.”. Nhưng không nghe được tiếng trả lời, cũng không biết sáu người có nghe hay không.

Sau khi nàng ở bên ngoài phòng thì nghe được từ bên trong tiếng đầu tiên là Quách Tĩnh kêu to “Sư phụ”, tiếp theo thầy trò thăm hỏi nhau, chủ khách giới thiệu lẫn nhau, tất cả mọi người đều ngồi xuống lần nữa. Sau khi nâng ly cạn chén, Cừ Thiên Nhẫn giả liền bắt đầu khuyến khích mọi người quy phục Đại Kim Quốc.

Sau khi Lục trang chủ cùng Giang Nam thất hiệp nghe xong lời của gã, tất cả đều bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, hai bên đều không nói một câu, động thủ ngay lập tức.

Diệp Hường Văn biết nhân vật nguy hiểm chân chính cho tới giờ vẫn còn chưa xuất hiện, cho nên cũng không chú ý động tĩnh đại sảnh như thế nào, chỉ nhìn chằm chằm cửa trang.

Chỉ một lúc sau, quả nhiên nàng nhìn thấy một bóng người ở cửa trang, thân hình gầy, tóc dài xổa vai, hai mắt nhắm lại, trên mặt lạnh như băng không có vẻ tươi cười.

Trong lòng của Diệp Hường Văn chấn động: “Quả nhiên Mai Siêu Phong đến đây.”

Nàng nghĩ đến các vị sư phụ trong phòng, quýnh lên, muốn há mồm cảnh báo, kết quả khóe mắt đảo ra phía sau, đột nhiên nàng phát hiện đi phía sau Mai Siêu Phong là một nam nhân cao gầy. Một thân người nọ mang áo choàng xanh, cơ bắp trên mặc cứng nhắc như gỗ đá, đi đường cũng mắt thẳng bằng, dưới chân lại không phát ra một tiếng động. Diệp Hường Văn giật nảy mình, phản ứng kịp trong nháy mắt, người đeo mặt nạ này chính là Hoàng Dược.

Nàng này ngây người một lúc, một bóng dáng bay ra từ trong sảnh, thẳng tắp đánh về phía Mai Siêu Phong.

Tuy rằng Mai Siêu Phong không thể nhìn thấy, nhưng thính lực lại rất linh mẫn, dùng tay đã bắt được cổ áo của người này, sải bước vào cửa phòng. Thì ra là Cừ Thiên Nhẫn giả bị người đánh đi ra, lại bị Mai Siêu Phong bắt đi vào.

Diệp Hường Văn mở miệng vài lần, một chút âm thanh cũng không phát được ra. Hoàng Dược Sư tiến vào trước sảnh, ánh mắt của ông ta quét về phía xung quanh, nàng chỉ cảm thấy lúc ánh mắt kia nhìn đến, nhưng mặt mình lại giống như bị lưỡi dao xẹt qua,

Trong lòng Diệp Hường Văn kêu to “Tà môn”, mắt thấy người nên xuất hiện đều đã xuất hiện, nàng lại lần nữa cố gắng nhớ lại tình tiết tiếp tục xảy ra, thăm hận chính mình nhớ không rõ, gấp đến độ không ngừng di chuyển bên ngoài.

Chỉ một lúc sau, không ngờ trong sảnh truyền đến tiếng khóc, bên trong còn kèm theo tiếng kêu “phụ thân”, “sư phụ”.

Diệp Hường Văn nao nao, mới hiểu ra là Cừ Thiên Nhẫn giả vì thoát thân, bịa đặt tin Hoàng Dược Sư đã chết. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc sự quan tâm với Giang Nam thất hiệp chiếm thượng phong, liền lặng lẽ đến bên cửa sổ, nhìn vào bên trong thăm dò.

Mắt thấy sau khi mấy người bên trong khóc một hồi, Chu Thông thì triển công phu “Diệu Thủ Không Không” trộm hết mấy đạo của của Cừ Thiên Nhẫn đi ra, sau mấy người lại liên thủ xuất ra công phu làm cho hắn thừa nhận mưu mô trước đó.

Sau khi mọi chuyện xảy ra xong, tình thế bên trong lại một lần nữa nghịch chuyển, thù cũ Nam thất quái và Mai Siêu Phong lại bị vén lên mặt bàn.

Diệp Hường Văn ở ngoài cửa sổ thăm sát ruột, biết rõ người áo xanh phía sau Mai Siêu Phong là Hoàng Dược Sư, lại không cách nào lên tiếng chỉ ra. Nàng chỉ biết đại khái, lại nhớ không rõ chi tiết, mắt thấy mọi người lên tiếng quát hỏi người áo xanh kia, Mai Siêu Phong mới biết được vẫn có người luôn đi phía sau mình, liền trở tay bắt lấy, Hoàng Dược Sư cũng không ở lại, lách mình đi ra khỏi sảnh.

Diệp Hường Văn đang suy nghĩ làm sao để giúp đỡ các vị sư phụ của mình, chợt thấy trên người tê rần, tiếp theo cả người đều không thể động đậy, cứ như vậy bị người khác kẹp đi ra ngoài, giống như cười gió đập mây ra khỏi thôn trang, rất nhanh đã đến nơi yên lặng.

Sau khi hai chân Diệp Hường Văn chạm xuống đất, huyết đạo cũng được giải hai. Lúc này nàng mới phát hiện người mang mình tới đây lại là Hoàng Dược Sư, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nguyên bản trong sách khả năng không có đoạn này mà.

Không phải ông ta hẳn là giúp đỡ để đánh nhau sao?

Hoàng Dược Sư nhìn Diệp Hường Văn chăm chăm không dời mắt nửa ngày, trong lòng nàng biết Hoàng Dược Sư đội mặt nạ da người, nhưng vẫn cảm thấy gương mặt này giống như cương thi, quá mức khủng bố, lại không biết mục đích ông ta bắt mình là gì, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hoàng Dược Sư cũng không nói chuyện, trong lòng Diệp Hường Văn vòng vo một hồi, lại nghĩ về Giang Nam thất quái.

Bản thân bị Hoàng Dược Sư bắt đi chưa xuất hiện qua trong sách, vậy có phải kết quả của Giang Nam thất quái có thể khác trong nguyên tác hay không? Nghĩ đến đây, trong bụng nàng càng lo lắng, rốt cuộc bất chấp mọi chuyện, bật thốt lên nhân tiện nói: “Hoàng Đảo chủ, đồ đệ của ông ở bên trong đánh nhau cùng Quách Tĩnh, Quách Tĩnh học qua Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất, đồ đệ của ông sẽ bị thiệt thòi.”

Nàng phỏng đoán rằng tính tình của Hoàng Dược Sư luôn luôn bao che khuyết điểm, vừa rồi Mai Siêu Phong nghe Hoàng Dược Sư chết đi thì khóc lớn, Hoàng Dược Sư không có khả năng không có cảm xúc. Chính mình nếu chỉ ra Quách Tĩnh học Hàng Long Thập Bát Chương, nếu là Mai Siêu Phong thực sự bị Quách Tĩnh đánh bại, chẳng phải là tương đương là đang nói công phu của Hoàng Dược Sư không bằng Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư dạy đồ đệ không bằng Hồng Thất Công? Bất kể là thế nào, nàng tin tưởng Hoàng Dược Sư cũng sẽ không bỏ mặc.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, Hoàng Dược Sư liền dẫn theo nàng trở về trong trang trong giây lát.

Trong lòng Diệp Hường Văn khóc thét, nàng muốn quay về trang, nhưng không phải lấy phương thức này bị người xách lên giống như xách đồ vật trở về á.

Hai người trở lại trong trang, Hoàng Dược Sư cùng nàng đứng ở chỗ bí mật trong viện, không làm kinh động đến bất luận kẻ nào. Diệp Hường Văn liếc mắt liền thấy tiền sảnh sập âm ỉ, mọi người trong sảnh đều trốn ra từ bên trong, một người có dáng giống sai dịch bị xà nhà lớn chặn hai chân, cuống hô: “Cứu mạng”, một thiếu niên môi hồng rạo rạo xa lạ đi lên nâng cột gỗ xa nhà, đẩy hẳn ra phía ngoài.

Diệp Hường Văn thấy quần áo của thiếu niên kia phú quý, trong lòng giật mình, ý thức được người này đó là Dương Khang. Nàng nhìn thấy mọi người các chú ý việc của bản thân, Dương Khang cùng tên sai dịch kia muốn thừa dịp đào tẩu, nói với Hoàng Dược Sư bên người: “Hai người bên kia đã hại qua đồ đệ của ngài.” Xem nguyên tác thì nàng cực kỳ phẫn nộ Dương Khang tham phú tham quý không nhận thân phụ, lần này coi như là xuất phát từ lòng căm phẫn từ trong lòng lợi dụng Hoàng Dược Sư một chút. Về phần hậu quả, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Thân hình Hoàng Dược Sư không động, ống tay áo hơi run lên, hai hòn đá nhỏ ngay lập tức bay nhanh ra, đụng vào huyết đạo trên ngực của hai người kia, nhất thời Dương Khang cùng gia quan sai không thể động đậy.

Diệp Hường Văn không khỏi thấp giọng trầm trồ khen ngợi, lại quay đầu nhìn giữa sân thì thấy bàn tay Mai Siêu Phong xẹt qua mu bàn tay của Quách Tĩnh, làm ra mấy vết thương, không khỏi kêu lên “Ôi” một tiếng.

Giữa sân mọi người chú ý đến hai người đang đánh nhau, không có người nào chú ý đến tiếng hô nhỏ của nàng.

Quách Tĩnh ở bên kia kêu lên: “Dung nhi, ta trúng độc.” Vừa nói vừa tiếp tục quán quít đấu với Mai Siêu Phong, Hoàng Dung đau lòng tình lang, rút châm Nga Mi ra cùng Giang Nam thất hiệp vây quanh Mai Siêu Phong.

Diệp Hường Văn biết công phu của Mai Siêu Phong âm độc, sợ nàng sẽ làm bị thương các sư phụ. Nhưng nàng lại không hiểu một chút võ công nào, phía sau này tùy rằng Hoàng Dược Sư võ công tuyệt cao, kiếm có để ông ta chế trụ Dương Khang thì có thể, để cho ông ta ra tay đối phó với đồ đệ của mình thì trăm triệu lần không được.

Bên này nàng gấp đến độ giơ tay giơ chân, may mắn bên kia Chu Thông ra tay lên lấy giải dược trên người Mai Siêu Phong, dứt Quách Tĩnh ăn vào, tiếp theo mấy quái hợp đấu Mai Siêu Phong, không phân cao thấp.

Sau khi Quách Tĩnh uống thuốc, thần trí thanh minh, lại một lần nữa nhảy vào bên trong cuộc chiến, một chương làm Mai Siêu Phong bị thương.

Giang Nam thất quái đang muốn giết Mai Siêu Phong, Diệp Hường Văn sợ các vị sư phụ đắc tội với Hoàng Dược Sư, không khỏi kêu lên: “Không được!” Nhưng nàng không có nội lực, lại đứng ở gia, người giữa sân không thể nghe được. Ngược lại là Quách Tĩnh chặn binh khí của bọn họ, kêu lên: “Sư phụ, tha nàng đi!” Giang Nam lục quái liền đồng loạt rút lui về phía sau.

Mai Siêu Phong chán nản chịu thua, lúc này Diệp Hường Văn mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà một lát sau, trái tim nàng lại nhanh chóng thay đổi, bây giờ còn đang đập loạn bang bang.

Đào mắt lại nhìn bọn họ tìm bản “Cửu Âm Chân Kinh” kia, nàng biết cái gọi là “chân kinh” bất quá chỉ là mảnh da người,, nhưng vật kia lại xé xuống từ cơ thể người, trong lòng rất sợ hãi. Nàng đang muốn quay đầu nói với Hoàng Dược Sư thì mới phát hiện ông ta đã sớm không ở bên cạnh mình.

Diệp Hường Văn hoảng sợ hô “Ồ!” một tiếng, lại nhìn giữa sân, quả nhiên thấy Hoàng Dược Sư bắt lấy thân thể Mai Siêu Phong, ngay lập tức đi vào trong rừng của trang.

Giữa sân mọi người cũng bị này biến cố này cả kinh ngây người, sau một lúc lâu cũng chưa có người nói lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Một lúc lâu sau, mọi người giữa sân mới hồi phục tinh thần lại. Hai bên khách sáo một phen, bởi vì tiền sảnh đã bị hủy, cha con Lục gia liền mời mọi người nghỉ ngơi ở phía sau sảnh.

Mọi người còn chưa kịp rời ý, không ngờ người áo xanh lại quay lại với Mai Siêu Phong.

Diệp Hường Văn vò đầu bứt tai, mắt thấy lần này Mai Siêu Phong trở về trang, nhất định phải phân so cao thấp với Quách Tĩnh, trong lòng liền biết nói là lời nói vừa rồi của mình ám chỉ đồ đệ của Hoàng Dược Sư không bằng đồ đệ của Hồng Thất Công làm cho Hoàng Dược Sư không phục.

Nàng bình tĩnh xem đánh nhau giữa sân, mắt thấy Mai Siêu Phong im lặng so chiêu với Quách Tĩnh nhưng lại không rơi vào thế hạ phong, lại nghĩ đến vừa rồi khi ông ta đứng bên cạnh mình lấy hòn đá nhỏ chế trụ đám người Dưòng Khang, thì biết chắc chắn là ông ta đang âm thầm lấy hòn đá nhỏ chỉ điểm cho Mai Siêu Phong.

Lúc này Hoàng Dung lẫn Chu Thông cũng đều nhìn ra, chờ lúc Hoàng Dược Sư tiếp tục bắn cục đá ra thì hai người không hẹn mà cùng bắt lấy mắt hòn đá gạch bụn ném vào giữa sân, các bát một đồng gạch ngói vụn hướng giữa sân ném đi, đánh thẳng vào cục đá, có ý dùng tiếng gió vù vù để làm nhiễu loạn thính giác của Mai Siêu Phong.

Nào biết Hoàng Dược Sư bắn ra hòn đá nhỏ nhưng mạnh mẽ mười phần, liên tục đánh tan những viên gạch ngăn cản mà không dừng lại, tạo ra âm thanh xé gió vô cùng mạnh mẽ, không bị tiếng gạch đá bình thường va chạm là nhiều.

Bọn họ vừa ra tay như vậy, rõ ràng Hoàng Dược Sư cực kỳ bất mãn với hai người này, tuy rằng yêu thương Hoàng Dung, nhưng Chu Thông lại coi như là đối đầu với ông ta, khi ông ta ra tay lại bắn nhiều hơn một cục đá đánh về phía Chu Thông.

Chu Thông mắt thấy cục đá khi vô cùng hung mãnh, nếu bị nó đánh trúng thì nhất định thì sẽ phá xuyên ngực, cũng không dám mạnh mẽ nhận lấy, chỉ phải nhẹ nhàng dời người đi, cục đá kia bắn tới sát thân thể của ông.

Diệp Hường Văn thấy nhị sư phụ gặp chuyện nguy hiểm, bất chấp mọi chuyện khác, lao thẳng ra kêu lên: “Hoàng đảo chủ, ngài cùng Mai Siêu Phong lấy hai đánh một, đánh Quách sư huynh của ta là một hậu bối giang hồ, có thấy xấu hổ không?”

Vốn là Hoàng Dung thấy thân thủ của người áo xanh khả nghi, đang chăm chăm nhìn kỹ, lúc này lại nghe lời nói của Diệp Hường Văn, tuy rằng nàng không biết làm sao nữ đầu bếp nhỏ này nhận ra phụ thân của mình, nhưng lại cảm thấy quá đổi vui mừng, cao giọng kêu lên: “Phụ thân!” Đi về phía người áo xanh.

Diệp Hường Văn nhìn thấy tựa hồ việc đánh nhau tạm dừng một bên, lúc này mới yên lòng, xoay người nói với Chu Thông: “Nhị sư phụ, ngài có bị thương hay không?”

Chu Thông cười ha ha nói: “Đồ nhi ngoan, nhị sư phụ mạng lớn, làm sao dễ dàng bị thương như vậy?”

Bên kia, bởi vì Mai Siêu Phong không có cục đá chỉ điểm của Hoàng Dược Sư, bị hai chiêu của Quách Tĩnh đánh té ngã, rốt cuộc bò dậy không nổi; Lục Thừa Phong chợt nghe người áo xanh này chính là ân sư mình luôn ghi nhớ, muốn đứng lên chào. Nhưng hai chân của ông ta sớm phể, vừa đứng lên liền té xuống lập tức.

Trong chốc lát trong sân loạn thành một đoạn.

Bên kia Hoàng Dược Sư cha và con gái thầy trò thăm hỏi nhau, Hoàng Dung cười hi hi bóc mặt nạ da người trên mặt Hoàng Dược Sư rồi dán lên trên mặt mình; bên này Kha Trấn Ác kêu Quách Tĩnh tới, chỉ vào Diệp Hường Văn nói: “Tĩnh nhi, tiểu cô nương này chính là tiểu sư muội mà trước đó chúng ta đã nhắc với con, hai con đã gặp qua nhau.”

Diệp Hường Văn sớm biết rằng thân phận của Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng là cho đến kia nhìn thấy nàng kêu Chu Thông là “Nhị sư phụ” mới mơ hồ đoán được nữ đầu bếp nhỏ mà mình mới gặp qua một lần này chính là sư muội của mình, hần gặp qua lễ với Diệp Hường Văn, thay nhau gọi “sư huynh”, “sư muội”.

Bọn họ thân thiết nói với nhau thì bên kia Hoàng Dung kéo Hoàng Dược Sư qua nói: “Phụ thân, con dẫn người gặp qua mấy vị bằng hữu. Đây là Giang Nam lục quái nổi danh trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca.”

Đúng là Hoàng Dược Sư thật sự kiêu căng, ánh mắt vừa đảo qua nói: “Ta không gặp người ngoài.” (Chú thích: Hai câu đối đáp của cha và con Hoàng Dung cùng Hoàng Dược Sư đều được trích từ nguyên tác《Xạ Địch Anh Hùng Truyện》chương và tiết tương đương, ghi chú rõ.)

Giang Nam thất hiệp giận dữ.

Diệp Hường Văn thầm nghĩ: “Hồngбет rồi.” Nàng sợ các sư phụ tức giận lại đánh nha cùng Hoàng Dược Sư tại đất, vội mở miệng nói: “Các sư phụ, tại sao lần này sư phụ lại tới đây? Lúc trước ở ngoài trang quá vội vàng, cũng không kịp cẩn thận hỏi các sư phụ trải qua chuyện gì.”

Giang Nam thất quái thấy Diệp Hường Văn mà mình yêu thương mở miệng, cũng biết nàng có ý dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, liền cố gắng nén tức giận, quay đầu nói nguyên do với nàng. Thì ra ban đầu bọn họ chỉ ngẫu nhiên đi qua hồ Thái, kết quả không ngờ thuộc hạ của Lục gia trang tiếp đãi ân cần kẻ giang hồ như họ lên thuyền. Giang Nam thất quái không biết dụng ý là gì, chỉ đối đáp vài câu giang hồ với bọn họ. Ban đầu những người này đang đợi Mai Siêu Phong tới trả thù, bởi vì nhìn thấy mấy người bọn họ có hình dáng cổ quái, liền ngộ nhận là bọn họ là cừu gia mà Lục trang chủ đang chờ, trực tiếp đưa bọn họ tiến vào. Cho đến thất hiệp gặp mặt với Quách Tĩnh, lại giới thiệu nhau với Lục trang chủ, Lục trang chủ mới biết được mình nhận lầm người.

Hoàng Dược Sư không để ý tới mấy quái Giang Nam, một lần nữa thu cha con nhà họ Lục nhập môn, cũng cho phép Lục Thừa Phong tự mình truyền thụ võ công cho Lục Quán Anh. Đến phiên Mai Siêu Phong thì ông ta lại châm đinh vào trong cơ thể của Mai Siêu Phong, muốn nàng giúp mình làm ba chuyện sau lại đến Đào Hoa Đảo rút châm.

Sau khi làm xong hết thấy mọi chuyện, Hoàng Dược Sư quay đầu nói với Quách Tĩnh: “Người tên là Quách Tĩnh?”

Trong lòng Diệp Hường Văn “lộp bộp” một phen: Xong rồi, lại muốn đánh nhau.

Quả nhiên, Hoàng Dược Sư chỉ nói hai ba câu cùng Quách Tĩnh, liền đưa ra ý muốn đích thân lĩnh giáo công phu của hắn.

Diệp Hường Văn có tâm hoà giải, vừa muốn mở miệng, ánh mắt lạnh như băng ở trên khuôn mặt của Hoàng Dược Sư đảo qua đảo qua. Bỗng chốc nàng nhớ tới vừa rồi mình vì cứu sư phụ Chu Thông, dưới tình thế cấp bách la to nói rằng Hoàng Dược Sư liên thủ cùng Mai Siêu Phong lấy hai địch một hậu bối giang hồ. Lúc ấy chuyện bỗng chốc xảy ra, Hoàng Dược Sư không kịp tính sổ với nàng, nhưng hiển nhiên đã ghi tạc lời nói của nàng trong lòng.

Diệp Hường Văn không khỏi cảm thấy giật mình, lời nói vừa tới miệng lại nuốt trở vào.

Hoàng Dung vì để Hoàng Dược Sư hết tức giận, liền để đánh nhau cùng tình lang. Tất nhiên Hoàng Dược Sư biết tính toán của nữ nhi bảo bối, hừ lạnh một tiếng rồi hai người tiến vào đánh nhau.

Sau ông lại liếc mắt nhìn Diệp Hường Văn một cái, mới nói với Quách Tĩnh: “Ta đứng yên một chỗ, sau đó người hãy thi triển hết công phu Hàng Long Thập Bát Chương của người về phía ta. Chỉ cần người có thể khiến ta nhấc tay lên, thì ta sẽ thua, miễn cho có người lại nói ta lấy lớn áp nhỏ, khi dễ hậu bối giang hồ.”

Trong lòng Diệp Hường Văn biết lời nói của Hoàng Dược ám chỉ bản thân, không khỏi lạnh lẽo dịch chân về phía sau, thầm nghĩ: “Chỉ các sư phụ không có việc gì, ta cũng sẽ không rảnh rỗi xen vào nói cái gì nữa, miễn cho rước họa vào thân.”

Bên kia Quách Tĩnh liên tiếp đánh mấy chương đều không đến Hoàng Dược Sư, lại dùng sức không đủ thuần thực nên bị Hoàng Dược Sư làm trật khớp cổ tay, liền vội vàng nhảy ra xa.

Hoàng Dược Sư quát: “Người cũng nhận một chương của ta!” Quách Tĩnh định né ra, lại bị Hoàng Dược Sư đánh ngã xuống đất.

Hoàng Dung kinh hãi, bỏ nhào lên trên người Quách Tĩnh để bảo vệ, kêu lên: “Phụ thân đừng đánh!”

Hoàng Dược Sư hờ hững, một tay kéo nữ nhi ra, tay kia thì vẫn đánh xuống một chương.

Các quái Giang Nam kinh hãi, mắt thấy chương lực của Hoàng Dược Sư hung mãnh, nếu thực sự bị một chương này đánh trúng, mạng nhỏ của Quách Tĩnh tất nhiên khó giữ được, liền đồng nhất vận công đi tới.

Hoàng Dược Sư để nữ nhi qua một bên, trong lúc đó hai tay đánh ra lực, chạm vào vũ khí của mấy quái, trừ thiết trượng ngoại của Kha Trần Ác, tất cả đều bị gãy, tiếp theo ông ta xuất chương về phía Chu Thông.

Diệp Hường Văn nhìn thấy nhị sư phụ gặp nguy, quát to một tiếng, chân dùng sức thi triển khinh công nhảy đến trước người Chu Thông, hét lớn: “Hoàng đảo chủ, ta không biết công phu. Nếu ngài dùng chương đánh chết ra, chắc chắn nhục thanh danh của ngài.”

Nếu thật sự Hoàng Dược Sư không để ý tới cái mạng nhỏ của nàng, nàng này này trưởng nói chỉ sợ ngay cả đám bán đều nói không được. May mắn nàng vừa đứng trước người Chu Thông thì Hoàng Dược đã sửa lại phương hướng chương lực, chương lực “vù” xẹt qua sát bên người Diệp Hường Văn,

lại không làm thương tổn người.

Lúc tiếng nói Lục Thừa Phong của âm thanh vang lên: “Sư phụ.....” Nhưng ông ta có lòng muốn cầu tình giúp, nhưng dù sao trong nội tâm còn e ngại sư phụ của chính mình, chỉ gọi một tiếng nhưng cũng không dám cầu tình thay Quách Tĩnh.

Hoàng Dung nhìn thấy tình thế nguy cấp, lập tức khóc lớn nói: “Cha, người giết chàng rồi, con sẽ không bao giờ gặp người nữa!” Nói xong vận khinh công chạy khỏi thôn trang, trực tiếp nhảy vào trong hồ Thái. Hoàng Dược Sư kinh hãi, bước nhanh đến bên hồ, Hoàng Dung đã sớm bơi đi xa.

Diệp Hường Văn ngơ ngác đứng nhìn, tuy rằng cho tới bây giờ tình tiết xảy ra cũng giống như trong câu chuyện, cũng không có thay đổi gì lớn, vì sao nàng luôn có cảm giác xấu?

Chu Thông thấy Diệp Hường Văn không biết một chút công phu gì, lại ba phen mấy bên che ở trước người mình, lấy tính mạng mà bảo vệ, đủ thấy có tình cảm sâu nặng với các sư phụ bọn họ, không khỏi trong lòng cảm thấy ảm áp. Lúc này thấy nàng ngăn người, ông chỉ cho là nàng sợ trước nguy hiểm trước mắt, liền vỗ vỗ vai của nàng, thở dài: “Hải tử ngọc, đã làm con sợ.” Quay đầu giúp chữa cõ tay trật khớp của Quách Tĩnh.

Lúc này Hoàng Dược Sư lúc này đã nhớ tới mặt người trong trang, nhìn thấy Diệp Hường Văn ngơ ngác đứng đó, Giang Nam thất quái vây quanh Quách Tĩnh, liền lạnh lùng nói: “Mấy người các ngươi hãy mau tự sát đi, miễn cho khi ta ra tay lập chịu khổ!”

Các quái Giang Nam lập tức hoặc tay không hoặc cầm binh khí, bố trí thành trận đón địch.

Kha Trần Ác nói: “Nam tử hán đại trượng phu chết còn không sợ, còn sợ chịu khổ?”

Chu Thông nói: “Giang Nam thất quái đã về có hương, hôm nay chôn xương Ngũ Hồ, còn có gì tiếc nuối?”

Quách Tĩnh tiến lên, nói với Hoàng Dược Sư: “Trần Huyền Phong là do đệ tử giết, không liên quan tới sư phụ của ta, một mình ta đền mạng cho hắn là được. Nhưng mà thù cha đệ tử còn chưa báo, tiền bối có thể cho đệ tử một tháng, ba mươi ngày sau, đích thân đệ tử đến Đào Hoa Đảo nhận cái chết?” (Trích: Lời nói của ba người người Kha Chu Quách《Xạ Điều Anh Hùng Truyện》trích trong chương và tiết tương ứng.)

Hoàng Dược Sư nhìn chằm chằm mấy người trong sân.

Trong lòng Diệp Hường Văn lo sợ, tuy rằng nàng không hiểu công phu, nhưng vẫn đến bên người Quách Tĩnh, ngẩng đầu nhìn Hoàng Dược Sư, mở miệng nhẹ nhàng mà nói: “Các sư phụ, ngày sau gặp lại ở dưới đất, Văn nhi sẽ làm canh thịt dê cho người ăn.” Trong giọng nói không có chút sợ hãi nào.

Ánh mắt Hoàng Dược Sư lóe lên một cái, đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Mọi người chỉ cảm thấy bóng dáng trước mắt nhoáng lên một cái, tựa hồ Hoàng Dược Sư nháy mắt đến trước mặt mình, nhưng bọn hắn còn chưa kịp ra tay, bóng dáng đã lại lóe lên, rồi khỏi nơi này.

Mọi người chẳng ai ngờ rằng Hoàng Dược Sư có thể rời đi như vậy, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Đột nhiên Chu Thông kêu lên: “Văn nhi đâu? Văn nhi đi đâu rồi?”

Lúc này những người khác mới phát hiện, Diệp Hường Văn vừa mới còn đứng ở bên cạnh Quách Tĩnh đã không còn bóng dáng.

Lục Thừa Phong sợ run một hồi, mới ra tiếng an ủi: “Vài vị yên tâm, tuy rằng Diệp cô nương tuổi còn nhỏ quá, nhưng thông minh lanh lợi, thật sự thông minh, có phúc khí. Gia sư cũng là người có thân phận, lần này mang nàng rời đi, nhất định sẽ không làm hại nàng. Kính xin chư vị đến hậu đường nghỉ ngơi một chút thôi.”

Mai Siêu Phong đột nhiên cười ha ha, hai tay áo vung lên, cố gắng rời đi. Lục Thừa Phong kêu vài tiếng “Sư tỷ, đều không nghe được câu trả lời của nàng, sau khi nói xong thì sai người mang nàng đi, nhưng cũng không được đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dâu Bép Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.